

pot mobilitzar i posar en peu de guerra en pocs mesos un exèrcit de cent mil homes i pot fabricar a les seves indústries els fusells i les metralladores i els canons i els avions que necessita l'Exèrcit de la República.

La seva riquesa agrícola i la seva producció industrial pot donar a la guerra un ajut tan eficaç que ha d'ésser la victòria del demà. No ens podem resignar al fet que els nostres germans d'Espanya i els homes que lluiten als fronts de Madrid, de Guadalajara, d'Andalusia, d'Euzkadi, on ara estant patint l'allau dels feixistes i que nosaltres no hem pogut ajudar per no haver sabut preparar-nos a temps: no podem resignar-nos, dic, al fet que ens dirigeixin el seu menyspreu i ens menysprei tot el món per no haver sabut respondre amb el nostre deure d'ajudar aquests germans que donen llur vida als fronts.

Ací tenim, companys, el Pla de la Victòria. Ho demanem amb tota la nostra força. Claredat en les conductes, fermesa en els propòsits i lleialtat en les realitzacions.

Pel Pla de la Victòria, un Govern que governi i que governi de debó.

He dit.

LA POSICIO POLITICA DEL P.S.U., ES L'EXPRESSIO DE LA VOLUN--
TAT DEL POBLE CATALA.

Discurs pronunciat al Gran Price, el dia 1er. de juny per --
Joan Comorera en el míting del PSUC. Edicions de la Secretaria
ria de Premsa i Propaganda del Comitè 2ª Regió del P.S.U.

Hem de veure el que ha passat i per què ha passat.

Han passat coses molt greus i extraordinàries que han canviat de manera profunda la situació política del nostre país, i hem de veure les raons del que ha succeït i la conseqüència del que ha passat per a millorar la nostra política. ¿Per -- què ha passat el que ha passat: el "putsch" contrarevolucionari, la crisi de Catalunya, la crisi del Govern de la República amb el seu canvi profund d'orientació en la tasca diària? Tot el que ha passat no és una cosa casual, ni és una cosa de miracle el que ha succeït. Es el final gairebé fatal d'un procés l'endemà mateix que havia començat aquesta lluita. Dues línies polítiques, dues concepcions i dues conductes -- han estat enfront cercant una i altra l'ajut i la simpatia de les masses populars. La línia política justa, és la representada per nosaltres i les concepcions i conductes rebutjades són les representades per la F.A.I.

El P.S.U., en començar aquesta guerra, va afirmar que la guerra era abans que la mateixa revolució. I la F.A.I. va sostenir que la revolució, la mena especial de revolució que ells han volgut practicar al nostre país, era abans de tot. I aquestes dues línies polítiques i aquestes dues concepcions han produït coses insostenibles i resultats que hem vist.

De la relació de forces que va des del començament, la F.A.I. ha cercat totes les oportunitats per a poder aplicar íntegrament la seva raó. Nosaltres, per aquesta mateixa relació de forces, des del primer període d'aquesta lluita, no teníem -- altre poder que la gran massa i la nostra concepció d'esperar que en ella fructifiqués per a poder-la aplicar íntegrament a la política del nostre país. ¿I què és el que ha resultat? Que Catalunya no ha sabut ni ha pogut complir amb -- el seu deure en la guerra. No ha pogut organitzar un exèrcit regular, ni ha pogut assolir les exigències de l'hora -- d'avui que és donar el seu ajut als homes que lluiten a Euzkadi, a Madrid i a Andalusia, i cooperar com Catalunya té -- l'obligació de fer-ho per la victòria popular. No ha pogut organitzar la seva economia de manera que ella respongués a la guerra i a la pròpia revolució. Tampoc no ha pogut ni -- tan sols fer de manera eficient per què la lluita contra l'invasor tingués l'aspecte fonamental que hauria d'haver tingut Catalunya ha estat absent i ha estat l'estorb de la República i ha estat el ròssec de la República.

Hem d'ocupar el nostre lloc

No hem complert a aquestes hores amb el nostre deure amb la guerra. Però és que no hem fet en aquest període la mena -- de revolució que s'havia predicat i per la qual s'havien -- tret totes les possibilitats de Catalunya vers la guerra?

No pot haver-hi duplicitat de poders.

Hi han hagut dos governs: un govern ha estat de gran coalició i el govern dels incontrolats que estaven als carrers i als camps de Catalunya. I aquest govern no oficial, aquest govern clandestí, és el que actuava contra el govern en el qual hi havia representants d'ells mateixos. S'havia deturat tota la vida política i militar a Catalunya en el període que acabà el 4 de maig. I quina és la conseqüència d'aquest període, companys? La conseqüència no pot ésser més negativa: Les col·lectivitzacions obligatòries al camp i a la ciutat amb llur màxim sinistre de coaccions, de violències i de vegades d'assassinats.

La voluntat hegemònica de sindicats poderosos, que s'imposà des del començament, no arribà amb una intel·ligència amb la U.G.T., sinó amb el seu predomini sobre la massa d'obres veritablement caçats pels carrers de Barcelona; la manera clau destina de procedir als escorçolls domiciliaris, les denúncies i les execucions.

S'ha anat contra la petita burgesia i s'ha anat contra l'economia, contra la reserva del nostre país reserves industrials reserves comercials, reserves bancàries, reserves que constitueixen l'element de reconstrucció de la nostra economia de cara a la guerra. I per últim, l'organització sistemàtica del contraban de metalls preciosos i d'exploració de mercaderies i de l'agabellament de la plata.

En aquests "putsch" contrarevolucionaris podem dir que acabà el primer període de la lluita del 4 de maig, que havia estat la de Sant Elies, la Torre dels Pardals, els Pous de Sarrià, la Fatarella, Centelles, la República de Puigcerdà, Seu d'Urgell... i tots els altres pobles. I amb la conclusió final aquesta: No s'ha fet la revolució comunista llibertària però han posat en perill la victòria.

L'opinió popular determina la correlació de forces.

Naturalment, a mesura que feia el seu camí i que s'anava -- practicant amb els seus resultats negatius la línia política oposada a la nostra política ha fet també el seu camí. I ha fet el seu camí de tal manera que avui la relació de forces no és pas la mateixa que hi havia en començar aquesta guerra.

La fusió recent dels Partits, constituint el P.S.U., va fer que en començar la lluita la relació fos de molts a pocs, -- però avui, després de l'experiència i després que la gran -- multitud ha pogut comprovar amb els fets de cada dia la justícia i l'honradesa de la nostra línia política, avui la relació és a la inversa. Ha canviat la relació de forces i el canvi és profund; aquest desplaçament extraordinari de l'opinió pública s'ha concretat en la formació d'una U.G.T. numèricament més forta que la C.N.T., del P.S.U.C., el partit -- més potent de Catalunya, l'únic Partit revolucionari de la classe treballadora catalana i que entorn d'aquests dos moviments hi hagi un immens prestigi, prestigi que no és pas el d'aquells que fins ara havien tingut l'hegemonia en el nostre país.

I la comprovació d'aquest fet extraordinari no ha servit -- d'experiència ni de lliçó als companys de la F.A.I. No els ha allisonat, els ha indignat, i en lloc d'analitzar d'una manera objectiva el perquè s'ha produït un desplaçament de tanta importància, han començat a anar per les branques i a veure fantasmes arreu. No han comprès que si nosaltres hem augmentat el nostre prestigi, que si nosaltres hem pogut organitzar una força potent no és degut a campanyes demagògiques ni a maniobres de cap naturalesa, sinó que és degut únicament i exclusivament al fet que nosaltres hem sabut interpretar els sentiments i els anhels de la massa treballadora de la ciutat i del camp. I que si ells han perdut prestigi, i que si ells veuen avui que hi ha entorn seu una atmosfera enrareïda, no és per a conseqüència d'atacs nostres ni de maniobres nostres, sinó conseqüència dels seus errors i dels seus horrors. I naturalment, no comprenent la situació, en lloc d'anar a les rectificacions necessàries es varen fer -- aquesta concepció extraordinària: que la culpa era nostra, de la U.G.T. i del P.S.U.C. i que tots els seus malsdecaps s'acabarien el dia que poguessin sotmetre la U.G.T. i anihilar el P.S.U.C. i, naturalment, arribats a aquesta convicció la línia de la seva conducta era previsible i varen fer allò que creien que havien de fer per a respondre a la pròpia convicció, i es disposaren a lluitar d'una manera oberta per -- tal d'aconseguir aquestes dues finalitats: sotmetre la U.G.T. i eliminar de la vida pública de Catalunya el P.S.U., i per tal d'aconseguir-ho, començaren per una lluita interna que -- va portar a la màxima direcció de la CNT, als homes més incomprendius i més intransigents, i es llançaren a una ofensiva política que vosaltres ja recordareu, ofensiva política -- que va donar lloc a la crisi que durà un mes, que començà -- amb el pretext que aquell Consell no representava la voluntat revolucionària dels treballadors de Catalunya; que contínuament demanant i exigint per a la C.N.T. tots els ressorts fonamentals de la vida política, militar i social del nostre --

país, i que va acabar, com a conseqüència de la nostra reacció, com a conseqüència del nostre gloriós Pla de la Victòria, en la derrota política d'aquells que ens volien derrotar políticament a nosaltres.

Però aquella ofensiva política fracassada va donar lloc a una mena d'armistici. No es va renunciar als propòsits fonamentals que els portaren a aquella ofensiva i des d'aquell mateix dia, que es constituí el nou Consell, prepareren ja d'una manera seriosa i premeditada el moviment contrarevolucionari.

I ve el moviment contrarevolucionari, ve aquella setmana veritablement tràgica amb les seves conseqüències d'enorme transcendència política i militar i amb les màximes explicacions i justificacions. I els companys no han volgut reconèixer d'una manera lleial i sincera errors comesos, sinó que han pretès justificar-lo dient que ells es llançaren, o alguns d'ells al "putsch" contrarevolucionari, per la provocació, de la qual nosaltres érem els responsables.

No pot parlar ningú de provocació.

Provocacions de quina mena? Les hem d'analitzar. El 28 de juliol és va produir el primer incidenti la primera manifestació del moviment contrarevolucionari. El poble de Bellver no es va deixar prendre per la violència per les milícies de Puigcerdà i de la Seu d'Urgell i es defensà a trets matant-ne alguns. Aquell acte, que, en tot cas, hauria estat una simple qüestió d'ordre públic, provocà, com a resposta fulminant, una mobilització de caràcter extraordinari de les no menys extraordinàries milícies de defensa de la costa. Jo no sé si vosaltres coneixeu bé aquestes famoses milícies de defensa de les costes, especialment de les de Girona. Són una mena de Milícies d'estiu permanent; voluntaris que no han volgut anar al front de combat, però que han sabut ocupar les torres d'estiu de la Costa Brava. Milícies de la Costa pagades per la Generalitat, oficialment un tros de l'Exèrcit Regular de Catalunya i pràcticament una mena, i us vaig a dir la frase d'un americà, una mena de gossos que borden als de fora i mosseguen als de casa. Aquestes milícies de costa es mobilitzaren i assetjaren, no Saragossa, ni Osca sinó la pacífica ciutat de Figueres. I per a justificar la seva acció, llançaren un manifest en el qual deien que tot el poble s'aixecava per protestar contra les manifestacions contrarevolucionàries del Govern de la Generalitat, en el qual hi havia quatre consellers, entre ells el seu cap. Va ésser la primera manifestació "putschista" que vàrem poder viure.

L'assassinat del company, Roldan.

Allò es va vencer i es va produir la segona provocació, nostra, naturalment. El company Roldan és vilment assassinat. La indignació de la classe treballadora fou fortíssima. Tota la premsa, sense distinció de cap naturalesa exigia en tots els tons que es fes justícia ràpida i que l'assassinat d'aquell volgut camarada fos el darrer assassinat antifeixista. I en compliment d'aquesta voluntat popular i en compliment del seu deure, un jutge, que no és militant del nostre Partit, que és un militant de l'Esquerra Republicana, troba indicis de culpabilitat contra un determinat individu, que després resulta ésser un personatge de l'Hospitalet. I la policia, en compliment de l'ordre del jutge, procedí a la detenció d'aquell "bon home", i aquella detenció va ésser la provocació número 2, que motivà un assaig general d'ocupació militar de Barcelona. Ja la recordareu; va ésser tres o quatre dies abans del "putsch". Ocuparen en un parell d'hores tots els carrers de Barcelona. Detenien els tramvies, feien baixar la gent, els escorcollaven, com si fossin guàrdies autèntics, els prenen les armes si en portaven i estripaven els carnets de la U.G.T. i detenien molts companys nostres de Partit de la U.G.T.

Allò també es va poder dominar, perquè, en el fons, no es proposaven altra cosa que un assaig de mobilització per tal de poder anar a l'assalt definitiu del poder amb més garantia.

L'assalt a la Telefònica.

I vingué la tercera provocació, el que s'anomena per part d'ells l'assalt a la Telefònica. El conseller de Seguretat Interior, complint amb el seu deure va resoldre posar fi a una situació anormal de la Telefònica. La Telefònica, que sapiguem, no és una propietat particular de C.N.T. És tan propietat de C.N.T. com d'U.G.T., perquè tants homes hi ha allí dintre de C.N.T. com d'U.G.T. No és propietat de ningú i en tot cas serà propietat de la col·lectivitat quan el Govern de la República nacionalitzi els telèfons. Però és que allí passaven coses greus amb les quals el Poder Públic havia d'acabar. Resultava que tots els controls interiors de la Telefònica estaven al servei, no de la col·lectivitat, sinó d'una organització, i ni el President Azàña ni el President Companys ni ningú no podia parlar sense que l'orella indiscreta del controlador ho sabés. I, naturalment, això s'havia d'acabar, i fou aquell dia, com podia haver estat un dia després o un mes després o un mes abans. I en compliment d'ordres rebudes, el nostre company Rodriguez-Salas va anar a ocupar la Telefònica, i a l'hora següent la resposta fou la mateixa com l'altra vegada: una mobilització general

i el principi de la construcció de barricades. ¿Es que sí - el conseller de Seguretat Interior hagués complert un acte - fora de les seves atribucions no hi havia quatre consellers de C.N.T. per exigir-li responsabilitats i la seva dimissió? Però no es va voler acudir al procediment normal sinó que a aquell acte del Poder Públic es va contestar amb una fulmi-- nant mobilització de tots els grups que prengueren tots els llocs estratègics de la ciutat.

Semblava en començar aquell dia que també aquesta tercera mo-- bilització seria fàcilment dominada com les altres. Hi hague-- ren converses i es va fer un pacte, d'aquells famosos pactes que s'han fet des del 19 de juliol ençà. I el pacte deia -- que el Poder Públic retiraria de la Telefònica la força pú-- blica, i deixaria allí solament un representant seu i que si-- multàniament es retirarien dels carrers de Barcelona, tots els grups armats. Es fa el pacte i el Consell de la Genera-- litat el compleix al peu de la lletra. Es retira la força - pública, però els grups armats no abandonen els carrers de - Barcelona. Al contrari, els grups armats, obeint consignes clares, aprofitaren l'absència total del Poder Públic per -- completar l'ocupació militar de Barcelona i preparar el pri-- mer acte d'agressió pública que va ésser l'atac a Radio Asso-- ciació, prova clara i categòrica que no va ésser un moviment espontani ni un moviment de protesta; va ésser un acte preme-- ditat, fou un acte preparat, fou un acte amb què es proposa-- ven coses concretes: en primer lloc refer-se de les derrotes polítiques; sotmetre per la violència la U.G.T.; eliminar de la vida política del país el P.S.U. i darrerament pressionar des de Catalunya el Govern de la República per tal de repe-- tir allà la mateixa experiència d'ací.

El trotsquisme empenyent al "putsch"

Naturalment que, en la preparació del putsch no seriem jus-- tos de complicar-hi tota la C.N.T. Es cosa clara i evident que els responsables d'aquell moviment contrarevolucionari -- són els Comitès de Defensa, són certs grups de les Joventuts Llibertàries, són els Amics de Durruti, són les Patrulles de Control i les Milícies de la Costa, i darrera de tots, empe-- nyent a l'acció violenta contra el Poder Públic, els trots-- quistes provocadors.

Es clar que en un moviment d'aquella envergadura no tot era provocació. Hi havia inconsciència, hi havia insensatesa i hi havia fanatisme; però la direcció estava a mans d'agents provocadors. Perquè no fou pas un motí dels que estava aco-- tumada a viure Barcelona. Era un moviment de profunda enver-- gadura. Un moviment de caràcter nacional i un moviment que tenia el seu punt de suport al propi front de batalla, en -- terres aragoneses. No retrocedien davant de cap perill, els

agents provocadors. Es va córrer el risc, aquells dies, de deixar obert el front d'Aragó a una empenta de l'exèrcit --- feixista, perquè milers d'homes d'aquells sectors anaren a la reraguarda i es concentraren a la reraguarda aragonesa -- disposats, no a donar l'empenta final al feixisme, sinó a ve-
nir a sumar-se a les forces incontrolades d'ací. Hi havien, als carrers de Barcelona, homes portats en petits grups des del front que vingueren aquí amb tot el seu armament. Moviments de caràcter nacional perquè simultàniament va haver-hi la rebel·lió de totes les milícies de la Costa, que s'apoderaren de tot l'Alt Empordà i de les poblacions de Seu d'Urgell i d'Orriols i tants altres llocs. Que varen destituir tots els Ajuntaments de l'Alt Empordà i varen constituir-ne d'altres exclusivament del P.O.U.M. i F.A.I.; perquè això re-
percutia a Tarragona, Lleida, a la frontera i fins a Tortosa i si les coses haguessin estat ben lligades i si el coratge no hagués mancat a l'hora de la veritat a certs homes provocadors, indiscutiblement aquell moviment hauria tingut una -
molt vista envergadura. Però va ésser un moviment premeditat, un moviment preparat no per a respondre a suposades pro-
vocacions, sinó per a obligar a una rectificació de caràcter polític, per a imposar la línia política dels provocadors, -
servida de manera inconscient per tota aquella jovenalla que aquella setmana es va sacrificar estèrilment pels carrers de Barcelona. Va ésser un moviment premeditat.

La violència contra el poble dona mals resultats.

Però, poc es pensaven aquells que el feren, les conseqüèn-
cies que havia de tenir; no són pas les que ells esperaven i es proposaven! Són ben diverses i ben contràries. Hi han -
hagut conseqüències immediates i conseqüències d'àmplies pers-
pectives històriques. Les conseqüències immediates han estat la incautació de l'Ordre Públic per l'Estat Central; la dis-
solució de la Conselleria de Defensa; la crisi del Govern de la República i la crisi política de Catalunya. Unes favora-
bles, encoratjadores, i d'altres que dolen al nostre poble.

La incautació dels serveis d'Ordre Públic va ésser imposada per la pròpia realitat. Va ésser imposada per les necessi-
tats superiors i imperioses de la guerra i no és criticable el Govern de la República perquè prengué aquella decisió. Nosaltres acceptem aquesta incautació de l'Ordre Públic per
considerar-la un deure envers la guerra i un deure de solida-
ritat envers els companys que lluiten als fronts de batalla. Però l'acceptem amb una condició que encara no ha estat rea-
litzada: la condició que l'ordre públic a mans de l'Estat --
Central, única missió per la qual ha vingut ací i que justifica aquesta incautació, ha d'ésser per natejar la nostra re-
raguarda, dissoldre l'exèrcit particular que ha vingut fins ara fent impossible la convivència entre tots els treballa-

dors, i sobretot desarmar tots aquells que s'han aprofitat de les indústries de guerra i que s'han aprofitat del control de divises i de metalls preciosos, que s'han aprofitat de la sindicalització de poderosos serveis públics per armar-se -- fins les dents. I per què? Per portar aquesta profunda per -- torbació al nostre país. Si els delegats de L'estat Central a Catalunya no compleixen ràpidament aquest deure, aleshores companys, la incautació de l'Ordre Públic no tindria justifi -- cació de cap mena.

I hem de dir ben clarament que, per ara, l'actuació dels ho -- mes que representen la República a Catalunya no ens satisfà. No és el que havia d'ésser el que fan i no han vingut per -- fer el que esta fent. Per fer pactes, ja érem bons nosal -- tres; per a enviar comissions que parlen molt pels pobles i que en marxar deixen les coses pitjor del que estaven, ja é -- rem bons nosaltres; la incautació de l'ordre públic ha de -- servir per a quelcom més que tot això. Els homes que avui -- representen l'Estat Central no han de venir a fer política; han de venir a fer Ordre Públic, i no per a encruelir-se en ningú ni contra ningú, i no per a perseguir ningú, però sí -- per a fer complir el deure imperiós d'aixecar aquesta rera -- guarda contra tan castigada i permetre que el Govern de la -- República, en cordial col.laboració amb Catalunya, pugui ex -- treure d'ella tot allò que necessita per tal de precipitar -- la victòria. Nosaltres, públicament, els demanem que rectifi -- quin la seva actuació i que si entre ells n'hi ha algun -- que no pot ni vol rectificar-la, millor serà que se'n vagi i que deixi el seu lloc a un altre que més honradament complei -- xi el seu deure.

La direcció de la guerra portany al Govern de la República.

La dissolució de la Conselleria de Defensa, si bé pot ferir sentiments aguditzats nacionalistes, no afecta els drets au -- tonòmics de Catalunya. Constitucionalment, la vida militar del país, tots els negocis militars del país, corresponen a l'estat Central i en prendre per a ell la direcció de la vi -- da militar a Catalunya, no ha fet altra cosa que prendre -- allò que és seu. Però si això nosaltres ho mirem des del -- punt de vista general de conveniències de la guerra, hem d'a -- firmar que la dissolució de la Conselleria de Defensa ens ha -- plagut.

Era una mena de cosa que obstruïa la labor que es tractava -- de realitzar com si es tallés amb una espasa. No hi havia -- manera humana, companys, de poder treballar. Tots els acords que es preniën restaven ofegats en aquella Conselleria. A -- cords de gran envergadura, i acords de petita envergadura. Els acords de mobilització morien sense arribar a la seva -- realització. Tot allò que s'acordava per a donar una feso --

mia al front d'Aragó i poder donar-li una elasticitat, en -- aquella Conselleria moria i no hi havia manera humana de donar-li la importància que tenia el front d'Aragó. Tot era -- ofegat i encara que hi havia homes de bona voluntat, per -- raons sectàries no podiem realitzar honradament la política necessària de cap de les maneres.

Ara hi ha la possibilitat, existeix la possibilitat, exis--- teix la seguretat que Catalunya podrà ésser mobilitzada, podrà ésser organitzada militarment i el nostre front d'Aragó recobrarà la fesomia que havia d'haver tingut.

Cal realitzar la mobilització; cal ajudar el Govern de la República.

Hem de tenir en compte que fora de Catalunya ja s'han incorporat a l'Exèrcit Popular Regular tres lleves que aquí encara estan a casa seva. I això és anar contra l'interès general.

No diré que la crisi del Govern de la República hagi estat causada, de manera directa, pel moviment contrarevolucionari. Però sí que diré que aquest moviment del 3 de maig fou la gota que va fer vessar el vas. El moviment en ell mateix i el que succeí després del moviment, quan un home de l'anterior Consell, per comptes de complir el seu deure estricte, pactà de manera vergonyosa amb els sublevats.

Es produí la crisi i la crisi és de tots coneguda. Es una crisi de caràcter positiu que ha produït, especialment als fronts de batalla, una immillorable sensació i una extraordinària satisfacció, perquè és un Govern que ve a fer la guerra i que està disposat a guanyar la guerra, com més de pressa millor.

Contra aquest Govern de Front Popular s'ha llançat per a evitar la seva consolidació, sense parar-se en les conseqüències que podia haver tingut una nova crisi política?

Es llançà la consigna d'aliança revolucionària UGT - CNT, - que nosaltres vam qualificar immediatament de maniobra, perquè evidentment ho era en tots els seus aspectes. Nosaltres no som contraris a la unitat d'acció de la classe treballadora i prova que no som contraris d'aquesta unitat és la proposta que la U.G.T. de Catalunya ha presentat a la C.N.T. de Catalunya per tal d'arribar a aquesta unitat d'acció. Aquesta proposta lògica no ha tingut ni tan sols resposta.

Es que el que es pretenia era una altra cosa. Era provocar una aliança UGT-CNT per a destruir el Govern del Front Popular; una maniobra que amb l'excusa de la unitat d'acció de -

la classe treballadora permetés atacar el Govern del Front -
Popular, maniobra que nosaltres, tenint consciència de la -
nostra responsabilitat, no podíem acceptar.

No pot haver-hi unitat d'acció sincera mentre passi el que -
està passant, mentre els acomiadats del Metro no siguin adme-
sos i mentre a tramvies no puguin tornar els empleats als --
seus llocs i mentre els portuaris i els companys d'especta--
cles no puguin anar a treballar amb completa llibertat. És
que ésser obrer de la U.G.T. és ésser una altra mena d'obrer?
Sincerament, sí es vol la unitat d'acció de la classe treba-
lladora, jo crec que és ben senzill de fer-la si s'actua amb
lleialtat.

Per una veritable unitat.

Ja sé que entre els directius de la C.N.T. hi ha homes que -
de debó desitgen que aquesta unitat d'acció es faci. Però -
és evident que no tenen poder per a imposar una disciplina.
Els seus sindicats, sindicats poderosos naturalment, ja que
si fossin de poca importància no hi hauria cas, són sindicats
incontrolats i per això no es pot fer una política sincera -
d'unitat d'acció amb els de la U.G.T. Són sindicats incon-
trolats poderosos, perquè si fossin sindicats de petita enver-
gadura el problema no es plantejaria d'aquesta manera. Però
mentre això subsisteixi, mentre els sindicats més potents de
la C.N.T. no se subjectin a una disciplina, no serà possible
la unitat d'acció.

La unitat d'acció que nosaltres proposem és sobre bases cone-
gudes: és fer tot el possible per a garantir la victòria da-
munt el feixisme internacional.

Tot el que sigui anar contra aquesta possibilitat de victò--
ria no pot tenir de cap de les maneres la nostra conformitat.

Es va dir que el Govern Negrin era un Govern contrarevolucio-
nari. Contrarevolucionari perquè en ell es deia, no estava
representada la classe treballadora. Però, jo dic: Què s'en-
tén per classe treballadora? És que nosaltres no som treba-
lladors? És que els milers d'obrers que militen a les file-
res del P.S.U. de C. no són treballadors? És que els 300000
afiliats del Partit Comunista no són treballadors? És que -
els 160.000 afiliats al P.S. Obrer Espanyol no són treballa-
dors? Aleshores, quina és la classificació que es dona a --
aquests milers d'obrers?

Els socialistes i els comunistes són els que tenen la majo-
ria al Front Popular. I com es pot dir aleshores, com es --
pot afirmar sincerament que la classe treballadora no està -
representada en el Govern? Per què es diu que aquest Govern

és contrarevolucionari?

Cal ajustar millor la línia de conducta.

Caldria que els companys, abans de tot, mesuressin millor -- les seves paraules i no enganyessin d'aquesta manera la seva gent, perquè si a Espanya hi ha hagut algú que ha iniciat -- l'ofensiva contra els intents de mediació propalats pels con-- servadors anglesos, han estat precisament homes del Partit -- Comunista d'Espanya i homes del P.S.U. de C. Fòrem nosaltres els que, en representació del nostre Partit, assistirem a -- una conferència de Partits Comunistes, a Paris. Vàrem par-- lar davant de la premsa internacional contra la meditació, -- dient que aquell intent de mediació era la darrera maniobra favorable a Franco que feia la reacció internacional. I es-- sent així, ¿com honradament es pot afirmar que el Govern del Front Popular, constituït i representant d'idees i d'homes -- dels partits que varen denunciar internacionalment aquesta -- maniobra, com honradament se'l pot acusar que arribava al po-- der a fer la maniobra que ells havien denunciat? Aquestes -- lleugereses, naturalment, es paguen cares; i així resulta -- que ara, avui mateix, han hagut d'anar a oferir-se a aquest Govern "contrarevolucionari" que acusaven d'haver-se consti-- tuït amb la intenció d'arribar a una abraçada de Vergara. Si no haguessin fet aquesta denúncia, mancada de fonament, s'hau-- rien estalviat la visita i el tràmit d'avui davant el cap -- del Govern. I cal pensar que no hagin anat a oferir-se per-- què hagin bombardejat Almeria sinó perquè, pensant en les -- realitats de la vida política del país, hagin arribat a la -- convicció que es requereix més energia en l'acció. ¿Es que no sabien que el Govern darrerament constituït no era contra -- revolucionari? Quan ells llançaven la paraula "mediació" en -- definitiva llançaren una vulgar calúmnia. I això no pot con-- tinuar. Així no es pot esperar convivència. I no es pot se-- guir argumentant d'aquesta manera per arribar a la necessà-- ria unitat d'acció.

Bo és que s'hagi fet renúncia d'aquesta mena d'arguments! Pe-- rò millor hauria estat que aquests arguments no s'haguessin -- llançat, que aquests arguments no s'haguessin fet. I ara -- cal desitjar que no es repeteixin fets d'aquesta mena i que la visita d'avui al cap del Govern, no sigui la continuació, o, millor, dit, una tercera part d'una conducta ja seguida i observada en altres moments. Nosaltres no voldríem que la -- visita d'avui vingués en definitiva a representar una reac-- ció de pànic, sinó que respongués a un estat de convenciment que determini la iniciació d'una nova línia política i d'una nova conducta.

Les reaccions de pànic no són necessàries ni són útils. I -- diem això recordant que quan Madrid va estar a punt de cau--

re a poder de Franco, va haver-hi una acció de pànic d'aquest tipus. I quan va caure Màlaga, va haver-hi una altra reacció de pànic també d'aquest tipus; però, passats alguns dies, vençuda aquella perspectiva negra de l'esdeveniment immediat, es va tornar a fer el mateix que abans s'havia fet. I nosaltres desitgem honradament que l'acte d'avui no sigui en definitiva una tercera reacció de pànic, sinó que respongui a un estat d'ànim, que respongui a un estat de consciència, que respongui a una rectificació necessària en l'ordre polític i de conducta. I si és així, ens haurem de felicitar, perquè d'això se'n poden treure grans i bones conseqüències.

Una altra calúmnia ha estat dir que ells no volen per cap de les maneres que la revolució espanyola sigui mediatitzada pels "russos", i per sintetitzar aquesta consigna, han llançat la frase, que és tan coneguda en els medis revolucionaris: "Espanya per als espanyols!".

Es que, companys, nosaltres hem dit mai, ni mai ha dit ningú, que Espanya ha d'ésser per als russos i Rússia per als espanyols? Però no és únicament la ridícula de la frase allò que cal remarcar. Cal remarcar -i nosaltres ho hem fet des de "Treball"- la perillosa pendent que inicia aquesta frase; perquè la frase "Espanya per als espanyols!", en definitiva, equival, en definitiva representa la mateixa de Hitler quan diu "Alemanya per als alemanys", i la mateixa de Mussolini quan diu: "Itàlia per als italians!", i la mateixa de José Antonio Primo de Rivera quan va fundar Falange. Per tant, són frases perilloses que no es poden dir, que no s'han de dir i, principalment, no poden dir-se per homes que volen ésser els capdavanters d'una revolució proletària.

Naturalment, que arguments tan petits i tan fluixos no poden sostenir-se i han caigut pel seu propi pes.

Cal resoldre definitivament el problema de fons.

I queda en peu sempre el problema de fons, el mateix problema de fons que va determinar la crisi política del Govern de la República i que ha determinat tantes crisis polítiques a Catalunya. Problema de fons que pot sintetitzar-se en una frase d'aquests dies pronunciada entorn del moviment contrarevolucionari de Catalunya per un alt personatge de la República espanyola. Aquest personatge, que estava a Barcelona aquells dies, va veure en perill la seva vida i la seva llibertat i en tornar a València, davant d'uns quants amics, va dir el següent: "Heus ací que he estat a punt de morir o de perdre la llibertat per l'acció d'uns homes que pertanyen a una organització que té quatre ministres

al Govern de la República". I jo pregunto: Aquests minis-- tres representaven la seva organització? I si no la repre-- sentaven, que feien al Govern? I aquest és, explicat en anècdota, el vertader problema de fons que a Catalunya encara no s'ha resolt i que s'ha de resoldre. És la quarta conseqüència del moviment contrarevolucionari. En una nit històrica i plena de febleses, el Govern anterior, l'únic que va saber plantar cara als incontrolats, va dimitir. La dimissió era obligada, perquè no hi havia manera humana d'admetre que passada la revolta, poguessin trobar-se al rodó de la mateixa taula, amb homes que tal vegada estaven complicats, com si no hagués passat res. La crisi era obligada. I s'ha constituït un altre Govern: un Govern de caràcter provisio-- nal, constituït per quatre representants i que pràcticament no ha estat Govern.

Es tracta d'una situació interina; i aquesta situació política d'interinitat ha arribat l'hora que s'acabi. Fem d'anar ràpidament a posar fi a aquesta situació interina i a lluitar per aconseguir un Govern estable que pugui complir amb els seus deures que la guerra li imposa i que també li imposen els problemes de la reorganització econòmica. Per consegüent, el període polític que s'inicia a Catalunya és d'una extremada importància; i abans d'entrar en la seva solució definitiva caldrà que tots els fem a un estat de convicció i és que de cap de les maneres poden repetir-se ja a Catalunya les experiències passades. Això val a dir que s'ha de constituir a Catalunya un Govern autèntic, amb tots aquells que vulguin arribar a la necessària rectificació, a les necessàries rectificacions per no repetir experiències passades.

Estem ara en un nou període de la història de la nostra lluita que ara comencem. I en començar aquest nou període, nosaltres demanem a tots claredat en la conducta i sinceritat en els propòsits. No volem que tot quedi reduït a paraules sinó que volem fets. Volem que d'una vegada la voluntat del poble de Catalunya sigui obediïda per aquells que tenen a --- llurs mans la màxima responsabilitat i la direcció del nostre país. Això vol dir que s'ha de constituir un Govern que sàpiga on vol anar, que es proposi realitzar una tasca coneguda i que respongui a les exigències de l'actual situació.

Cal un programa de Govern.

Nosaltres considerem que aquesta actuació ha de concretar-se en uns punts. Ha de formular-se un programa; no un programa llarg i ni un programa de literatura sinó un programa a base de problemes concrets que obligui a tots actuar d'acord amb aquest programa. I les línies generals d'aquest programa al nostre entendre són les següents:

En primer terme, el Govern que es constitueixi ha de declarar-se plenament solidari del Govern Popular de la República. El Govern que es constitueixi ha de comprometre's públicament i solemnement a treballar de comú acord amb el Govern de la República per tal d'apressar la formació a Catalunya de l'Exèrcit Popular Regular, per tal de reorganitzar degudament la nostra rera guarda i per tal de reorganitzar a fons la nostra indústria de guerra.

El Govern que es constitueixi ha de condemnar de manera categòrica el moviment contrarevolucionari del 3 de maig i ha de proposar-se de manera ferma treballar perquè aquell moviment criminal no pugui tonar-se a repetir; i per consegüent ha d'acceptar-se per endavant que són necessàries totes les mesures de previsió contra possibles extralimitacions; ha d'anar de manera immediata a la dissolució de les Patrulles de Control, a la dissolució del P.O.U.M. i a la dissolució també immediata de tots els Comitès que s'atribueixen funcions municipals i estatals.

Un sol poder.

El Govern que es constitueixi ha de comprometre's a reconèixer que el Govern ha d'exercir el Poder, que sols hi ha un Poder i que aquest Poder radica en el Govern de la Generalitat; i ha de comprometre's a eliminar, de la manera que sigui com sigui, tots aquells que vulguin repetir experiències passades i vulguin tornar al temps dels incontrolats.

El Govern que s'ha de constituir ha d'assegurar de manera positiva, la llibertat de sindicació. No ha d'admetre de cap de les menes que es pretengui imposar a qui sigui un carnet sindical de la manera que sigui; s'ha de decretar que és delictu, a sancionar pels Tribunals Populars, tot acte de coacció contra tot aquell que sigui obligat a canviar de carnet sindical.

Un sol Exèrcit.

El Govern que es constitueixi ha de comprometre's públicament a treballar per desfer els exèrcits particulars que han portat dies de dol a Catalunya i ha d'organitzar les forces militars; ha d'organitzar tot Catalunya de cara a la guerra, d'acord amb el Govern de la República.

Les armes a disposició del Govern.

El Govern que es constitueixi no pot oblidar, de cap de les maneres, que a la rera guarda de Catalunya hi han encara més de 80.000 fusells i 3.000 metralladores, i centenars de milers de bombes de mà; que hi ha morters, i que encara no han

aparegut els canons del Parc d'Artil·leria i de la Costa que varen ésser robats aquells dies del moviment per tal de portar-los...

El Govern que es constitueixi ha de lluitar per a crear les condicions objectives necessàries per tal que tots els recursos de Catalunya en homes, en material, en mercaderies i productes puguin ésser mobilitzats de cara a la guerra i crear també les condicions objectives per a poder obtenir de nou el retorn a Catalunya de l'Ordre Públic, perquè jo us he de dir que mentre Catalunya no estigui en condicions de tenir l'Ordre Públic, a Catalunya hem de passar un període de vergonya. No és conseqüència de la nostra incapacitat. Ja ho sabem! És conseqüència d'una desgràcia que plana damunt de Catalunya i de la qual Catalunya no és responsable. Però així i tot, el fet que la Generalitat no tingui a les seves mans una de les essencials funcions estatutàries no és per enorgullir-nos; i hem de lluitar perquè aquest període d'interinitat fineixi el més aviat possible.

Imposar el compliment dels decrets.

El govern que es constitueixi ha de declarar de manera clara en forma que tot el món ho entengui, que imposarà l'estricta compliment d'un Decret de Col·lectivitzacions i que sancionará de manera implacable qualsevulla extralimitació i qualsevol coacció sobre els petits productors i sobre la pagesia i la classe mitjana en general. Ha de dir que es proposa immediatament organitzar els Consells d'Empresa de les diferents branques industrials per anar ràpidament també a la reorganització econòmica que el país reclama, tant per la seva vida estrictament econòmica com per les seves exigències de la guerra.

Creació de la Conselleria d'Indústries de guerra.

Ha de declarar el Govern que aquesta màxima preocupació industrial ha de tendir a la transformació de la nostra indústria de cara a la guerra; i que, per consegüent, cal crear la Conselleria d'Indústries de Guerra, que pugui coordinar la indústria de guerra i ordenar en formació coordinada aquesta treballs d'acord amb el Pla establert pel Govern de la República, a fi d'assolir el màxim rendiment.

Augmentar el rendiment de les nostres mines.

El Govern que es constitueixi dintre d'aquest ordre ha de procurar suplir l'escassetesa de les matèries primes i combustible amb les nostres possibilitats de Catalunya. No cal confiar únicament en l'ajut de l'exterior. Tenim ja prou experiències recents i doloroses: vainells enfonsats, dificultats

tats en l'adquisició de divises, que fan molt difícil i molt precari el proveïment de mateïres primes i combustibles procedents de l'estranger. I el Govern de la Generalitat ha -- d'augmentar el rendiment de les nostres mines de potassa, de les nostres mines de carbó i de qualsevol altre mineral, i -- ha de treballar per a trobar en la nostra terra tot allò que els nostres terrenys muntanyosos poden proporcionar-nos. Per això caldrà posar en vigor totes les energies del país, per tal que aquest anhel es vegi convertit en una realitat i puguin les nostres indústries entrar en un període d'intensiu funcionament per a produir allò que, la guerra necessita i -- també tot allò que el país necessita per anar vivint fins a l'extrem d'aquesta aventura tràgica.

Mobilització per a l'Exèrcit.

El Govern que es constitueixi per assegurar la normal mobilització de les llesves que el Govern de la República demani, -- haurà de preparar un pla de mobilització de les dones; un -- gran pla d'adaptació professional de les dones i d'aquells -- obrers no mobilitzats que sobren a les indústries paralitzades o en indústries que avui ja són inútils, per tal d'incorporar-los de manera sistemàtica a la indústria de guerra. I és d'aquesta manera que el Consell de la Generalitat podrà -- no solament coadjuvar amb el Govern de la República perquè -- les llesves s'organitzin degudament per anar al front de combat, sinó que treballarà perquè malgrat d'aquestes llesves, a la rera guarda es pugui augmentar la nostra producció mitjançant una preparació intel·ligent. I aquest punt és molt important, perquè si el Govern de la Generalitat no realitza -- aquesta política de previsió, preparant degudament l'organització del treball de les dones i la reeducació professional dels obrers que avui no fan un treball útil, no hi haurà manera humana de lluitar contra els emboscats, que prou sabem que existeixen, i que existeixen sobretot a les indústries de guerra. No hi ha d'haver emboscats; i perquè no hi hagi emboscats, cladrà que els llocs buits que deixin els que vagin als fronts de combat, siguin coberts per aquells que sapiguin treballar i produir.

Reorganització de la vida municipal.

El Govern que es constitueixi haurà de reorganitzar la vida municipal. És aquest un punt extremadament important. Els Ajuntaments actuals no representen la veritable voluntat del país i cal anar a la seva reorganització, respectant la proporcionalitat de les forces en cada localitat.

En matèria municipal, el Govern que es constitueixi ha d'anar més lluny encara i ha de tenir una política clara, en ordre als serveis públics i municipals. El Govern que es cons

titueixi haurà de donar tota mena de facilitats als Ajunta--
ments perquè en poc temps puguin municipalitzar els serveis
urbans i especialment els serveis de transports, d'especta--
cles públics, l'estatge, gas, aigua, mercats, escorxadors i
altres. És aquest un problema dels més importants, perquè -
si aquest problema no es resol, a Catalunya no hi haurà vida
municipal possible. I si no es resol aquest problema a Cata--
lunya, continuarà per molts anys una profunda immoralitat.

Prou sabem que és una qüestió candent, perquè hi ha una for--
ta oposició a la municipalització dels Serveis Públics: i es
diu que parlar de la Municipalització dels Transports, per -
exemple, és fer obra contrarevolucionària, perquè és vol treu--
re de les mans dels treballadors allò que ja tenen a llurs -
mans, a poder seu els treballadors. I es diu que si nosal--
tres ara tenim tanta voluntat de municipalitzar els trans--
ports, ¿per què no ho feiem abans del 19 de juliol? I nosal--
tres podem respondre: ¿I els que varen incautar-se dels --
tramvies el 19 de juliol, per què no ho feien abans també?
Les coses es fan quan es poden fer; i avui que estem en perío--
de revolucionari, que en matèria de transports, espectacles,
vivenda, aigua, gas, etc., es pot fer, és municipalitzar-los.
Es que volem crear castes privilegiades? Es que volem crear
una nova aristocràcia, una nova burgesia? Es que els milers
de treballadors que han mort als fronts de combat han mort -
perquè al final hi hagi, en lloc de "Tranvies de Barcelona,
S.A." una altra cosa que digui "CNT FAI, S.A.?"

Per què volem la municipalització.

Nosaltres volem que s'arribi a la ràpida municipalització, -
perquè és l'única manera que els Serveis Públics estiguin al
servei de la col·lectivitat i no d'una petita minoria. Però
a més, existeix una exigència peremptòria de la vida municipi--
pal. I unes quantes xifres ho demostraran: l'Ajuntament de
Barcelona ha fet el pressupost de despeses d'aquest any; l'ha
fet molt de pressa, perquè en realitat és molt fàcil de fer
el pressupost de despeses, i, d'acord amb el projecte, les -
despeses s'eleva a 156.700.000 pessetes. Ja hem dit que el
pressupost de despeses és molt fàcil de fer; el difícil és -
fer el pressupost d'ingressos. I davant el fet d'haver de -
fer el pressupost d'ingressos, els tècnics de l'Ajuntament -
no han trobat com a xifra d'ingressos més que la de 66000000
Vol dir això que el projecte de pressupost, aquest any, co--
mença amb un dèficit inicial de 90.100.000 pessetes. Però -
aquesta xifra, vista de prop, encara demostra quelcom més --
greu. --

Del pressupost de despeses, els funcionaris s'emporten 53200
mil pessetes. És a dir, que per a totes les altres atencions
de l'Ajuntament, li resten, a aquest, 13.000.000 de pessetes.

Però hi ha atencions de dues categories: atencions estàtiques -podríem dir-ne- i atencions dinàmiques. Atencions estàtiques, són la nateja, l'enllumenat, o siguin aquelles atencions que no es poden deixar de prestar: i aquests serveis normals de l'Ajuntament, ells sols pugen a la xifra de 24.000.000 de pessetes, o sigui que pugen molt més que el que resta després de pagar els funcionaris.

La ciutat té necessitats que s'han de satisfer.

Però l'Ajuntament de Barcelona no pot viure pagant solament i mantenint una nateja relativa als carrers de Barcelona. Hi ha coses, hi ha atencions que representen també veritables necessitats quan es tracta d'una ciutat com Barcelona que passa del milió d'habitants i se'n va damunt del milió i mig. Una ciutat com Barcelona té moltes necessitats de reformes urbanes, necessitats d'urbanització, de sanejament i d'embelliment de la ciutat i d'enderrocament de barris insalubres. Un Ajuntament com el de Barcelona té necessitats de tipus culturals i necessitats de tipus d'Assistència social. I totes aquestes atencions exigeixen cada dia un major volum d'ingressos sanejats i coneguts. I un Ajuntament de la categoria del de Barcelona, que amb el seu pressupost d'ingressos únicament pugui respondre a les atencions dels seus funcionaris i després disposar per totes les seves funcions municipals, per totes les seves atencions, d'una quantitat sobrant com la que hem dit, no pot complir la seva funció, no pot complir la seva missió, si Barcelona té el desig de continuar essent la millor ciutat de la Mediterrània.

I l'Ajuntament té solucions per a satisfer-les.

Però és que l'Ajuntament no té solucions? Aquesta caiguda vertical dels ingressos és molt explicable. Tot el vell sistema fiscal de l'Ajuntament i de la Generalitat ha caigut a plom, ha caigut verticalment. La guerra ha destroçat aquest vell sistema fiscal, perquè la guerra ha destroçat les velles relacions econòmiques que regulaven els ingressos, que proporcionaven els ingressos nacionals, els ingressos de l'Estat, de la Generalitat i dels Ajuntaments. I l'Ajuntament de Barcelona no pot pensar, de cap manera, a refer les seves antigues fonts fiscals, no pot pensar a refer els seus ingressos mirant enrera, perquè no trobarà res que pugui servir-li en aquest ordre. I necessita crear una nova organització fiscal; necessita nous ingressos. I on són? Aquests ingressos han de néixer de la pròpia revolució i són essencialment els Serveis Públics.

Mireu. L'any 1935, els Tramvies de Barcelona, la Companyia General d'Autobusos, la Companyia d'Aigües de Barcelona, la Catalana del Gas i d'Electricitat, la Canadenca, i el Gran Metro, varen fer una recaptació de 230.600.000 pessetes, i varen repartir als seus obligacionistes 52.300.000 pessetes. Aquestes Companyies, al començament de la guerra, tenien en reserva un capital de 35.000.000 de pessetes. Cal tenir en compte que aquestes xifres no són les veritables, les exactes, perquè tots sabem que les empreses capitalistes, les empreses en el règim capitalista, eren mestres en l'art de dissimular els seus guanys. Per tant, els ingressos, els beneficis que es declaren d'acord amb aquestes xifres són sempre una petita part de la veritat. Els ingressos són sempre majors que el que es declara en les xifres. I nosaltres preguntem: on han anat a parar aquests milions dels obligacionistes de les Companyies de Tramvies, d'Aigua, d'Electricitat, del Metro, etcètera? És que no és justament això el que necessita l'Ajuntament per a poder complir la seva missió social?

No són aquestes justament les fonts d'ingressos que avui necessita l'Ajuntament per a substituir les que es varen esgotar el 19 de juliol? És que es pretén que una ciutat d'un milió i mig d'habitants hagi de viure precàriament, sense poder resoldre cap problema, ni elemental ni transcendental de la seva vida per respecte a la nova societat anònima que ha sorgit després del dia 19 de juliol?

A la col·lectivitat el que és de la col·lectivitat.

Aquests diners són de la col·lectivitat i han de tornar a la col·lectivitat i cladrà, doncs, que el Govern que es constitueixi es proposi de manera decidida -i si cal obligant- la municipalització dels Serveis Públics. En aquests trobarà l'Ajuntament de Barcelona tot el que li falta per a poder ésser l'autèntic Ajuntament que correspon a una ciutat com Barcelona, l'Ajuntament que ha de regir tota la vida social i econòmica de la nostra ciutat.

I no sols els tramvies i els taxis; i els autobusos! També els espectacles públics i tots els serveis públics, els serveis d'aigües i els mercats. Perquè, voleu dir vosaltres -per quina raó teòrica o filosòfica el Born, per exemple, ha d'ésser monopolitzat pel Sindicat de Transports? Quina raó pot justificar una monstruositat d'aquesta naturalesa? Es justifica això pel fet que els pagesos vénen del poble al Born portant les seves mercaderies en carros?

S'imposa una política clara i categòrica, honesta, de municipalització, que desfaci d'una vegada aquest equívoc pseudo-revolucionari, que causa un gran dany a la causa comuna.

Aquest equívoc pseudo-revolucionari no podem admetre'l més; i caldrà que es digui que això no és revolució, que això no és servir la col·lectivitat; que això és enganyar la classe treballadora, i que justament ja no pot durar un moment més aquesta situació. Allò que de la col·lectivitat és, a la col·lectivitat ha de tornar!

Educació moral i física de la joventut.

El nou Consell que es constitueixi haurà de dedicar un treball profund a les atencions de cultura catalana haurà d'anar decididament a proporcionar a la nostra joventut una -- forta educació física i moral, i, per consegüent, haurà de preparar un pla vast d'educació pre-militar de la joventut no mobilitzada, o que no arriba a l'edat de mobilització, -- però que està en edat immediata de nodrir les lleves de la República i que poden ésser cridades d'un moment a l'altre. Així es preparen les reserves necessàries per a l'Exèrcit -- Popular Regular, i el país estarà en condicions de respondre a qualsevol eventualitat per comptar amb una forta organització de la reraguarda.

El Govern que es constitueixi haurà de treballar de manera eficient per aconseguir una reivindicació catalana, que --- fins ara no ha estat possible. El Govern que es constitueixi ha de treballar per aconseguir aquesta reivindicació, -- perquè fins ara no ha estat possible guarir una de les greus ferides que varen fer a Catalunya les Corts Constituents de la República; i el Govern que es constitueixi ha de procurar obtenir del Govern de la República el traspàs a Catalunya dels serveis de l'Ensenyament.

Austeritat administrativa.

I el Govern que es constitueixi haurà d'ésser auster en la vida administrativa. Haurà d'obligar totes les empreses, -- col·lectivitzades o no, i tots els ciutadans de la classe -- que siguin, a complir estrictament els deures fiscals perquè es pugui disposar dels recursos que es necessiten per a fer front a les necessitats de la guerra, de la reconstrucció econòmica i de la vida en conjunt del nostre país. I -- aquest Govern ha de perseguir de manera implacable els especuladors, els aferristes, els acaparadors, castigant amb mà de ferro, per mitjà dels Tribunals Populars, tots aquells -- que siguin responsables de frau, de corrupció o de puja arbitrària dels preus dels articles de primera necessitat.

Carta de treball i carta militar.

El Govern que es constitueixi haurà d'imposar l'obligatorietat dels documents d'identitat -carnet de treball i carnet militar- perquè cada dia és més necessari natejar la nostra reraguarda i cada dia serà més necessari reorganitzar d'una manera eficient la lluita contra els emboscats i traïdors -- que no volen servir en la guerra contra el feixisme. I l'única manera de poder perseguir aquests emboscats i aquests traïdors, és imposar els documents d'identitat personal que, com hem dit, són el carnet de treball i el carnet militar.

I haurà de declarar aquest Govern que per damunt de tot està disposat a supeditar-ho tot a la necessitat de guanyar la guerra, conveçut que únicament units fermament amb tots els pobles hispànics podrem arribar a assolir la victòria definitiva davant del feixisme nacional i internacional.

Són aquests, companys, uns punts de realització immediata. Nosaltres no demanem ni presentem programa de Partit. Nosaltres presentem un programa antifeixista, un programa de front antifeixista, que ha d'ésser acceptat per tots els antifeixistes honrats; un programa de guerra que ens permetrà guanyar la guerra i, sobretot, ens permetrà consolidar les conquestes d'avui i assegurar la continuació al dia següent de la victòria.

Calen actituds clares. Nosaltres parlem ben clar.

Jo crec que en aquesta tasca d'aixecament moral, econòmic i polític del nostre país, tots els que siguin veritablement antifeixistes poden o millor dit, estan obligats a col.laborar-hi. Però volem actituds clares, no actituds, equívocues. Volem col.laborar amb les organitzacions responsables i volem col.laborar amb homes que siguin també responsables. Volem col.laborar amb homes que puguin controlar llurs organitzacions; no volem col.laborar amb homes que es deixin controlar pels incontrolats. Per això haurem d'exigir, en la tramitació d'aquesta crisi, aquesta actitud clara; i aquells que no siguin capaços de poder respondre d'ells mateixos o de respondre per la seva organització, que restin a un cantó i deixin via lliure a aquells que tinguin el coratge suficient per a poder prendre a les seves mans els destins del nostre país per portar-los a la victòria. I nosaltres anirem com som: com P.S.U. de C. Nosaltres, ja acabat el període d'absència del poder; si nosaltres anem a col.laborar en el nou Consell de la Generalitat, hi col.laborarem com a Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Es el nostre Partit el més potent de Catalunya; és el Partit genuí de la classe treballadora de Catalunya i no pot ésser

que aquest Partit continuï absent de la responsabilitat governamental. Hi anirem amb totes les seves conseqüències; - hi anirem amb un sol pensament; no per a fer política de Partit ni per a fer política contra cap organització sindical; no per establir competències proselitistes amb cap partit polític. Hi anirem amb l'única preocupació d'aportar la nostra col.laboració a l'obra de guanyar la guerra, de respondre a la voluntat del poble de Catalunya, que vol guanyar la guerra i no vol perdre aquesta guerra, ni per les insensateses d'uns quants insensats, ni per l'actuació dels provocadors trotsquistes...

Endavant, per la victòria.

El P.S.U.C. vol, com el poble d Catalunya, guanyar la guerra I guanyarà la guerra aixafant tots els que es posin en el camí de la seva victòria, sigui el que sigui el pretext que s'argumenti o s'hi oposi, i caminant unit amb tots els que com nosaltres vulguin arribar a aquesta finalitat suprema -- d'aixafar el feixisme internacional.

Companys, treballadors, antifeixistes tots: endavant per la victòria!

INFORME DE JOAN COMORERA A LA PRIMERA CONFERENCIA NACIONAL - DEL P.S.U.C.

Treball, any II núm. 317, Barcelona 25 juliol del 1937.

Companyes, companys:

Un any de guerra d'independència nacional, un any de revolució popular, un any d'experiències vitals del nostre jove i ja gloriós Partit. Sota aquest triple signe es reuneix la I Conferència Nacional del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Comprovem avui la justesa de la nostra línia política, forjada de manera magistral l'endemà mateix del 19 de juliol.

Uns quants companys vàrem prendre la responsabilitat de precipitar la unificació dels quatre partits, prescindint de -- normes, d'estatuts, de precedents; enduts per la visió exacta del que havia començat. Vàrem comprendre que no estavem en presència d'un "pronunciamiento" més. Vàrem comprendre -- que èrem objecte i cobejança del feixisme internacional, esponsorador de les castes feudals espanyoles, subvencionador -- dels generals traïdors a la seva pàtria. Vàrem comprendre -- que els trets del 19 de juliol eren l'inici de la tragèdia -- més terrible, més dura i perillosa que mai hagués viscut el poble espanyol. I vàrem copsar tot seguit el que seria i -- hauria d'ésser Catalunya en la guerra i la revolució: -- primer, de la República; factor, decisiu, després, de la victòria de tenir la fortuna de reeixir en la nostra comesa.

En començar la guerra, Catalunya era un camp obert als experiments negatius de l'anarquisme i a la trista eixorquosa de certs demagogs. Sense experiència marxista, sense un fort -- instrument sindical forjat en l'enclusa marxista, Catalunya oferia, en el conjunt de la República, la imatge d'un cos -- desvalgut, d'un cos sense ànima, sotmés a totes les contradiccions, a totes les febleses, a totes les angoixes de nul. la fecunditat, a un accelerat procés de descomposició interna. Era arribada l'hora del recobriment categòric de la seva personalitat històrica, o de la seva liquidació definitiva i amb vilipendi.

Calia, doncs, crear sobre la marxa, esmerçant coratge, no es valyant energies, posant a prova la intel·ligència possible de tots, un moviment marxista, prou extens i prou sòlid, per a contenir el procés de descomposició galopant i per a esdevenir la columna vertebral d'una Catalunya nova sortida de -- les boires sentimentals de la demagògia republicana i del -- malson de l'anarquisme tradicional.

Ho hem aconseguit

I és bo i plaent recordar ara que hem arribat a un cim, la -- trajectòria meravellosa d'aquest any que fineix. Recordem -- com la nostra veu, com els nostres manifestos, com la nostra premsa, com les nostres consignes, com tots els nostres actes han planat damunt del nostre dissortat país, desvetllant sentiments que semblava que no existien, congriant esperances -- que semblaven folles, arplegant voluntats substantivament -- revolucionàries, provocant arreu una reacció profunda i incon- tenible contra el desgavell i la irresponsabilitat, contra el gangsterisme i l'impunisme, els valents de cantonada i la fau- na dels incontrolats, fonamentant el vigorós redreçament de -- l'antifeixisme català.

Catalunya no és ja el llast de la República.

Catalunya no és ja el camp obert on cavalcava sense control -- el faisme negatiu i l'eixorca demagògia de certs republicans. "Catalunya, en l'esforç magnífic d'un any de dolors i de re- vetlla pseudo-revolucionària, s'ha donat un pensament marxis- ta. Catalunya ha trobat el seu camí i el segueix a pas ferm, envers la victòria antifeixista, envers la construcció revolu- cionària d'un món nou de major justícia, progrés i felicitat.

La Primera Conferència Nacional del nostre Partit, comprova -- els resultats del primer any de guerra d'independència nacio- nal, de revolució popular, d'experiència del moviment marxis- ta unificat, i es disposa a construir la nova etapa.

Aquesta conferència no és una parada en el camí de la victò- ria, no és un acte de rememoració de fets i èxits passats. Aquesta Conferència és una rotunda afirmació de lluita sobre la marxa, en plena guerra i revolució; el recolliment de to- tes les nostres energies i facultats per tal de treure les en- senyances positives de les experiències viscudes. Aquesta -- Conferència és un acte afirmatiu, car és prendran acords deci- sius que seran plenament realitzats.

La I Conferència Nacional del P.S.U. de C., no és un fet més dels que puguin haver-hi a Catalunya. Es un esdeveniment his- tòric de primera força, esperat i desitjat per l'antifeixisme català. Es una aportació importantíssima a la lluita del nos- tre proletariat i del nostre poble contra el feixisme, un fac- tor decisiu per a obtenir la victòria sobre el feixisme i per a consolidar la revolució popular, per a precipitar la unitat del proletariat i enfortir el Front Popular Antifeixista..

Anem a construir, companys delegats, la nova política de Cata- lunya en l'etapa suara començada, etapa de la victòria i de -- la consolidació revolucionària.

Balanç d'un any de guerra, de revolució i de lluita per la -
consolidació del Front Popular.

Abans, però, de parlar-vos de les noves tasques, caldrà fer el balanç d'aquest primer any de guerra, de revolució i de lluita per la consolidació del Front Popular. Balanç internacional, balanç interior.

Al camp internacional

Una interpretació lleugera de la política internacional ens portaria a conclusions injustes, perilloses. Alguns companys anarquistes, polemitzant amb nosaltres, afirmen que en camp internacional la nostra lluita ja està perduda, que seria millor no pensar-hi més i que, per consegüent, no tenim per què renunciar al llenguatge catastròfic ni als fets catastròfics, substantivament negatius, de no haver-se produït els quals la guerra ja la tindriem guanyada. ¿Es justa la posició anarquista? El raonament anarquista és petit burgès. Els anarquistes s'han dit: França, el país de la gran Revolució, la pàtria de la divina trilogia "llibertat, igualtat, fraternitat", en no ajudar-nos, traeix la seva gloriosa tradició. És la reflexió predilecta, per a no dir única, dels republicans d'esquerra. Uns i altres es paguen amb grans paraules. La literatura heroica juga en ells el paper de les realitats concretes. I si la realitat no correspon a la literatura, i gairebé mai no hi correspon, anarquistes i republicans es desesperen i prenen actituds de derrota: aquells llançant-se més a fons pel camí dels actes inconnexos, irreflexius, aquests renunciant a la lluita o acceptant resignadament una sort que, tanmateix, els espaordeix.

No podem nosaltres raonar d'aquesta manera, ni reaccionar -- històricament.

Es clar que des del punt de vista ètic, la reacció hauria de tenir tons de ferotge exaltació. Heus ací que avions alemanys i italians, que canons i tancs, fusells i metralladores alemanys i italians, veritables exèrcits de Hitler i de Mussolini, destrocen ciutats obertes, assassinen milers de vells, dones i criatures, ocupen i roben la terra espanyola. Heus ací que Alemanya bombardeja Almeria i que els italians enfonsen els nostres vaixells mercants... Crims sobre crims. Violació íntegral del dret de gentes, de tots els drets humans. Burles ignominioses als pactes i acords de la Societat de Nacions... I els Governos de les nacions democràtiques no reaccionen i continuen discutint en el Comitè de no intervenció amb els representants del feixisme internacional tot i sabent que a l'hora dels discursos continuen Hitler i Mussolini la seva tasca traïdora de destrucció del nostre país i de nauatge internacional. No pot donar-se, evidentment, una major monstruositat moral.

Però, companys, la política internacional dels països capitalistes, democràtics o feixistes, no és determinada per principis morals. La política internacional no és un afer sentimental.

En règim capitalista, els actes, les decisions no són deguts a raons ideals, sinó a un fred càlcul d'interessos. I la política internacional capitalista és la resultant d'una relació de forces que estableixen en cada cas els propis grups - capitalistes competidors. Principi elemental que els anarquistes no han acceptat i que els republicans no comprenen. Uns i altres segueixen enlluernats per la literatura heroica. D'aquest principi elemental n'ha sortit la nostra línia política internacional, i, per això, hem dit a cada moment la paraula útil, hem llançat la consigna justa.

Hem de continuar pel mateix camí

S'observa un inici de redreçament en la política internacional dels països democràtics. Per primera vegada Anglaterra i França rebutjaren en sec, una proposició italo-alemanya: la demostració naval davant de Barcelona, després de la sinistra comèdia del "Leipzig". Per primera vegada, França ha sabut dir "no", amb fermesa, i ha contestat a la provocació feixista retirant el control internacional dels Pirineus. Per primera vegada, reconegut el fracàs del Comitè de no intervenció, i la liquidació del control internacional, s'han pronunciat paraules enèrgiques i s'han tingut gestos prometedors. ¿A què és degut aquest inici de redreçament a favor nostre? ¿A una reacció sentimental després de la caiguda de Bilbao? ¿A una revolució moral després del bàrbar bombardeig d'Almeria? ¿A una explosió espiritual provocada per la caravana d'infants que fugen de la mort, sembrada en territori civil pels avions alemanys i italians? De cara a les àmplies masses, aquests fets tenen una profunda influència. De cara als homes que dirigeixen la política internacional de França i Anglaterra, aquests són fets secundaris.

La major cohesió i extensió de l'opinió mundial a favor nostre, el principi d'entesa de les Internacionals Comunista i Socialista, vers la unitat d'acció tan persistentment demanada per la nostra gloriosa Internacional, la creixent brutalitat del feixisme alemany i italià, la normalització de la nostra reraguarda i la formació a Catalunya i a Espanya d'uns Governos de Front Popular que ofereixen majors garanties de victòria, han contribuït poderosament al redreçament internacional. A Anglaterra, la política exterior de la qual és dirigida pels grans financers, l'alerta commou les àmplies masses imperials i una convicció es va formant en ells: que si la nostra revolució popular posa en perill interessos limitats dels grans financers, Hitler i Mussolini so-

caven els fonaments mateixos de l'imperi. A França, els grans poders dirigents han copsat l'immens perill d'unes Balears dominades directament o indirecta per Mussolini, d'una segona línia Maginot als Pirineus. I a Anglaterra i a França comprenen ja que Hitler i Mussolini cobegen a través d'Espanya, encerclar França i repartir-se per coacció bona part dels imperis anglès i francès. Els petits països del nord, Txecoslovàquia, i l'Europa Central, segueixen amb profunda angoixa la nostra lluita, car la seva pau interior, la seva integritat territorial i possiblement la seva independència, es resoldran en terra espanyola. Les democràcies capitalistes veuen en perill els seus interessos nacionals i fonamentals, i cerquen un canvi, la intensitat del qual estarà sempre en ralsió directa amb la relació de forces que per si mateixes van establint, amb l'exert que nosaltres tinguem en la direcció de la política interior i en la conducció de la guerra.

Incorreríem en un gros error si menyspreéssim aquest principi de redreçament de la política internacional. Nosaltres necessàriament hem de comptar amb els altres. No podem dir que no ens interessa l'ajut o no l'ajut del món capitalista democràtic, la simpatia o la no simpatia d'aquests països. L'isolament, aconsellat per alguns anarquistes, seria un suïcidi. Hem, doncs, de perseverar en la mateixa línia política marcada pel Partit des de l'inici de la nostra guerra: vigoritzar aquesta política per tal d'aconseguir un enfortiment d'aquest redreçament de la política internacional, que avui es conclou en la retirada obligatòria dels mercenaris de Hitler i de Mussolini, que significa la represa de les relacions comercials d'Espanya amb els països democràtics, d'acord amb els tractats encara vigents, per bé que no en la pràctica, que significa l'acord i el respecte als pactes de la Societat de Nacions i que significa essencialment la dissolució del Comitè de no Intervenció i la no repetició de l'aventura del control naval internacional, que ha servit únicament per a lliurar les nostres costes i els nostres vaixells, impunement, a la pirateria dels vaixells traïdors i dels seus aliats.

Les condicions en el terreny nacional són les mateixes: consolidar i enfortir la nostra fe antifeixista, ordenar eficaçment la vida econòmica, crear una poderosa indústria de guerra, vigoritzar l'Exèrcit Popular, demostrar dia a dia la nostra fortalesa, puix que solament així, fent creure a tots els altres en la nostra victòria els tindrem al nostre costat, no sentimentalment, sinó amb actes.

En el nostre món d'avui, en el món de règim capitalista, res no es dona gratis, i ningú no vol anar amb aquell que ha de perdre i si nosaltres no donem la sensació que podem guanyar

i sobre això influeixen tant els factors psicològics com els econòmics, si no donem aquesta sensació, no tindrem l'ajut - efectiu dels governs responsables. I si per la nostra acció internacional, perseverant, metòdica, responsable, nosaltres fem constar ben clarament el nostre criteri respecte a aquesta lluita i donem la sensació que no anem a la derrota, és - indiscutible que el redreçament internacional es produirà, - ràpidament i definitivament.

Si no seria just menysprear el redreçament de la política internacional, tampoc no ho seria confiar ingènuaament en ell. No, companys. D'U.R.S.S. no n'hi ha més que una al món. La U.R.S.S., pàtria del proletariat mundial, és el nostre únic i veritable amic. La U.R.S.S. sota el guiatge del gran Stalin, líder del proletariat mundial, ens ajuda i ens ajudarà desinteressadament per deure de solidaritat d'uns treballadors que construeixen el socialisme vers uns altres treballadors que lluiten a vida o mort contra les castes traïdores - per tal de guanyar les seves llibertats i el dret de construir el món que els plagui. Com a cosa ferma i segura en el món internacional, avui no hi ha més que la U.R.S.S. Tota la -- resta de coses va lligada a la nostra política internacional.

Vistos els factors positius i negatius de la lluita al camp internacional, podem afirmar que guanyarem aquesta batalla.

En el camp econòmico-social

En els últims temps se'ns ha titllat de contrarevolucionaris se'ns ha dit que la revolució estava morta, que s'ha ofegat la revolució, que és vol anar resoltament o que es vol tornar resoltament al 19 de juliol. Aquesta crítica, és justa? Respon a fets coneguts? Es que és possible una contrarevolució? Naturalment, no falta gent, sobretot en els rengles -- dels nostres aliats, que somnien desperts. Entre ells n'hi ha que desitgen tornar enrera, que voldrien que res no ha--- gués passat del 19 de juliol ençà. Es gent que s'ha lliurat a un joc que ells suposen el joc bèl·lic, que és innocent, i a la vegada, és anticatalà; el joc maquiàvelic de tolerar -- més els excessos dels incontrolats, que d'admetre el pensa-- ment constructiu dels marxistes. Pensen, en la seva ingenuïtat, que res no ha canviat fonamentalment en el nostre país, mentre no es creï el nou dret econòmic, i tot el seu esforç va dirigit a evitar, a impedir, que es vagi creant el nou -- dret econòmic. En la intimitat critiquen i ploren pels ex-- cessos que es puguin haver comès i pel desordre actual de la nostra economia. Afirment que de durar un temps més aquest - desgavell actual, sense un pensament constructiu, la catàs-- trofe econòmica no la podrem evitar. Però, així i tot, pre-- fereixen la perspectiva de la catàstrofe econòmica a un can-

vi a fons en l'ordenació jurídica de la vida econòmica del nostre país. Perquè no perden la il·lusion d'un retorn, i, -- vistes les coses superficialment, és evident que no els manca alguna raó. Perquè imagineu-vos ara que aquest retorn -- fos possible, què tot tornés al 19 de juliol, i veuríem un -- espectacle extraordinari. Veuríem llargues cues de burgesos que es dirigeixen cada un a la seva antiga fàbrica, que entrarien tranquil·lament en la seva antiga fàbrica, que anirien al seu despatx, que s'asseurien davant la mateixa taula que abans tenien, i que res no hauria canviat, perquè àdhuc trobarien intacte el seu nom de guerra, el seu nom comercial tot el que ells tenien per tal de defensar els seus privilegis.

Però la realitat és una altra. Sobre aquest tema hem d'esser clars i categòrics i a aquests ingenus que es pensen que amb jocs malabars, o que amb maquiavelismes infantils es pot aturar la marxa de la vida i es poden obrir les condicions -- per a un retorn a coses mortes, els hem de dir que el 19 de juliol va morir definitivament una cosa i que ningú no podrà fer-la tornar a néixer; que el retorn de la vella ordenació econòmica és totalment impossible; que el retorn de les cases, de les terres, de les fàbriques als antics propietaris als antics paràsits és totalment impossible. Que el 19 de juliol va morir un món, més íntegrament o menys íntegrament, però morí, i que serà inútil que ningú s'esforçi per ressucitar-lo, perquè davant d'ell trobarà no solament el Partit Socialista Unificat, la Unió General de Treballadors, la Unió de Rabassaires, sinó la immensa majoria de tot el poble antifeixista de Catalunya, que veuria, en un acte d'aquesta naturallesa, una acció, i una realitat feixista, disfressada externament i públicament de revolucionarisme.

Es clar que actualment, per la sortida dels Governos de Catalunya i de la República de les centrals sindicals, aquests -- que pensen en l'impossible...

Dèiem, companys, que el fet de la sortida dels Governos de Catalunya i de la República de les dues centrals sindicals, -- potser havia accentuat més aquesta tendència dels ingenus maquiavèlics, en el retorn impossible. Es un error per aquell qui és grogler de visió, perquè no ha comprès que és precisament ara que els incontrolats no governen, que es consolida i s'articula la revolució.

Pel seu origen, la guerra és una profunda revolució. D'acord amb Lenin, afirmem que la nostra guerra és progressiva, i -- com va dir Stalin, la nostra guerra és l'afer de tota la humanitat avançada i progressiva. Provocaren la guerra les podrides castes espanyoles, la clerecia, els terratinents, -- l'aristocràcia, la grossa burgesia, els militars, freturosos

de venjança contra un poble lliure que els havia vençut el 16 de febrer. Les podrides castes espanyoles, impotents per elles mateixes de vèncer el lliure poble espanyol, demanaren l'ajut de Hitler i de Mussolini, i a canvi dels mercenaris, del manteniment dels seus privilegis tradicionals i de conservar una aparença de poder polític, han lliurat la riquesa i la independència del nostre país.

I és en virtut del caràcter d'aquesta guerra que el poble espanyol, que els treballadors i pagesos d'Espanya han respost revolucionàriament a l'agressió dels feixismes interior i internacional. No és pas per casualitat que el mateix 19 de juliol va començar la Revolució. Era ja el final d'un procés. Aquesta resposta fulminant, revolucionària, del poble espanyol a l'agressió militar, no es va produir el 14 d'abril del 1931; no es va produir el 10 d'agost del 1932; no es va produir pel mes d'octubre del 1933; no es va produir tampoc el 6 d'octubre del 1934, si bé aleshores, la trajectòria ja estava fixada. Era ja el final d'un procés i pel mateix caràcter de l'aixecament, de manera intuïtiva, la classe treballadora i pagesa de Catalunya va respondre revolucionàriament a l'agressió del feixisme internacional.

I així, alhora que pels carrers de Barcelona i a Madrid eren derrotats els oficials sublevats i alhora que la gran burgesia, complicada en la preparació del cop militar i del desfermament de la guerra civil, fugia la que podia, a l'estranger i altres al camp facciós, alhora, dic, les fàbriques i les empreses passaren a mans dels treballadors, a mans dels treballadors i no de la classe treballadora; val la pena que retingueu el matís, perquè és fonamental: la Banca controlada pels treballadors; els usurers, els paràsits, els terratinents, ja no existeixen i els fruits de la terra han passat a mans de la pagesia. Ha estat suprimida la renda, i concretament a Catalunya, ja són un record històric les variades formes de contracte d'explotació de la terra, que asseguraven als propietaris paràsits una vida fàcil i que imposaven a tots els nostres treballadors condicions molt dures de vida.

El vell exèrcit i la guàrdia civil, instruments cecs i inhumans de les castes podrides espanyoles, ja han estat anihilats i substituïts pel gloriós Exèrcit Popular Regular, format per centenars de milers d'obriers i de pagesos conscients manat per milers i milers d'oficials, uns d'ells, gloriosos i estimats, sortits dels antics rengles professionals, i altres forjats en les pròpies trinxeres de la llibertat, carn de la carn del nou exèrcit.

Substituïda la guàrdia civil per un nou cos de seguretat, no drit tot ell per treballadors autèntics, sortits de les trin

xeres de primera línia, on anaren obeint el seu primer impuls revolucionari i que són el terror, no pas dels autèntics revolucionaris, sinó que són el terror dels incontrolats, de la cinquena columna, dels feixistes, dels trotsquistes, de tots aquells que volen convertir la revolució en afer de gangsterisme.

I els treballadors, ultra tenir en les seves mans els instruments de producció, han guanyat les seves llibertats polítiques i si bé materialment, a causa de la crisi, de la guerra i de la pròpia revolució, i molt sovint a causa de la desorientació econòmica deguda a la manca de principis d'aquells que des del començament donaren el guiatge -no han pogut arribar encara a aconseguir un gran benestar, i si aquest benestar, mentre duri la guerra i la revolució no pot arribar a un límit apreciable, hem d'afirmar que la classe treballadora ha creat ja les condicions objectives de la seva futura emancipació integral.

La pagesia a Catalunya n'ha sortit extraordinàriament beneficiada. Econòmicament està alliberada. No es tracta ja de les velles lluites, de l'antiga llei dels contractes de conreu; això és història vella i passada i avui insignificant. Perquè avui ja la pagesia no ha procedit com l'any 1934, no hi ha les relacions que hi havia entre propietari i rabassaire, sinó que senzillament ha apartat el propietari i pot gaudir íntegrament dels fruits del seu propi treball.

I políticament la nostra pagesia ha arribat a estrènyer la seva aliança amb el proletariat. Avui pagesia i obrers marxen junts, pel mateix camí per a guanyar la guerra i per consolidar la revolució.

La coalició dels grans terratinents, dels banquers i contrabandistes ha aixecat també el nivell moral i material de la classe mitjana, excepció feta, naturalment, d'aquells que han sofert el tracte injust dels incontrolats d'aquesta terra.

Aquest és un balanç afirmatiu de la lluita en el terreny econòmic i social. Allò que s'ha destruït no podrà ésser reconstruït mai més, puix que la guerra, per les seves característiques inicials implica necessàriament, amb la victòria del poble, la liquidació definitiva dels seus provocadors i la destrucció de les bases del seu poder econòmic.

El proletariat, dirigent de la guerra i de la revolució.

Lògicament, una profunda transformació econòmica com la que s'ha produït, havia de determinar profunds canvis en el si de la classe treballadora: canvis d'orientació, d'estructura

de consciència. El proletariat s'ha transformat, és indiscu-
tible que s'ha transformat amb la guerra i amb la revolució.
Es la força organitzada del Front Popular Antifeixista. Gai-
rebé el 100 per 100 dels obrers d'Espanya estan enquadrats -
en les dues centrals sindicals, UGT i CNT. I si sindical---
ment s'ha superat la dispersió d'abans, la incomprensió i --
les descomposicions d'abans, políticament el canvi experimen-
tat pels treballadors de Catalunya és molt més substantiu.
El proletariat ha creat a Catalunya el Partit Socialista Uni-
ficat, Partit marxista-leninista, Partit revolucionari, únic
Partit dirigent de la Guerra i de la Revolució a Catalunya.

I aquest canvi profund de comprensió, d'estructura i d'orien-
tació de la classe treballadora, determinat per la guerra i
per la revolució, ha convertit el Partit Comunista d'Espanya
en el primer Partit de la classe treballadora políticament -
organitzada. I en el curs d'un any els avanços del gran Par-
tit germà -avanços al front i a la reraguarda- han estat ex-
traordinaris, tan extraordinaris que mai en cap moment cap -
Partit polític no s'hi podria comparar.

Finalment, per la impulsió de la base, per la voluntat vehe-
ment de la classe treballadora, estem ja arribant al final -
d'un procés històric: A la unificació política dels treba-
lladors, a la formació del Partit Únic del Proletariat, per
la fusió del Partit Comunista d'Espanya i el Partit Socialis-
ta Obrer Espanyol.

Tenim nosaltres, companys, la immensa sort d'haver estat els
precursors d'aquesta política d'unitat en realitzar nosaltres
ara fa un any, la nostra unificació. L'experiència sindical
dels treballadors, i, sobretot, la seva maduresa política, -
els processos anteriors d'àmplia unificació, han reforçat --
l'aliança del Proletariat. Amb la compenetració del nostre
Partit i la UGT, Unió de Rabassaires i classes mitjanes, --
s'han creat les condicions per a una ulterior aliança políti-
ca de la petita burgesia.

La classe obrera, conscient de la seva força, sabedora de la
seva funció històrica, en dirigir la guerra i la revolució -
ens assegura la victòria.

Unitat dels pobles hispànics.

En el curs del primer any de guerra i de revolució, s'ha re-
forçat la unitat d'acció dels pobles hispànics: Hem superat
el primer període carregat de perills. Hi havia al comença-
ment corrents d'hostilitats i maniobres d'un separatisme equi-
voc, que fórem els primers a descobrir, a denunciar i a com-
batre d'una manera implacable. Això s'ha superat. Es possi-
ble que encara en quedin alguns vestigis, i encara, per al--

gun recó més o menys sumptuós de Barcelona possiblement trobaríem algú que pensa que pot estar en condicions de conspirar en aquest sentit. Però hem d'afirmar d'una manera categòrica que aquest no és un problema que pugui fer-nos perdre el temps per a fer la higienització d'aquests petits focus que encara queden.

Per damunt d'això hi ha la voluntat manifesta d'unitat d'acció cordial, lleial, i sistemàtica, de tots els pobles hispànics. Catalunya es troba en primer rengle per haver comprès que la seva sort està lligada d'una manera íntima, d'una manera indissoluble a la sort dels altres pobles hispànics.

Ha triomfat la nostra línia política.

A grans trets aquest és el balanç d'un any de guerra d'independència nacional, de revolució popular, d'experiència del moviment marxista unificat. Aquest és un balanç positiu que ha de determinar per a la seva línia general la nostra línia immediata en l'etapa que ara comença.

Per les seves característiques hem de sostenir que, com a resum d'aquest balanç d'un any, de lluita, ha triomfat la línia política del nostre Partit; i haver triomfat la línia política del nostre Partit vol dir que han fracassat els escissionistes de la classe obrera, els detractors del Front Popular els agents trotsquistes del POUM, organització que s'ha transformat en el curs d'aquest any en una agència feixista, en niu d'espies i provocadors a sou de Hitler i de Mussolini.

Ha triomfat la nostra línia política de cara a la guerra i de cara als treballadors i ha fracassat la política d'aquells que volent separar artificialment la guerra de la revolució varen anteposar a aquesta guerra una pseudorevolució. Ha triomfat la nostra política d'ordre antifeixista i revolucionari i ha fracassat la política dels incontrolats, dels agents trotsquistes ofegats en la sang de les ignominioses jornades de maig.

La nostra política d'unitat de lluita és la lluita del poble català amb els altres pobles hispànics. I ha fracassat l'escissionisme dels aventurers pseudo-separatistes, enemics de Catalunya a sou del feixisme internacional.

El balanç del primer any de guerra i revolució, és sòlid, i ningú no ho pot negar. Balanç positiu, que el nostre projecte de resolució resumeix admirablement així:

Un any enrera no teníem Exèrcit ara ja en tenim. Un any enrera estàvem gairebé mancats de tot, d'aviació moderna, de tècnics, d'elements en quantitat, d'armes automàtiques. Ara

ja en tenim. Un any enrera els quadres militars, els ofi---
 cials, els pilots, els tanquistes eren limitadíssims o ine--
 xistents. Ara ja tenim en el gloriós Exèrcit Popular Regu--
 lar milers i milers d'oficials, pilots, comandants, tanquistes,
 bombarders, la majoria d'ells sortits de les entranyes
 del poble, forjats en la pròpia guerra, homes amb voluntat -
 de ferro i tremp d'acer, la millor garantia de la nostra vic-
 tòria.

Un any enrera no existia la nostra indústria de guerra. Te-
 nim establertes les bases per a construir en un esdevenidor
 immediat una potent indústria de guerra, apta per a produir
 tot el necessari per al nostre Exèrcit Popular Regular.

Un any enrera la classe treballadora, a Catalunya i a Espanya
 estava extraordinàriament fraccionada, dividida en extenses
 zones, desorientada ideològicament. Ara tenim el formidable
 desenvolupament de l'heroic i gran Partit Comunista d'Espanya
 el més gran i millor organitzat Partit del país. I tenim a
 Catalunya el Partit Socialista Unificat de Catalunya, revolu-
 cionari, marxista-leninista, l'únic partit del proletariat -
 català. I aviat tindrem a Espanya el Partit Unic del Prole-
 tariat.

Un any enrera la desorganització i dispensió sindical del pro-
 letariat era profunda; ara la totalitat del proletariat ha -
 estat organitzada en dues grans centrals sindicals la unitat
 de les quals es va obrint camí.

El procés d'unificació del proletariat ha permès d'estrènyer
 els lligams de la classe treballadora, amb la pagesia i amb
 la petita burgesia. Un any enrera no hi havia un govern ca-
 pacitat per a governar, capaç d'organitzar i endegar totes -
 les forces i recursos del país per a la guerra. Avui tenim
 un autèntic Govern de Front Popular, l'autoritat i prestigi
 del qual s'enforteix de dia en dia -que assegura l'ordre pú-
 blic revolucionari a la reraguarda i desenvolupa un pla gran
 diós de cara a la victòria definitiva.

Històricament la victòria damunt del feixisme pertany al po-
 ble espanyol. Gràcies al Partit Comunista d'Espanya i al --
 Partit Socialista Unificat de Catalunya, gràcies a la políti-
 ca de Front Popular posada en moviment, amb entusiasme i co-
 ordinació creixents, els formidables recursos garanteixen --
 d'una manera ferma el nostre triomf damunt de les forces ne-
 gres de la reacció espanyola i internacional.

La nova etapa de lluita

Quina ha d'ésser, companys la nostra línia política en la no-
 va etapa que comença? Hem reeixit en molts dels nostres tre-

balls. Però, els èxits d'ahir, petits o grans, no ens han de fer perdre el cap. Som un Partit revolucionari, marxista leninista, i com Lenin i Stalin, hem de saber jutjar els nostres èxits sòbriament i més amb la intenció de saber com continuar el nostre treball, que amb el desig de complaença o vanitat.

El nostre proletariat, el poble espanyol, ha creat les condicions per a obtenir la victòria, però aquesta victòria única ment per la lluita -una lluita sistemàtica, cada dia més aferrissada- serà aconseguida. Cometriem, per tant, un gran error de creure que nosaltres podem mirar el passat creient -- que ell, per si mateix determina l'esdevenidor. Hem seguit un camí; l'hem seguit amb més o menys fortuna, però hem de saber de quina manera hem de recórrer encara la costa que ens queda, que és la més feixuga.

La situació ha canviat profundament a favor nostre i aquest canvi favorable cal aprofitar-lo amb ritme accelerat. M'atreviria a dir jo, que la consigna fonamental de la nova etapa hauria d'ésser el ritme d'execució. Entre nosaltres i els feixistes hi ha una mena de carrera de velocitat. Els feixistes posen tota llur voluntat en la precipitació del desenllaç. No tenen la capacitat de resistència nostra. Nosaltres hem pogut aguantar un any, no obstant, les condicions desfavorables i les derrotes sofertes. I seguim endavant en la nostra lluita. Però, aquesta capacitat de resistència els feixistes no la tenen, perquè la seva força no els ve d'ells mateixos, sinó que és força prestada pel feixisme internacional, i els espardeix la perspectiva d'un altre any de guerra, d'un altre hivern sense victòria. I veureu, com ja s'ha vist en començar aquest any, que faran tots els esforços imaginables, possibles i impossibles, per tal de precipitar el desenllaç i assegurar-se la victòria. I aniran de pressa. I nosaltres hem d'accelerar el nostre ritme. Segurament un dels defectes essencials de la nostra política (no de Partit sinó de la política de conjunt, de Front Popular, del Govern de Catalunya i de la República) ha estat la manca de ritme. No hem donat importància al temps. I és per això que podem explicar-nos que després d'un any de guerra, faci pràcticament dos mesos que Catalunya es mobilitza. No hem donat importància al temps, però el temps d'ara endavant serà essencial i caldrà rectificar. I cladrà accelerar el ritme. Si nosaltres ho sabem fer d'aquesta manera, el propòsit fonamental del feixisme internacional no serà obtingut. No podran aconseguir el desenllaç com ells volen i el tindrem nosaltres a la mesura de les nostres possibilitats i en el nostre temps.

Política militar.

El Partit ha treballat intensament per la creació de l'Exèrcit Popular Regular; durant deu mesos de lluita intensíssima i perillosa, el Partit mai no ha oblidat que la consigna central del seu treball era la creació de l'Exèrcit Popular Regular. Hem suportat en el curs d'aquesta lluita per la creació de l'Exèrcit Popular Regular molts atacs i molts greuges. Se'ns ha acusat de voler un Exèrcit mercenari, vell estil, - per por, per odi a la ideologia de les Milícies. Quan afirmàvem que davant d'un exèrcit ha d'haver-hi un altre exèrcit se'ns ha qualificat de contrarevolucionaris. Quan nosaltres afirmàvem que les velles milícies, massa desorganitzades, no podien guanyar la guerra, se'ns qualificava, fins i tot, de traïdors. Quan nosaltres demanàvem la creació urgent de les reserves a Catalunya, se'ns preguntava on eren les armes. I el bo del cas és que ho preguntaven aquells que les tenien.

Quan vàrem aconseguir, en Consell, en lluita bastant homèrica, el primer decret de mobilització, un sector el va fer -- fracassar, coaccionant per pobles i ciutats els mobilitzats. No és tan lluny, que vosaltres no ho recordeu.

La nostra línia, però, era tan justa, que guanyà la gran massa. I aquesta consigna de creació de l'Exèrcit Popular Regular va ésser aviat aspiració màxima de la classe treballadora. I la classe treballadora va manifestar-ho de manera inequívoca prenent part en la grandiosa manifestació militar organitzada pel nostre Partit. Pro Exèrcit Popular Regular, a Barcelona i a totes les capitals de comarca. I ara, l'Exèrcit Popular Regular, és ja una gloriosa realitat. Per la -- virtut de la seva presència, els fronts --àdhuc els més malaurats-- van canviant de fesomia. Al Centre, l'Exèrcit Popular forjat directament en la defensa de Madrid, sap ja atacar i maniobrar i guanyar victòries com les de Guadalajara i Brunete.

Com el Front de Madrid, com el del Sud, han d'ésser i seran tots els fronts de la República. Però per a aconseguir-ho -- cal realitzar una missió: Centenars de milers d'obriers i pagesos estan ja enquadrats a l'Exèrcit Popular Regular. No -- hi ha encara, però, la quantitat d'homes que l'Exèrcit necessita per a poder llançar-se a l'ofensiva definitiva; però la qüestió de nombre està ja resolta en bona part. La que no -- està resolta encara és la qüestió de la qualitat. Hem de tenir, doncs, la màxima preocupació per a tenir un Exèrcit de qualitat, un Exèrcit que qualitativament sigui superior a -- l'Exèrcit de mercenaris i estrangers que segueixen el traïdor Franco. Hem de voler un Exèrcit depurat dels comandaments que l'experiència ha presentat com a incapaces, indifereents o traïdors; un Exèrcit amb disciplina militar, que for

gi a les trinxeres i escoles de reraguarda els seus propis quadres. Un Exèrcit que compti amb reserves inexhauribles, mobilitzades a temps i d'una manera metòdica; amb instructors militars eficients, ben equipats i ben armats; políticament conscients; jove i dinàmic capaç de llançar-se en massa arribada l'hora, damunt els mercenaris de Hitler i de Mussolini per tal d'alliberar la nostra Pàtria de traïdors. Un Exèrcit sòlid, que pugui absorbir o exterminar els elements de la Cinquena Columna, que la mobilització forçosament ha de portar als nostres rengles. Problema no petit, companys, i que hem de tenir present. L'expressió ha canviat: abans no hi havia sinó voluntaris, i entre els voluntaris hi anaven també feixistes. Avui hi va tothom; són totes les lleves que es criden, siguin treballadors, siguin no treballadors, siguin feixistes, siguin antifeixistes. Nosaltres no podem oblidar que a Catalunya un terç de la població votava la Lliga Catalana i que aquest terç de Catalunya no ha desaparegut. Ha disminuït, uns per haver marxat a l'estranger, altres perquè varen fer passeigs perillosos per l'interior. Però la massa continua afecta als mateixos interessos i lleial als mateixos sentiments i, per consegüent, un bon tant per cent de la joventut que ara va a l'Exèrcit hi va a contracor. I d'aquest tant per cent n'hi haurà un altre que va a l'Exèrcit no a contracor, sinó amb el desig vehement de traïr el propi Exèrcit. D'aquí la necessitat d'aquesta consigna d'un Exèrcit sòlid, que pugui absorbir, per la seva superioritat ideològica i moral, tota aquesta zona de joventut afecta, en principi, a interessos oposats a la guerra i a la revolució, o que sigui capaç d'exterminar-la.

Avui, una altra de les consignes fonamentals és tenir un Exèrcit ben comandat. No és fàcil aquesta tampoc. La feina, naturalment, és immensa. Però pot realitzar-se amb un ritme accelerat, si els homes de màxima direcció del país tenen ritme en el pensament i en l'acció. Seria injust de no reconèixer l'enorme treball portat a terme per l'actual govern de Front Popular de la República per tal d'endegar una herència dolenta, per tal de corregir els errors greus de la direcció militar del nostre país portada a terme per l'anterior Govern. Però, superat aquest període de correcció d'aquelles coses que havien de corregir-se, comença per al Govern de Front Popular la seva tasca efectiva, pròpia, personal, i ha de tenir com a "Leit-motiv", ritme accelerat i un criteri revolucionari en matèria de comandament.

Potser l'error més greu que s'ha tingut des del començament d'aquesta guerra, ha estat aquest: No crear revolucionàriament els comandaments de l'Exèrcit Popular. No hi ha hagut simpatia pels oficials de milícies. Es va cometre l'error greu de limitar per decret, ja fa molts mesos (no aquest go

vern, sinó l'anterior) de limitar les seves possibilitats de realització, fixant: de tal grau no podreu passar, perquè -- sou oficials de segona categoria. Com es va cometre el greu error de voler dissoldre el Comissariat de Guerra, l'ànima autèntica, veritable, de l'Exèrcit Popular. I aquest criteri d'escalafó s'ha de canviar totalment i la direcció militar de la República s'ha de fer càrrec de la realitat que no saltres tenim i anar a una política de quadres revolucionaris.

¿Es que l'experiència dels altres no ens ha de servir a nosaltres? ¿Qui manava de dalt a baix des dels primers comandaments als últims, els Exèrcits de la República Francesa -- que varen vèncer la coalició monàrquica d'aquell temps? Varen sortir dels propis rengles. Militars o no militars, -- dels propis rengles. Sense limitació per arribar a la categoria que fos. I qui ha forjat l'Exèrcit Roig de la URSS? -- L'Exèrcit Roig que va vèncer en la guerra civil, que va vèncer els intervencionistes estrangers, i que va consolidar la revolució. ¿Qui l'ha forjat, i qui el va comandar en aquelles hores heroiques de lluita? Proletaris que varen aprendre l'ofici militar sobre la mateixa guerra.

Allí varen fer-se i allí varen ensenyar els homes que els seguien per a guanyar la batalla decisiva. Un exèrcit revolucionari ha d'ésser creat revolucionàriament. No cal que el govern de la República rectifiqui perquè ja està en aquest camí, afortunadament; però, que acceleri el canvi, que manifesti d'una manera més clara la posició de treballs entre el Govern actual i el Govern anterior. Això no vol pas dir, -- companys, que el Govern de la República hagi de prescindir -- de valors militars professionals. Tots els coneixem i tots els estimem; ben pocs n'han quedat. Per la causa del poble antifeixista han d'ésser estimats del poble antifeixista i -- han d'ésser utilitzats en llocs d'honor i prominència. Però és que així i tot, aquests són pocs i n'hi ha tan pocs, que es poden comptar amb els dits de la mà. Però, a més d'això, i comptant excepcions, el vell militar difícilment s'adapta a les noves situacions i molt sovint no sent l'exaltació interior d'un Exèrcit que, com el nostre, necessita anar endavant.

Es a dir, en matèria de política militar s'ha d'anar a extreure de les pròpies trinxeres, dels propis treballadors i pàgesos forjats en la lluita o de les escoles de reraguarda, els comandaments, escola oberta de dalt a baix, sense escalafons de cap mena: aquell que valgui, que vagi allí on ha d'anar; per al que sigui, el lloc que hagi de dirigir, i no per sentiment, i no per respondre a circumstàncies excepcionals, cosa que fins ara s'ha fet, sinó persistent a fi de crear un Exèrcit Popular. Perquè si nosaltres no ens esforcem a acon-

seguir la formació d'aquest quadres dirigents de l'Exèrcit Popular, controlats pel gloriós Cos de Comissaris polítics, no hi haurà més que una aparença d'Exèrcit Popular; serà Popular perquè hi ha poble, però no perquè vingui a realitzar un treball que el poble desitja i vol.

El ritme militar a Catalunya.

Quant a Catalunya, hem de dir que el ritme de l'activitat militar no és satisfactori. La transformació necessària del front d'Aragó no segueix el ritme ni les necessitats d'altres fronts.

L'Exèrcit de l'Est ha d'ésser un Exèrcit dinàmic, un Exèrcit que surti de les trinxeres construïdes per les velles milícies, per avançar en les terres de l'enemic. Un Exèrcit de disciplina autèntica, on no hi hagi un sol Estat Major que tingui més de Comitè que d'Estat Major. Un exèrcit que no discuteixi les ordres; un Exèrcit que respongui i compleixi les ordres del comandament.

La mobilització s'ha fet amb ritme excessivament lent. No és fins avui que ha començat a incorporar-se la lleva del 1931, que ja fa temps que lluita als altres fronts d'Espanya

Per tant, cal canviar el ritme de treball, el ritme de totes les nostres activitats, per tal que Catalunya, en un esforç magnífic, acompleixi tots els seus deures. Agradi o no agradi a qui sigui.

Nosaltres estimem Catalunya. I per això afirmem que Catalunya no ha fet encara el que pot i ha de fer. I la qüestió de la reivindicació històrica de Catalunya, no és un joc de paraules ni matèria d'especulació de política de petits comitès, sinó que la reivindicació de Catalunya està fonamentada en la seva aportació efectiva a la lluita comuna. I si Catalunya no realitza aquesta aportació efectiva a la lluita comuna per més jocs de paraules que nosaltres fem sobre Catalunya i la seva història i per més lirismes que fem en relació amb el seu cel bonic i la seva terra esplèndida, Catalunya restaria deshonrada. Tota la nostra reivindicació té per fonament el treball efectiu de Catalunya; i si nosaltres assolim -com anem aconseguint- que Catalunya, pesi a qui pesi, acompleixi estrictament tots els seus deures, aleshores sí que Catalunya s'haurà reivindicat davant d'ella mateixa, davant dels pobles d'Espanya i davant de la democràcia internacional.

Una potent indústria de guerra.

Volem un Exèrcit de qualitat! I per a comptar amb un Exèrcit de qualitat necessitem una potent indústria de guerra. Mentre l'Exèrcit Popular de la República hagi de dependre -- gairebé exclusivament de l'armament de la importació, l'Exèrcit del Poble difícilment arribarà a ésser un Exèrcit de qualitat. Requereix, doncs, fonamentalment, una pròpia indústria de guerra. És aquesta una vella cançó del nostre Partit; i quan nosaltres hem parlat tan insistintment de la indústria de guerra, és que, efectivament, hi ha possibilitats de muntar a Catalunya una poderosa indústria de guerra. Però per a poder assolir aquest ideal hem d'enfocar les nostres activitats a coses concretes. I és que la indústria de guerra a Catalunya no és una obra sindical; no és un afer de competència sindical; la indústria de guerra a Catalunya ha de treballar, no per produir per a la reraguarda, sinó per al front. No pot haver-hi a Catalunya una veritable indústria de guerra mentre aquesta producció de guerra -producció d'U. G.T. i C.N.T.- pugui servir per a assassinar un dia compayes de guerra o de Partit.

Cal una indústria de guerra centralitzada, que produeixi segons un pla preestablert i no a caprici de qualsevol indocumentat... Ja ho coneixeu.

L'organització de les indústries de guerra no és un afer d'especulació nacionalista. Hem de produir allò que necessita l'Exèrcit Popular i allò que demanen tots els fronts.

Va haver-hi un temps que nosaltres combatíem la tendència de crear un Exèrcit particularista. I aquell Exèrcit particularista, màxima definició del màxim possible separatisme, no era de tipus catalanista, sinó dels no catalanistes, dels anarquistes. I vam combatre igualment la política funesta de considerar el front d'Aragó com un front deslligat dels altres fronts de la República.

Jo no sé si ho recordareu; però quan es parlava de política militar, per voluntat dels que dirigien la política militar de Catalunya, que eren els amics de la F.A.I. es veia Catalunya sempre a part. Per consegüent, val la pena de procurar, per tots els mitjans, que aquest període ja passat, no torni i no reincidim en matèries d'indústria de guerra en el camí que hem seguit fins ara, perquè l'organització de les indústries de guerra a Catalunya no pot considerar-se com una qüestió d'organització nacionalista. Les indústries de guerra no són un afer particular de Catalunya. La política militar és una; el front de batalla és únic; l'Exèrcit Popular és únic; i la producció de guerra ha de tenir, certament una unitat. La indústria de guerra de Catalunya és una part

si bé la més important, de la producció de guerra de la República. I la indústria de guerra a Catalunya ha de produir segons un pla establert pel Govern de la República que previn-
gui totes les necessitats i totes les possibilitats. I fóra un suïcidi insistir en la política de creure que el Govern de Catalunya coneix totes les exigències del front, dels fronts de tot Espanya, o creure que únicament s'havia de preocupar del front d'Aragó.

La direcció de les indústries de guerra ha de dependre del Govern de la República, que és el que té la màxima direcció i la màxima autoritat i la màxima responsabilitat i al qual, per consegüent, hem de donar tots, si volem obrar legalment, les màximes facilitats. Es clar que en l'organisme director de les indústries de guerra de Catalunya, encara que aquest sigui un organisme oficial dependent directament del Govern de la República, no pot eliminar-se la Generalitat, perquè la Generalitat, encara que vulguéssim, no podria desentendre's d'una de les activitats més fonamentals del nostre país.

Existeixen, doncs, les condicions necessàries per a reorganitzar a fons la comissió de guerra; i aquesta reorganització exigeix especialització, disciplina, pla de producció, règim, saber de matèries primes, responsabilitat per la quantitat i qualitat de la producció, direcció superior única, direcció tècnica, no de Comitè en les fàbriques. En primer terme caldrà, doncs, centralitzar les indústries de guerra, i militaritzar les fàbriques i militaritzar el transport, que és en les condicions actuals l'espina dorsal del sistema i convertir en un dels punts que avui s'imposen a Catalunya: regularitzar el funcionament i producció de les fàbriques, foragitant els emboscats i substituir-los per dones. Treball metòdic que converteixi Catalunya en proveïdor autèntic -no literari- i segur -no insegur- de l'Exèrcit Popular Regular.

Redreçament de la nostra indústria

Raral·lelament a aquest treball militar d'ajudar a la formació d'un Exèrcit Popular de qualitat i de reorganització a fons de la indústria de guerra, hem de sentir la màxima preocupació en l'endegament econòmic del nostre país. ¿Com podem arribar a aquestes aspiracions? Hem d'anar al redreçament de la nostra indústria general, a la reorganització de la vida econòmica del país, tan malmesa pels errors dels comitès i encara més dels incontrolats -també de la U.G.T., no solament de la C.N.T.

Les condicions necessàries per a assolir el redreçament econòmic, el redreçament de la nostra indústria, la reconstrucció i la regularització de la vida econòmica del nostre país

són: la reorganització centralitzada de les 14 branques industrials; regularització i diferenciació dels salaris; direcció unipersonal amb plens poders tècnics i plena responsabilitat; no amb la disciplina de classe; lluita per a millorar la situació actual dels treballadors. La realització d'aquestes consignes donarà a la vida econòmica de Catalunya una nova fesomia i amb elles podrem salvar l'actual període caòtic i arribar a un període en què els mancaments propis de la guerra i la revolució podran ésser reduïts al mínim.

Prou coneixem els efectes d'un procés caòtic en què una sindicació mal dirigida ha convertit, la nostra indústria en tants compartiments estancs, com fàbriques col·lectivitzades o sota el control. I així és com ha desaparegut el crèdit, i no existeixen de preus de cost, ni es coneixen els plans de producció, ni hi ha direcció tècnica. Cada fàbrica és dirigida en règim de petit parlament. I els obrers de cada fàbrica no veuen el problema general ni copsen les exigències d'un problema nou en construcció. Si hi ha primeres matèries en estoc o si encara es compta amb diners en els comptes corrents o mentre la caixa de pignoracions vagi pagant, molts obrers es creuen que la vida és bona. I es viu al dia orfe d'una perspectiva més mediata. I això és la catàstrofe econòmica!

Aquest desori no ha exaltat el sentiment revolucionari. Si l'hagués exaltat, potser amb això hi hauria una compensació; però, el lamentable és que el règim actual ha iniciat un fort procés d'aburgesament dels nostres treballadors.

I la solidaritat de fàbrica a fàbrica difícilment és aconseguida i molt sovint sabem de fàbriques que no poden comprar per manca de diners, articles fonamentals per a la seva producció i que, en altres establiments industrials, es fabriquen. L'esperit de sacrifici i abnegació s'ha afeblit i a la més petita dificultat molts obrers reaccionen com podien fer-ho abans del 19 de juliol, com si una guerra i una revolució es poguessin guanyar d'aquesta manera; amb aquesta conducta. Hem de treballar, per tant, per canviar a fons aquesta situació. La immensa majoria dels nostres obrers són profundament revolucionaris i no serà difícil alliberar-los d'aquests errors, comesos no per pròpia iniciativa, sinó comesos a conseqüència d'un règim pseudorevolucionari.

Per canviar a fons la situació, cal reorganitzar les 14 branques industrials amb una centralització. Aquesta tasca ja està iniciada amb el decret de creació del Consell General, obra del nostre Partit en el Consell de la Generalitat.

Cal reconèixer la màxima importància a aquesta institució del Consell General que tendeix a liquidar la desorganitza-

ció, la indisciplina, la producció anarquitzada, el rendiment insuficient dels obrers i que podrà desenvolupar una política intel·ligent de socialització, una política inspirada en la tècnica i amb una distribució de fonaments econòmics i d'estalvi en ordre a primeres matèries, I també permetrà assegurar el pla d'execució i imposar als egoistes i sabotejadors una fèrria disciplina.

El Consell General trobaria obstacles insuperables en la seva comesa si no li proporcionessin les facilitats degudes i, molt especialment, en ordre al crèdit industrial. El sistema actual d'intercanvi i de pagament al comptat, és antiproletari i antieconòmic. Per acabar amb ell, el Partit treballa activament; i ben prompte serà presentat al Consell de la Generalitat el decret de la creació de la caixa de crèdit industrial.

Aquesta tasca d'organització centralitzada de les nostres indústries, restaria impossibilitada, si no ens proposéssim -- anar de manera certa a la revisió del decret de col·lectivització que posi fi a malaguanyades experiències sindicalistes Revisió? diran alguns. Sí, revisió, però no pas per retrocedir, sinó per avançar; no per tornar al 19 de juliol, sinó per anar de manera resolta a la nacionalització.

Cal rectificar el sistema de salaris

I ara, creiem que ha arribat el cas de parlar del sistema de salaris. Doncs, bé; creiem del cas dir que l'actual sistema de salaris és antieconòmic i antiproletari. Dintre l'actual sistema de salaris no hi ha possibilitat de regularitzar la producció i perjudica molt greument la nova economia, la nova economia en construcció. El sistema actual de salaris, - és un premi a aquells obrers inconscients o egoistes, que no fan ni volen fer cap esforç a benefici de la col·lectivitat, emprats pels errors de la sindicalització. L'actual sistema de salaris és un fre a la producció i contribueix enormement a la disminució del nivell de vida dels propis obrers, perquè, en realitat, domina o imposa el criteri d'una qualificació igualitària.

L'actual sistema de salaris no facilita l'augment de la producció i, per consegüent, l'hem de combatre. En l'actual -- sistema hi ha dues orientacions essencials, ambdues de tendència anarquista. Es a dir: una de tendència anarquista i -- una altra de tendència papista. La primera, és el salari -- familiar, o sigui aquell salari que, com ja sabeu, ve a imposar el fet que com més fills es té, s'adquireix una major valoració, com si el fet de tenir molts fills fos un mèrit especial i no fos, en definitiva, moltes vegades, un fenomen d'idiotesa. I cal tenir en compte que l'origen de la doctri

na o de la tendència del salari familiar, procedeix de Lleó XIII. I davant d'aquesta consigna del salari familiar, encara que aquesta tendència pugui ésser defensada per companys anarquistes, podem dir que no és una consigna anarquista, sinó una consigna papista, perquè la va defensar Lleó XIII, un Papa.

I ara, companys, jo proposo una salutació al company Buri--llo, que acaba d'arribar al saló.

I el salari igual, encara que sigui més purament anarquista no és, per això, menys catastròfic.

En ordre a igualtat de salari s'ha fet ja un experiment i -- existeix una tendència general a fer-lo extensiu. Però -- l'experiment més pur del salari igual s'ha fet en la cons--trucció. I ja veiem quines conseqüències ha tingut!

En la construcció a Barcelona hi ha la següent escala de sa--laris: Paletes, 18,72 pessetes diàries; peons, 18 pessetes; picapedrers, 18 pessetes; peons picapedrers, 18 pessetes. Aquesta és l'escala de salaris.

El salari dels administratius s'ha reduït de 600 a 500 pes--setes mensualment; i el dels arquitectes d'un terme mig de 15.000 pessetes abans, s'ha abaixat a 8.000 pessetes per -- any.

Amb l'augment del 15 per cent que va decretar la Generali--tat al començament de la guerra, l'escala de salaris era la següent: paletes, 18,72 pessetes diàries; peons 13,75 pesse--tes diàries; picapedrers, 16,56 pessetes diàries, i peons -- picapedrers, 13,80 pessetes diàries. De manera que, per a arribar a l'anivellament s'ha hagut d'augmentar amb 5 pesse--tes diàries el salari del peó, sense augmentar el més mínim els obrers més qualificats. I les conseqüències d'aquesta igualació rabiosa són prou conegudes. ¿Quants treballen -- avui en l'art de la construcció? Cobrar salaris, sí que es cobren; però treballar, no es treballa. Qui ha vist una ca--sa que no estigués acabada el 19 de juliol, no l'ha vista -- acabada, perquè avui continua de la mateixa manera. ¿I qui no ha sentit la vergonya, en passar per davant de cases sen--se acabar i sense que s'acabessin, tot i estant començades el 19 de juliol, i saber que hi ha molts obrers sense casa? No obstant, són en gran nombre els obrers que cobren el seu salari, però que no treballen. I el resultat, com ja hem -- dit, és catàstrofic; ve a representar una veritable vergo--nya.

Cal tenir en compte que l'ofici de la Construcció, en temps de guerra, és lògicament el que ha de sofrir les conseqüèn--

cies. Les primeres activitats que es paralitzen en temps d'a normalitat, són les activitats relacionades amb la construcció. Per consegüent, els oficis de la construcció són els que havien d'estar sotmesos, en primer terme, a una reorganització, a un desplaçament d'efectius, a una reeducació professional, però no continuar de cap de les maneres en el pla que representa aquest assaig, diguem-ho així, aquest augment de salari no assolit per cap altre ofici del nostre país. Perquè si a la fi els obrers del rem de la construcció guanyessin, treballant, aquest salari, encara la cosa no podria qualificar-se d'injusta i la discussió únicament podria mantenir-se en el terreny teòric; però el fet és que molts obrers de la construcció cobren i no produeixen; i com que cobren de l'Ajuntament, de la Generalitat, dels Poders Públics, cobren de tots i totes les activitats obreres estan, en realitat, al servei de les exigències dels salaris que amb aquest criteri injust o equivocacat es paga als obrers de la Construcció.

Perquè, ¿què guanyen els metal·lúrgics? ¿I què guanyen els obrers de les indústries químiques? Tinguem en compte que aquestes indústries -Indústria Metal·lúrgica i Indústria Química- són dues indústries bàsiques de la guerra. I el que és extraordinari és que els obrers de la Maquinista Terrestre i del Vulcà, per exemple, tenen la següent escala de salaris: Cap d'equip, 110 pessetes setmanals; operari de primera 105 pessetes; operari de segona, 100 pessetes; ajudants i peons, 90 pessetes setmanals. ¿Què vol dir això? Això vol dir que un cap d'equip d'una indústria metal·lúrgica, d'una fàbrica en plena producció de guerra, guanya en aquest cas, treballant intensament, 33 cèntims més que un peó de la branca de la Construcció, que en l'actualitat no treballa; i també vol dir que un operari de primera, que és ja una qualificació un operari de primera qualificat en la metal·lúrgia, indústria de guerra, guanya per dia 50 cèntims menys que un peó de la Construcció que no treballa.

I amb els obrers de la indústria química el contrast és encara més violent, perquè en la indústria química les dones guanyen un salari de 45 a 65 pessetes setmanals, i els homes un salari de 80 a 100 pessetes setmanals; és a dir, que un peó de la construcció de Barcelona, guanya més que qualsevol obrer de Química i el doble que una dona que treballa en la indústria química de guerra.

No pot ésser revolucionari el fet revoltant que en les indústries de guerra bàsiques els treballadors guanyin menys salari que els obrers d'una indústria no útil a la guerra, i que a més, encara cobren el salari a base d'una política equivocada. Això és contrarevolucionari. Molts obrers de la construcció no són pas més revolucionaris pel fet del salari

igual, perquè fixeu-vos els pocs voluntaris que surten per als batallons de fortificacions per al front, però si demanés siu batallons de fortificacions per a la costa, els tindríeu a milers. El salari igual no ha afectat els seus sentiments revolucionaris ni els sentiments de classe, sinó que els ha aburgosat.

Hem de renunciar, doncs, de manera definitiva a aquest intent de redreçament de la vida econòmica del nostre país a base del salari familiar i del salari igual. Hem de lluitar per un salari mínim que cobreixi les necessitats vitals dels obrers no qualificats; per un salari diferencial dels obrers qualificats; per a un salari d'estímul a la millor i major producció; per un salari especial dels tècnics que estiguin al servei de la guerra i de la revolució i per un salari igual -ara sí- per un salari igual, per treball igual, entre els sexes. No és admissible que després d'un any de guerra i de revolució, les dones de la indústria química guanyin un 50% menys que els homes. Hem de lluitar per la revisió dels salaris actuals, tenint en compte les necessitats de producció i l'encariment de la vida, i per una escala exacta de salaris en cada branca industrial i per tots els obrers d'aquella, en la mateixa ciutat o comarca, perquè veiem sovint que hi ha en la mateixa indústria, de fàbrica a fàbrica, grans diferències i que àdhuc en fàbriques de la mateixa localitat hi ha també formidables diferències de salaris. Hem de lluitar perquè tota modificació de salari sigui conseqüència d'una conveniència col·lectiva i resolta col·lectivament per la branca industrial corresponent i no fruit de caprici i del major o menor compte-corrent que cada fàbrica hagi creditat o del major o menor privilegi que una indústria gaudeixi en virtut de tenir lligams amb la indústria de guerra. Aquest règim actual de salaris ens porta a la catàstrofe econòmica, perquè no hi ha la possibilitat d'organitzar l'exportació de les nostres manufactures. Si la indústria de guerra pot treballar perquè té un mercat propi, gran part de la indústria fabril i tèxtil necessita precisament l'exportació, si no volem que el 50% almenys, de les fàbriques tanquin per manca de mercat. I no hi ha possibilitat d'establir preus de cost fins on s'han d'adquirir els compromisos en els mercats estrangers, perquè les variacions de preu són constants i perquè no hi ha formalitat de cap mena; perquè avui passa, per exemple, que fàbriques i sindicats de la U.G.T. i C.N.T., que en això són iguals, fan pressupostos a caprici i al final en cara hi posen, per si s'haguessin equivocat, un augment d'un 30%, la qual cosa mai en règim burgès no s'hauria pogut fer perquè la competència no ho hauria permès.

I això s'ha d'acabar. S'ha d'acabar a benefici de la pròpia revolució i a benefici de la guerra. Amb una política justa de salaris assegurarem el màxim rendiment en qualitat i quan

titat de la indústria i reduïrem al mínim possible les privacions, les sofrances, que la guerra i la revolució ens imposen.

Direcció tècnica unipersonal.

La fàbrica pertany als treballadors, no a la classe treballadora. Aquest error inicial justifica que teòricament l'origen del poder de la fàbrica radiqui en l'assemblea. En assemblea s'elegeix el Comitè d'empresa. En assemblea és elegit el fantàstic representant de la Generalitat i l'assemblea -- pot destituir-lo en qualsevol moment si el fantàstic representat de la Generalitat no representa, o vol representar de debó la Generalitat.

El comitè d'empresa en la direcció tècnica i econòmica de la casa ha de tenir més en compte la mitjana intel·lectual i ètica de l'assemblea, la tònica de la qual, pel greu error d'origen, sol ésser d'egoisme individual i sense perspectives, que els principis i normes objectives que assegurin un bon estable rendiment en producció i administració. Per això no és excepcional el cas dels comitès d'empresa que agreugen la situació econòmica i administrativa amb iniciatives absurdes i antieconòmiques. Els defectes més coneguts i blasmats del vell parlamentarisme s'han infiltrat a les fàbriques de Catalunya i la conseqüència inevitable és la indisciplina, la inoperància, els problemes deixats al temps i agreujant-se constantment, el desgavell administratiu, la imprevisió i un absurd empirisme en els casos d'actuacions urgents, l'encariment galopant de la producció, el descens sistemàtic de la producció i la disminució constant i desmoralitzadora i contrarevolucionària del rendiment individual. Aquest règim de parlamentarisme fabril és l'únic que podia tolerar i exigir l'absurd sistema de les indústries de guerra, la Comissió de les quals no paga producció feta sinó nòmines de muntant inalterable, sigui molta o poca la producció. El règim de comitès ha d'ésser substituït per la direcció unipersonal de la fàbrica, amb plens poders i plena responsabilitat. Els Comitès d'empresa poden subsistir amb la funció de control, de règim interior, com a òrgans col·laboradors i fiscalitzadors del tècnic director. En cap cas els comitès d'empresa i de control no s'immiscuiran en l'esfera tècnica i econòmica reservada a la direcció. La direcció unipersonal és de gran flexibilitat. Les fàbriques deixen d'ésser cantons independents. Anelles de la gran cadena unida al Consell General, les fàbriques es justificaran pel rendiment i en cada una d'elles hi haurà el tècnic que millor actuació hi pugui tenir. No podrà donar-se el cas, com ara, d'un gran tècnic dirigint una petita indústria i d'un tècnic mediocre malmetent una gran fàbrica. Havent-hi sobre les fàbriques i sobre els tècnics el Consell General, element de suprema direcció i coordinació, el planificador de la branca industrial, el ritme de producció en quantitat i qualitat --

haurà d'ésser una corba constant d'ascensió. La democràcia industrial no resultarà ferida ni disminuïda per la direcció tècnico-administrativa unipersonal, de la fàbrica, car els - problemes tècnics, administratius i comercials, no tenen ni poden tenir, com a punt de referència, la democràcia, sinó - l'eficàcia, la competència i l'honestedat. La direcció unipersonal podrà equivocar-se com un Comitè d'empresa. En -- aquest cas, mentre el Comitè d'empresa pot ésser sancionat - amb la destitució en assemblea, resultat difícil per les ine- vitables banderies sindicals més enverinades quan major fos la malícia del Comitè, el Director ha de respondre efectiva- ment i les sancions corren tota l'escala, sense excloure'n - l'afusellament.

Amb una direcció tècnica unipersonal, de plens poders per a exigir el compliment de les seves ordres en la producció i - amb plena responsabilitat, s'assegura una política clara d'es- talvi de matèries primes, de constant augment de la produc- ció d'estricta execució dels plans de producció de cara a la guerra, de lluita implacable contra els inconscients, els ir- responsables, els sabotejadors que disminueixen el rendiment, de limitació del burocratisme, nova malaltia de la vida in- dustrial.

La consigna és audaçiosa en aquests moments, però el Partit ha de sotsenir-la amb la màxima energia, car amb la seva -- aplicació s'assegura una de les condicions essencials del re- dreçament econòmic.

Cal afirmar que no hi haurà possibilitat a Catalunya d'asse- gurar una millor organització industrial, mentre no anem a - aquesta direcció unipersonal tècnica amb plens poders i ple- na responsabilitat i mentre no desaparegui en l'esfera de -- producció el desori actual. Els afers tècnics i comercials d'una fàbrica no poden ésser objecte de deliberació de deu - de quinze, de quatre o de sis companys, la majoria dels --- quals, i molt sovint la totalitat, no tenen prou coneixements per a saber com han d'endegar la vida de la pròpia empresa.

Hem d'acceptar, doncs, aquesta consigna, encara que això ens costi lluitar amb els companys viciats per la rutina del co- mitès. El comitè no desapareix; el comitè es transforma, el comitè torna al seu lloc, on ha d'estar, naturalment, lloc - de vida interior, de control, i fiscalització, però deixant tota la vida tècnica, administrativa, econòmica i comercial de l'empresa a aquells que poden, per les seves especiali- tats, portar la casa endavant amb plena responsabilitat, ple- na fiscalització, indiscutiblement. El conjunt de la vida - industrial a Catalunya augmentarà molt de nivell i molts dels perills avui existents desapareixeran ràpidament.

Si nosaltres no anem, ràpidament i enèrgica, a aquesta transformació tècnica, en l'organització interna de les fàbriques molt aviat serà inevitable l'enfonsament de la nostra vida industrial, perquè s'estan esgotant totes les reserves; perquè s'han esgotat gairebé totes les matèries primes; perquè no hi ha organització en l'explotació; perquè no hi ha un estudi a fons, un coneixement sistemàtic dels preus de cost; - perquè hi ha una competència absurda i suïcida dels uns contra els altres, perquè hi ha la manca criminal de solidaritat dels uns amb els altres. Costi, doncs, el que costi, - amb la màxima energia, hem d'acceptar aquesta consigna i hem de fer-la acceptar per tal que sigui salvada la pròpia economia de Catalunya i salvar així la situació present.

Nova disciplina.

No ens ha de fer por la paraula disciplina, companys. En la guerra no hi ha victòries sense disciplina. En el front del treball no hi ha victòries sense disciplina. No es tracta de la vella disciplina imposada per la burgesia per tal d'incrementar els seus ingressos o de lluitar en bona competència amb els seus rivals. Es la nova disciplina, disciplina dels treballadors en benefici de la classe treballadora, de tota la col·lectivitat. La vella disciplina va morir el 19 de juliol, com el sistema capitalista. "I tots aquells que per a rebatre'ns la consigna de ferma disciplina agitin el fantasma d'abans, ho fan amb propòsits inconfessables, de derrotisme més o menys disfressat amb careta ideològica.

La nova disciplina ha d'ésser imposada, si cal, a totes les fàbriques, No és un obrer revolucionari el que disminueix el rendiment, el que no posa tota l'ànima en el treball, i si de grat no vol entrar en raó, caldrà fer-ho per força. Produïm, no per al capitalista, no per assegurar el benestar provocatiu d'una minoria, sinó per elevar constantment el nivell de vida de la col·lectivitat. "Es l'interès de la col·lectivitat el que ens exigeix aquesta nova disciplina, amb l'advertiment clar i categòric que l'enemic del benestar col·lectiu no té dret a viure".

Lluita per a millorar la vida obrera.

No seria lògic, companys, demanar als obreres que renunciïn a pràctiques que resulten còmodes i es lliurin en cos i ànima a la producció, si no hi hagués simultàniament la preocupació de millorar les seves condicions de vida. La guerra i la revolució imposen sacrificis. Mentre durin la guerra i la revolució, i per un temps determinat en el període de reconstrucció, la classe obrera no podrà assolir un alt nivell de vida. Però, indiscutiblement, en les condicions actuals es pot lluitar, s'ha de lluitar, per tal d'aconseguir-li el

màxim possible de benestar.

Cal organitzar la lluita contra l'especulació, contra els -- acaparadors, vetllar per una justa distribució. Cal cercar el camí que possibiliti els majors èxits en aquesta lluita.

Cometriem un error, companys, de creure que aquesta lluita -- és un afer estricte d'ordre públic i de tribunals populars. L'ordre públic ha de perseguir i els tribunals populars han de sancionar, els especuladors, els acaparadors, els enemics del poble, Però aquesta política severa d'ordre públic i de justícia popular, no és suficient. L'especulació, l'acapara-- ment, són conseqüència del règim individualista. "Hem d'opo-- sar, doncs, al règim individualista un règim col·lectivista: la cooperació".

Un aparell de Govern popular.

El Partit Socialista Unificat, els seus homes en el Govern -- de la Generalitat han començat ja la lluita per la creació -- d'un aparell de Govern popular, un aparell barat, eficient, honrat, net d'enemics i d'emboscats. En els departaments -- que dirigeixen els homes del Partit, s'han pres ja les prime-- res mesures contra els emboscats, i, amb la cració de l'ofi-- cina de reclamacions per a atendre les queixes i denúncies i examinar-les i prendre les mesures adients sense burocratis-- me, contra les males pràctiques i corrupcions burocràtiques, s'han minvat les despeses a limits raonables. Aquesta acti-- vitat, però, no és més que l'inici d'una política.

Cal anar decididament a la creació d'aquest aparell de go--- vern que necessita el nostre poble per a guanyar la guerra i consolidar i estendre les conquestes de la revolució.

¿Quina ha d'ésser la funció dels Ajuntaments en el nou ordre de la vida econòmica del país?

Els Ajuntaments, en l'antic règim eren uns camps de lluita -- contra la reacció, trinxeres de la lluita per les llibertats nacionals i democràtiques, contra l'opressió i obscurantisme del Govern Central. D'aquesta concepció de la vida municipi-- pal va nàixer el 12 d'abril del 1931.

La situació ha canviat. Tenim ara Govern de Front Popular a Espanya i a Catalunya. En la nova situació la funció dels -- Ajuntaments no és la d'organitzar la lluita contra el Govern Central o contra els Governes esquirols, àdhuc bienni negre -- de Catalunya. La funció actual dels Ajuntaments és de lleial i constructiva col·laboració amb els Governes de la República i de la Generalitat, per a guanyar la guerra i consolidar la revolució.

La preocupació essencial dels Ajuntaments ha d'ésser organitzar el treball de cara a la guerra, de cara als treballadors. Construir refugis, convertir el territori municipal, on digui i com digui l'alt comandament, en una zona fortificada. Col·laborar amb les autoritats militars en la mobilització de les lleves, en la lluita per descobrir i sancionar els emboscats, en el bon encasernament i proveïments de la tropa, en la preparació de les condicions necessàries a la instrucció militar de la tropa i a la preparació intensiva pre-militar de la joventut i de les lleves que segueixen en ordre a les cridades. Portar a terme una política de sanitat amb les mesures profilàctiques adients per a evitar les malalties contagioses, natural conseqüència de la guerra, una política de sanejament de les barriades obreres, de les zones urbanes infeccioses i, en general, dels barriis habilitats pels companys més pobres. Han d'organitzar el proveïment de la població i el repartiment de queviures de cara als treballadors, en primer terme, els treballadors de les indústries de guerra.

Les finances municipals.

Programa polític, programa de guerra, la realització del qual suposa una renovació a fons de les finances municipals. L'antic sistema fiscal morí el 19 de juliol. Ben poca cosa s'ha intentat per a refer-lo. L'ingrés bàsic de l'Ajuntament de Barcelona, per exemple, heretat del règim capitalista més abusiu i que després d'un any de revolució es manté i amb la intenció d'expressar-lo més, és a dir, de castigar més els treballadors en proporció directa a la seva pobresa: el que menys té, més paga.

L'alè revolucionari, l'empenta revolucionària, no han entrat als Ajuntaments. L'Ajuntament de Barcelona, la influència -- del qual és decisiva en la vida municipal catalana, malviu, - entrampant-se greument, dirigit per grups ineficients, massa conservadors, servits per una burocràcia lerrouxista i lligue ra salvada del més lleu intent de depuració.

El sanejament de les finances municipals, el seu enfortiment sistemàtic és un problema d'extremada importància i urgència. La vida municipal s'ha paralitzat. Paral·lelament, les obligacions socials dels Ajuntaments s'han augmentat i complicat. Veiem el cas pràctic de la construcció a Barcelona.

Abans de la guerra, els 40.900 obrers de la construcció cobraven en concepte de salaris, un total anual de 208.000.000 de pessetes. Aquesta xifra s'eleva a 408.000.000, tenint en compte els salaris de les indústries que subministraven matèries indispensables a la construcció: calç, guix, ciment, metal·lúrgia, colorants, fusta, material sanitari, etc. Les fonts d'ingressos normals abans del 19 de juliol, eren: aportació del -

capital provinent dels llogers cobrats pels propietaris; aportació del capital provinent de beneficis d'altres indústries i d'interessos de valors que s'aplicaven a la construcció de cases de renda; obres imprescindibles de reparació i conservació; obres de tipus industrial; obres de l'Estat; obres de la Generalitat; obres de l'Ajuntament. Aquestes fonts d'ingressos s'han modificat profundament. Pràcticament, han quedat reduïdes a: obres de tipus industrial, mínimes avui en quantitat i cost, obres de reparació i conservació, obres de l'Estat, de la Generalitat i de l'Ajuntament. En el nou règim, el pes major correspon a l'Ajuntament que ha heretat -- els béns i les obligacions dels antics propietaris. ¿I com podrà l'Ajuntament correspondre a les seves noves obligacions si no practica una forta i nova política fiscal? La solució de la crisi de la construcció, avui gravíssima, solució fins al límit que consentin la guerra i la revolució, està estretament vinculada a la renovació fiscal de l'Ajuntament.

Les característiques d'aquesta renovació són conegudes. Cal portar a la pràctica immediatament la municipalització de -- l'estatge, ja decretada. Per la nostra part, per a accen--- tuar el ritme d'aplicació d'aquest Decret, dintre de molt -- pocs dies, presentarem el projecte de creació de la Caixa Im mbobiliària. Sabem que no hi ha gran interès a aïcar el De cret de municipalització de l'estatge. Sabem que a l'Ajunta ment hi ha interessos coincidents de sectors que aparentment són enemics, però que ja s'entengueren una vegada en matèria de municipalització i que es fàcil que s'entenguin altra ve gada per no municipalitzar l'estatge.

Aplicar immediatament el Decret de municipalització de l'es tatge i renovar la lluita fins aconseguir la municipalitza-- ció dels Serveis Públics. Tramvies, taxis, autobusos, me--- tres, i també els espectacles públics. El nostre Partit va ésser vençut una vegada a l'Ajuntament de Barcelona, derrota inexplicable, perquè veïeu un Ajuntament que té un dèficit - inicial d'uns 90 milions aproximadament, i que refusa les -- fonts d'ingressos que d'una manera normal eixugarien aquest dèficit i permetrien portar endavant una política municipal plenament revolucionària. Van haver-hi interessos coinci--- dents: un interès de la nova burgesia que no vol deixar la - caixa forta dels tramvies; un altre interès de la vella bur gesia que no vol crear el nou dret econòmic, perquè segura-- ment pensen que encara podria tornar Foronda i així ho troba ria tot igual.

No és admissible que els partits i les organitzacions que for men part de l'Ajuntament tanquin els ulls a la realitat i es refusin, per comoditat o per covardia, a aplicar les solu--- cions fiscals que la nova organització de la vida col·lecti va imposa.

Vigoritzem la vida dels organismes municipals, col.labora---dors utilíssims de la lluita contra el feixisme i per a la - consolidació de les conquestes revolucionàries.

Els Sindicats en la nova situació.

El nostre Partit considera que els sindicats, en la nova situació de guerra i de revolució popular, tenen essencialment dues tasques a complir:

Primera. Millorar la situació de la classe obrera, ajudar - els treballadors a organitzar millor la seva vida, a organitzar millor les condicions de treball, crear en benefici dels treballadors totes les comoditats compatibles amb els inte--ressos suprems de la guerra, lluitar contra l'especulació, - contra l'encariment dels articles de primera necessitat, aixecar el nivell cultural dels treballadors.

Segona. Col.laborar amb el Govern per tal d'organitzar mi--llor la producció, reorganitzar el sistema de salaris i el - sistema de direcció de les fàbriques, racionalitzar la pro--ducció, crear una nova disciplina de treball, una disciplina de guerra, a les fàbriques i empreses en general, lluitar - contra els emboscats, contra el sabotatge dels elements feixistes i contrarevolucionaris a les fàbriques, i, especialment, a la indústria de guerra.

El nostre Partit lluita sincerament per una col.laboració - lleial entre les dues grans centrals sindicals, la UGT i la CNT, pas primer per a arribar a la unitat orgànica. Però,--nosaltres considerem que aquesta unitat d'acció no ha de limitar-se a declaracions platòniques i a reunions de comitès d'enllaç que res no enllacen i res no resolen, sinó que ha - de tenir una expressió en el treball concret, un òrgan execu--tiu en condicions d'assegurar la seva prominència damunt els sindicats escissionistes o massa acostumats a les accions in--controlades.

Els nostres companys als sindicats tenen una consigna a realitzar; "els sindicats de cara a la guerra i a la classe treballadora". La realització d'aquesta consigna, llançada pel nostre Partit, articulada pels nostres companys de la UGT i acceptada darrerament per la CNT, exigeix un acord concret - de les dues grans centrals sindicals.

Però aquesta unitat d'acció, companys no ens enganyem, serà impossible mentre no hi hagi un acord previ sobre una qües--tió fonamental. Creiem que els Sindicats tenen un gran paper en la lluita comuna, però considerem equivocada la idea que els Sindicats han de dirigir la vida econòmica i política del país. Pràcticament ja coneixem i encara patim els re

sultats d'aquesta direcció, d'haver-se prolongat la qual -- s'hauria posat en perill la victòria i la sort de la revolu-- ció. Els sindicats són un conjunt heterogeni, i no poden -- tenir la cohesió ideològica i orgànica que caracteritza el -- partit revolucionari del proletariat, el nostre Partit a Ca-- talunya i el Partit Comunista a Espanya, i, aviat, el Par-- tit Unic del Proletariat Espanyol. La UGT s'ha apartat vo-- luntariament del Govern, retornant al seu treball fecund, -- posant fi a un experiment sindicalista de resultats nega--- tius. Hem de voler que la CNT acabi per retornar al seu -- camp, molt més tenint en compte el seu tradicional apoliti-- cisme que li tanca les portes a la tasca essencialment polí-- tica del Govern i que no admet els esforços persistents, ve-- ritablement desesperats, que realitzen alguns homes de la -- CNT per tornar a uns llocs de govern dels quals sortiren -- per llur pròpia voluntat. Resolta aquesta qüestió prèvia, -- la unitat d'acció d'UGT i CNT, primer pas vers la unitat or-- gànica, es realitzaria suaument i sòlidament.

La incorporació de les dones i de la joventut a la vida po-- lítica, econòmica i social del nostre país.

En el conjunt social de Catalunya s'observa una falla molt -- greu; és un moviment d'homes, puix que les dones encara no -- hi ha intervingut, i això és greu. Dels 260.000 proletaris -- de la indústria tèxtil i fabril, 150.000 són dones. Aques-- ta enorme massa de dones està ara en els sindicats, però -- com a massa passiva, simple massa de cotitzants.

Quantes d'aquestes dones lluiten en els rengles del nostre -- Partit, Partit dirigent de la guerra i de la revolució? Ben -- poques, en relació a la quantitat. Quantes d'aquestes do-- nes, quantes teixidores trobariem en els comitès directius -- dels Sindicats, en els comitès d'empresa i de control, en -- l'aparell governamental, en les institucions socials nascu-- des de la guerra o existents abans de la guerra? Quantes -- dones ocupen llocs de responsabilitat en la vida econòmica, -- social i política del nostre país? Una minoria de dones, -- petita en relació al nombre, minoria heroica, abnegada, tre-- balla en els nostres rengles, en institucions socials de -- guerra i ha desenvolupat iniciatives i creat organismes que -- presten grans serveis als soldats, a les vidues dels comba-- tents, als orfes, als refugiats. Però aquesta minoria és -- impotent per a resoldre en mínima part els problemes de la -- guerra -i més ara amb la mobilització de les lleves- i per -- a determinar, definitivament, la incorporació de la massa a -- la vida col·lectiva. I si mirem el camp, quina és la visió? -- Pràcticament totes les dones pageses col·laboren en el tre-- ball agrícola i més ara que la mobilització s'emporta els -- minyons. I quantes dones pageses trobariem als Ajuntaments -- en la direcció del Sindicat, de les cooperatives de la Unió

de Rabassaires, de la Federació de Treballadors de la Terra, dels Radis del nostre Partit?

Amb la mobilització de les lleves, amb la ràpida creació del nostre potent, gloriós i heroic Exèrcit Popular Regular, la incorporació de les dones en grans masses a les indústries - de guerra, a la indústria en general, al treball agrícola, - augmentarà enormement de volum. I el problema de la seva -- participació en la vida col·lectiva, adquirirà una importància extremada.

Cal, doncs, que el Partit es disposi a treballar intensament per a elevar sistemàticament la qualificació de les dones en el treball i en el Partit i en els Sindicats i cooperatives, per a portar les més entusiastes, les millors i les més capacitades, als llocs de responsabilitat. Cal anar a l'organització de menjadors col·lectius, guarderies d'infants, per a permetre a grans masses femenines un treball útil a la col·lectivitat, a tot el poble, aprenentatge fecund per a la pròpia capacitació.

Hem de reconèixer, companys, que el nostre treball ha estat sumament defectuós, malgrat la voluntat intel·ligent i abnegada de la Comissió Femenina del Partit i ens hem de proposar les rectificacions necessàries per tal que la incorporació de les dones i els joves a la vida econòmica, social i política del país, l'elevació de les dones i dels millors exponents de la nostra heroica joventut als llocs de comandament en l'economia, en l'Exèrcit, en l'aparell de govern, sigui ràpidament una formidable realitat.

La preocupació per la cultura.

De sempre la guerra ha estat la primera preocupació del Partit. Malgrat això, venim obligats a tenir una visió íntegrament del nostre país i de totes les activitats que directament o indirecta estan lligades a la guerra i a la revolució popular. El Partit ha d'ésser sensible a totes les exigències del país i ha de donar-se una clara política cultural. S'ha de preocupar i esforçar-se per a portar als seus rengles els homes de la cultura, de la intel·ligència, els tècnics i treballar amb ells per a desenvolupar una obra cultural, popular, d'educació dels nostres joves, dels treballadors, dels nostres heroics soldats.

La preocupació del Partit per la cultura ha d'ésser una conseqüència natural de la nostra màxima preocupació per la guerra, car l'elevació del nivell cultural del nostre poble, el treball polític profund del Front Popular en l'Exèrcit, l'enfortiment de la tasca dels Comissaris, la creació de llars -

del soldat, de cases del combatent, la transformació dels -- programes de les escoles de primer i segon ensenyament se-- gons els ideals pels quals lluita el nostre poble, la forma-- ció en gran escala d'obrers qualificats i de noms tècnics, -- són necessitats de guerra i alhora necessitats que ens plan-- teja la revolució popular.

Per això el nostre Partit ajuda per tots els mitjans al seu abast, l'obra de renovació cultural i lluita perquè la cultu-- ra i els seus representants honrats, representants de la cul-- tura, de la literatura, de l'art, ocupin llocs d'honor i de responsabilitat en el nostre país. Per això el nostre Par-- tit ha salvat les obres d'art dels criminals bombardeigs del feixisme internacional i ha impulsat enormement el treball -- d'organització cultural i de transformació dels centres d'en-- senyament, per l'acció constant dels nostres camarades. Co-- lomer, a l'Ajuntament de Barcelona, i Jesús Hernández al mi-- nisteri d'Instrucció Pública.

En la nova etapa, però, el Partit ha de posar en primer pla el problema dels tècnics. Tenim avui a les nostres mans -- l'endegament econòmic del nostre país i la manca de tècnics elementals, mitjans i superiors ens causen grosses dificul-- tats. Hem de superar-les mitjançant un pla meditat d'unifi-- cació de les escoles professionals que faci possible la in-- corporació en massa i ràpida de milers i milers dels nostres intel.ligents obrers a l'estudi de la tècnica i a la direcció de la nostra indústria.

Catalunya en la guerra i en la revolució.

No podem deixar de parlar d'un problema avui pendent: posi-- ció del Partit davant del problema relacionat amb Catalunya. Jo no sé si us haureu fixat en una cosa: que ja tornen a es-- tar entre nosaltres els especuladors del nacionalisme. Els coneixem bé. Els mateixos que per les seves febleses, per -- les seves claudicacions, feren possible la caiguda del pres-- tigi de Catalunya davant els altres pobles hispànics i d'Eu-- ropa democràtica, s'estripen ara els vestits, esgoten les -- cendres del dolor i de l'horror i ploriquegen: ¡Oh, l'Ordre Públic! Oh, l'Exèrcit!, ¡Oh, l'Estatut!... i tornem a sen-- tir frases de condemnaió, de fulminació d'un centralisme -- que no existeix i que d'existir seríem els primers a comba-- tre.

Què ha passat, companys?

Ha passat que ara comencem a tenir Ordre Públic, antifeixis-- ta, revolucionari; un exèrcit que reivindicarà aviat Catalu-- nya davant els malaurats aragonesos, als quals se'ls ha fet empassar el "comunismo libertario" en nom de Catalunya, que

també va sofrir-lo, i els combatents de tots els fronts.

Nosaltres no som centralistes. Afirmem que l'Estat central havia de prendre l'Ordre Públic vetllant per la victòria comuna. Afirmem que l'Estat havia de reprendre l'organització militar, perquè les necessitats supremes de la guerra, ja excessivament pertorbada i allargada per un sabotatge de 10 mesos, ho exigien.

Nosaltres admetem i defensem, però, el principi d'autodeterminació. Amb Marx i Lenin, sostenim que els treballadors d'un país que esclavitzi encara que sigui minimament un altre país, no poden ésser lliures, que els treballadors d'un país sotmés a un altre no poden ésser lliures, Afirmem, per tant, la personalitat nacional de Catalunya i defensem les seves llibertats.

En la situació actual, la millor política nacional, l'única política nacional, es la revaloració de Catalunya en la guerra, reorganitzant la seva indústria, mobilitzant l'agricultura, tots els recursos materials i humans per a assegurar-se la prominència que li correspon en la lluita comuna de tots els pobles hispànics contra el feixisme internacional.

El dret del poble català a disposar de si mateix pot ésser únicament assegurat amb la victòria sobre el feixisme internacional, per l'aixafament de les forces reaccionaries, per l'alliberament total del territori espanyol, dels invasors estrangers. El Partit preconitza una política de redreçament de Catalunya en tots els terrenys. Es una política que harmonitza els interessos del poble català amb els de tots els pobles hispànics. Es la política més catalana que pot existir. I, al mateix temps, és una política internacionalista car beneficia la lluita contra el feixisme internacional, mentre que la política dels incontrolats, de la disbaixa financera, del desgavell industrial, de les coaccions contra els pagesos, del desordre i de l'impunisme a la reraguarda, la política que ha afegit l'esforç de Catalunya en la guerra, que ha permés als agents trotsquistes, feixistes i els incontrolats, organitzar l'aixecament contrarevolucionari de maig, era i és una política profundament anticatalana, una política que les masses treballadores de Catalunya, d'Espanya, del món sencer han condemnat severament.

La posició del Partit davant la qüestió nacional, és clara i és compresa per les àmplies masses. Podran els histrions del nacionalisme equívoc maldar contra el nostre "centralisme". Passarem per damunt d'ells i amb nosaltres, tot el poble de Catalunya que amb nosaltres, afirma:

QUÈ ERA I QUÈ ÉS EL PARTIT.

Les tasques interiors del Partit.

En un any de vida i de lluita abnegada en defensa dels interessos del proletariat i del poble, el Partit Socialista Unificat de Catalunya, s'ha transformat en el gran partit únic del proletariat de Catalunya. Aquest fet veritablement històric, ha influït de manera decisiva a l'endegament de la re^{re}guarda catalana, en determinar la intervenció efectiva de Catalunya en la lluita comuna i promet per a l'immediat esdevenir realitzacions magnífiques. És el fet més substancial que s'ha produït en la història del renaixement de Catalunya.

El desenvolupament veritablement prodigiós del nostre Partit meravella i indigna alhora a certs homes responsables de diferents partits republicans i organitzacions sindicals. Meravella i indigna, sobretot, els que s'han passat un any -- fent el sacrifici del silenci mentre els incontrolats manaven i destruïen, i que en ésser trets del caos del silenci -- per la menyspreada guardia d'assalt, "instrument de l'odiat centralisme", no es resignen d'haver trobat una Catalunya -- canviada. Veritablement, tenien la pretensió que Catalunya s'amagués també, sotmetent-se resignada a la cura de gorja -- d'aquells que de sobte han recobrat tota l'antiga i verbal -- antipatia?

Aquesta bona gent, en lloc d'analitzar les causes profundes del desenvolupament ràpid i orgànic del nostre Partit, l'augment enorme de la seva influència, llancen contra el Partit, com es fa a Espanya contra el nostre gran Partit germà, el tòpic del proselitisme. Es veu que ells no en fan, o no en volen fer, o, segurament, no tenen coratge i la intel·ligència suficient per a saber-ne fer de tasca proselitista. En lloc d'analitzar les causes profundes en virtut de les quals el nostre Partit ha esdevingut el Partit majoritari de Catalunya s'esgoten prenent demostrant als treballadors que el nostre Partit s'ha desentés dels interessos generals del país i anteposa a aquests interessos els seus propis interessos de Partit. A aquesta gent, que de la covardia d'un any en diuen ara "sacrifici del silenci" els podem contestar: el Partit Socialista Unificat de Catalunya no té interessos diferents o contraris als interessos del proletariat i del poble en general, car és un Partit proletari, carn de la carn de la classe obrera i del poble antifeixista. En el nostre Partit, més del 60% dels militants són obrers industrials i un 20% són treballadors de la terra. I si a aquests percentatges hi sumem els funcionaris, dependents, mestres, tots els treballadors assalariats, es pot afirmar que el 97% del nostre Partit està compost d'assalariats i el tres per cent res

tant correspon a companys de professions liberals i una quantitat ínfima, insignificant d'elements de la petita burgesia. Som l'autèntic Partit Proletari de Catalunya. Partit marxista leninista que segueix les ensenyances de Marx, Engels, Lenin i Stalin: orgullós de pertanyer a la gloriosa Internacional Comunista. I d'ésser el Partit germà del gran i heroic Partit Comunista d'Espanya, campió abnegat del Partit Únic - del Proletariat Espanyol.

El nostre proselitisme.

Se'ns acusa del delictes gravíssim, d'haver fet proselitisme! Confessem que n'hem fet. El nostre proselitisme és la lluita abnegada per la creació de l'Exèrcit Popular Regular Únic de la República, quan altres el sabotejaven en nom d'un fals revolucionarisme a la reraguarda.

El nostre proselitisme són els Comissaris i soldats del nostre Partit ferits i morts al camp de batalla, als fronts D'Aragó, Madrid, d'Andalusia camarades com Lina Odena, Beneyto, Torello, Nanetti, Ales.

El nostre proselitisme és la lluita plena de sacrificis contra els incontrolats lluita en la qual han caigut alguns -- dels millors militants del nostre Partit, com el nostre estimat camarada Antoni Sesé, com el nostre volgut Roldan i --- tants i tants d'altres d'abnegats coratjosos del nostre poble, militants actius i responsables del nostre Partit.

El nostre proselitisme és l'exemple que han donat amb la seva vida i amb la seva mort els nostres militants, com la nostra Lina Odena, símbol de les heroiques dones catalanes.

El nostre proselitisme és haver iniciat la lluita contra -- els emboscats, netejant, en primer terme, casa nostra.

El nostre proselitisme és la lluita despietada contra els -- anomenats emigrats, els senyorets desertors, traïdors al seu poble, a la seva pàtria, predicant en aquesta qüestió també amb l'exemple amb l'expulsió del diputat Pla i Armengol.

El nostre proselitisme és la lluita contra els lladres dels diners públics, contra els elements de corrupció i de descomposició que de la guerra i de la revolució n'han fet un afer de gangsterisme.

El nostre proselitisme és la tasca realitzada pels nostres -- tres consellers al Govern en benefici de la guerra i dels -- treballadors.

El nostre proselitisme és la meravellosa mobilització mili--

tar dels treballadors de Catalunya Pro Exèrcit Popular Regular, la mobilització dels 10.000 militants, el Pla de la Victòria, confeccionat conjuntament amb els companys de la UGT, esforç sistemàtic i articulat per a alliberar Catalunya de la vergonya en què l'havien enfosat els incontrolats i els agents feixistes del trotsquisme.

El nostre proselitisme és la lluita per una indústria de guerra potent per la disciplina en la indústria, pels plans de producció, per la responsabilitat de direcció, per la creació dels Consells Generals d'Indústria i de la Caixa de Crèdit Industrial, per la incrementació del moviment cooperatiu, contra els especuladors i acaparadors contra l'impunitisme i la irresponsabilitat, contra el burocratisme parasitari.

El nostre proselitisme és la lluita infatigable per l'organització dels obrers als Sindicats, per la unificació sindical, per la consolidació del Front Popular Antifeixista, per la col.laboració íntima i cordial de Catalunya amb els altres pobles hispànics.

El nostre proselitisme és voler guanyar la guerra, costi el que costi i contra qui sigui, donant tot el que som i valem, posant-hi, sense reserves, cor i cervell.

I la nostra tasca proselitista, companys, ha estat tan maquina vèlica que ha guanyat la gran majoria de Catalunya; és tan contrària als interessos generals que hem arribat ja al període de plena realització de les nostres consignes.

Veritablement, els que durant un any s'han mossegat la llengua per no cometre el monstruós delictes proselitista, tenen raó de queixar-se. Mai no podran perdonar-nos que hàgim posat en evidència la seva covardia. Fariseus!

No tenim enemics en el camp antifeixista.

Nosaltres no volem ferir ningú, mentre honradament hom lluiti contra el feixisme. Volem mantenir relacions cordials amb la CNT i amb totes les organitzacions obreres. Volem fer més estreta i cordial la nostra aliança amb la Unió de Rabassaires i els Partits Republicans, representació en el Front Popular Antifeixista de la petita burgesia. Nosaltres no tenim enemics al camp antifeixista. Els enemics estan a l'altre costat de les trinxeres: els enemics són els feixistes, els trotsquistes i els incontrolats, aquests ja en franca i feliç liquidació. Contra aquests enemics del poble, ens mantenim fermes i implacables i així seguirem fins a aconseguir el seu absolut extermini. El trotsquisme i la seva expressió a Catalunya, el POUM, no el considerem un Partit Polític, no és un Partit Polític: és, com va demostrar-ho cla-

rament en l'aixecament contrarevolucionari de maig, una agència feixista, organitzador del "putsch" contrarevolucionari, el detractor de la URSS, el factor divisionista del Front Popular Antifeixista, l'enemic més perillós, més hipòcrita del proletariat i del poble antifeixista.

† El nostre Partit és un Partit democràtic, organitzat sobre la base del centralisme democràtic. És el Partit més democràtic del nostre país, car actua per mitjà dels seus organismes bases, de les cèl.lules, car exigeix a cada un dels seus militants una activitat determinada, planteja, com a condició primera, per a ésser militant, pertànyer o ésser activista d'un dels seus organismes de base, d'una de les seves cèl.lules. I és un Partit democràtic, perquè en l'elaboració de la política del Partit, hi participa col·lectivament tot el Partit de dalt a baix, car aquesta Conferència ha estat preparada també sobre la base de la discussió col·lectiva del projecte de resolució política i d'Estatuts. Som ensems un Partit centralitzat, car sense centralització, sense el compliment indiscutible de les decisions dels organismes superiors, eligits democràticament i responsables de l'execució de la línia política treballada col·lectivament, res seriosament no podríem fer i el nostre Partit degeneraria en tertúlia, en club eixorc de discussió, no podria mai ésser el que ja es, el Partit dirigent del proletariat, el Partit dirigent de la guerra i de la revolució popular.

El Partit reafirma la seva simpatia envers la gran Central Sindical U.G.T. i la seva decisió de treballar desinteressadament amb els camarades que la dirigeixen, per a convertir-la en la indiscutible i indiscutida Central Sindical de Catalunya.

El Partit ha contribuït amb l'entusiasme i eficàcia, a l'organització de la U.G.T. La U.G.T. ha arribat on és, en bona part, per l'acció perseverant i abnegada del Partit, per l'esperit de sacrifici dels nostres militants en la direcció i en la base de la U.G.T., per l'heroisme dels militants que han donat la seva vida, generosament, com Sesé, com Roldan, com altres centenars i centenars, per una U.G.T. forta, responsable, disciplinada, instrument revolucionari de la classe treballadora. Aquesta acció perseverant del Partit no ha estat ben interpretada ni ben rebuda en certs ambients, on se'ns fa responsables de la temeritat d'haver contribuït a crear una U.G.T. majoritària a Catalunya, sense permís i sense el respecte degut a la sagrada coma d'uns estatuts que, tanmateix, les vestals violen quan els convé. Se'ns acusa d'anar a cavall de la U.G.T. No seríem justos si repliqués sim que la U.G.T. va a cavall del Partit, ja que militants són del Partit els dirigents dels sindicats de la U.G.T., militants que han defensat la U.G.T. contra els incontrolats

d'ací i contra els incontrolats de València, deixant-hi sovint, en la lluita, la pròpia vida. No val la pena, companys d'excedir-se en el comentari. L'agressió injusta de què hem estat víctimes, per l'acció d'un despitat irresponsable, no ha perjudicat el Partit ni la U.G.T., ni ha refredat ni ha posat en perill la cordialitat de relacions i de treball entre les dues organitzacions. De tot això no resta ja més -- que el record humorístic del famós cartell cenetista pel -- qual es demostrà que la U.G.T. és un formós cavall i el Partit Socialista Unificat de Catalunya un bell i elegant genet.

El Partit Unic del Proletariat Espanyol.

El Partit considera de cabdal importància la formació del -- Partit Unic del Proletariat Espanyol, amb tanta perseveràn-- cia i abnegació propugnat pel nostre gran Partit germà i aco-- llit amb vehement desig de realització pel Comitè Nacional -- del Partit Socialista Obrer Espanyol. La formació del Par-- tit Unic del Proletariat Espanyol, precipitarà la victòria -- damunt del feixisme internacional, consolidarà les conques-- tes de la revolució i assegurarà la seva continuïtat en el -- període feixuc de la reconstrucció l'endemà de la victòria. Oferim el nostre exemple, l'exemple del P.S.U. de C. als com-- panys d'Espanya, amb els resultats magnífics del seu treball -- resultats que no s'haurien assolit sense la prèvia unifica-- ció. La formació del Partit Unic del Proletariat Espanyol -- serà un formidable pas endavant, en el procés d'unificació -- del proletariat mundial, unificació necessària per a batre -- ràpidament i definitivament el feixisme internacional. El -- Partit afirma que traeixen el proletariat els que per raons -- personals que res no pesen, quan està en joc la vida mateixa -- del proletariat i la independència del país, s'oposin, obsta-- culitzin i sabotegin la creació del Partit Unic del Proleta-- riat Espanyol.

El Partit, malgrat la seva juvenesa, ha educat dotzenes de -- milers d'homes en els fonaments més essencials del marxisme -- leninisme. Els ha educat a través de la seva actuació diària -- del seu exemple d'abnegació, d'heroisme per la causa del pro -- letariat i del poble antifeixista. El Partit considera in-- dispensable el coneixement i l'assimilació de la teoria mar -- xista-leninista, car sense la teoria revolucionària, el Par -- tit no podria determinar d'una manera científica la seva teo -- ria, la seva estratègia, les seves tasques d'avui en projec -- ció prevista per a l'endemà. El Partit considera que la pri -- mera prova del bolxevista és la seva abnegació, el seu espe -- rit de sacrifici, de disciplina, d'energia i d'entusiasme -- per la causa del proletariat, per la causa del poble antifei -- xista. El Partit ha reeixit en la seva comesa, i som ja -- avui desenes de milers els treballadors de Catalunya bolxe -- vistes.

Els quadres són la columna vertebral del Partit.

Nosaltres, però, com autèntic Partit bolxevic, no hem d'--
 magar-nos que tenim encara molt grosses debilitats, que cal
 superar sobre la marxa i el més ràpidament possible. El Par
 tit ha donat centenars i centenars de quadres responsables -
 per al treball de la col·lectivitat, a l'Exèrcit a la indús-
 tria, als organismes directius de l'Estat. El Partit ha fet
 grans esforços per formar nous quadres, però, tot el que --
 s'ha fet fins ara és insignificant davant les necessitats --
 que ens plantegen la guerra i la revolució. Funciona ja l'Es
 cola Central de Quadres, i cal que el Partit li atorgui la -
 màxima atenció. El problema dels quadres és fonamental i --
 per al Partit és un problema de progressiva envergadura a me
 sura que va prenent sobre ell mateix, a conseqüència de l'aug
 ment ininterromput de la seva força numèrica i del seu pres-
 tigi entre les àmplies masses obreres i pageses, major res--
 ponsabilitat. El Partit no ha d'oblidar que els quadres són
 la seva columna vertebral i que una bona i sistemàtica polí-
 tica de quadres consolidarà la seva hegemonia en la vida del
 nostre país.

Després del Ple ampliat del Comitè Central, ha augmentat el
 nombre de dones militants del Partit. Però hem de reconci--
 xer que el nostre treball, per diverses raons, ha estat defi-
 cient. Tenim poques dones en relació al nombre total de mi-
 litants. Tenim sobretot poques dones que treballin a les in-
 dústries fonamentals del país. L'exemple de la indústria Fa-
 bril i Tèxtil és aclaparador. Cal que el Partit revisi el -
 seu treball i és llanci resoltament a una acció de masses.
 Cal, especialment que els nostres militants com a veritables
 bolxevics, s'emancipin del prejudici sexual que elimina la -
 dona de les preocupacions, de les activitats fonamentals de
 la nostra lluita, de la nostra vida individual i col·lectiva
 Per les exigències de la guerra i de la revolució la dona --
 elevarà constantment la seva personalitat humana. I el Par-
 tit ha de comprendre que de persistir la feblesa en el tre--
 ball femení, les conseqüències per la pròpia guerra i per la
 solidesa i continuïtat de les conquestes revolucionàries po-
 drien ésser greus.

El Partit no ha prestat l'atenció que mereix a l'organitza--
 ció i a l'educació de la joventut. Tenim en les JJ SS. i fo
 ra d'elles excel·lents camarades magnífics organitzadors he-
 roics comandants i comissaris tals com els nostres companys,
 Colomer, Montagut, Sunyol, Penyarrocha, Tomàs, Teresa Pamfies
 Vilella, però, en general, malgrat que l'enorme majoria de -
 les joventuts estan enquadrades en les dues centrals sindi--
 cals, a la Unió de Rabassaires a la Federació d'Estudiants,
 no ocupen encara els llocs que li correspon en la vida polí-
 tica, econòmica i militar del país. Bona part de responsabi

litat per aquest fet injust i perjudicial als interessos de la guerra i de la revolució, és del Partit, car ja sabem -- per experiència que quan el Partit es proposa fermament realitzar una consigna ho aconsegueix. Hem de revisar el nostre treball prop de la Joventut i provocar per la nostra acció, un canvi total de la situació.

Contra el sectarisme.

Al Partit existeixen encara supervivències bastant fortes de sectarisme. Al Ripollés el sectarisme dels dirigents ha destorbat ecentuadament el desenvolupament del Partit. La lluita contra el sectarisme ha d'ésser organitzada seriosament. Som un Partit de masses i no d'aristòcrates desmenjats. L'adagi petit-burgés: "Val més anar sol que mal acompanyat" no és admissible en el Partit, car la classe treballadora no és mala companyia. Amb aquests companys provinents dels partits republicans s'ha estat en determinats -- llocs sectaris, sense justificació ja que generalment es tracta d'obrers i de pagesos que han trobat a la fi d'un -- procés, d'experiència personal, el seu camí. I s'ha estat secretari en els militants de base del POUM, que han demanat l'ingrés al nostre Partit, sense comprendre que la màxima severitat i vigilància ha de reservar-se als dirigents -- poumistes, que per llurs funcions poden o han de conèixer -- les activitats feixistes dels trotsquistes.

Una gran debilitat del nostre Partit o la insuficiència de control sobre les realitzacions de les decisions preses. Sovint es discuteix sense pendre acords concrets. L'aparell del Partit no respon de vegades, a les necessitats del treball del Partit per manca d'un treball metòdic, sistemàtic, i col·lectiu. Aquesta dificultat perjudica en gran manera el desenvolupament del Partit i l'eficàcia en el treball de divulgació i aplicació de les seves consignes: i liquidar-la ha d'ésser una de les primeres preocupacions del nou Comitè Central.

Al Partit hi ha dirigents que no concixen suficientment la base del Partit, la vida de les fàbriques més importants i les condicions de la vida dels obrers. Aquests militants no poden dir-se dirigents, car no ho són. La base del Partit actua bé quan els aparta de la direcció i els substitueix per altres companys més lligats amb la massa obrera, amb profund sentit proletari, revolucionari, encara que, de moment, la seva preocupació teòrica i la seva experiència siguin menors.

Els dirigents del Partit han d'ésser homes d'acció que sentin la necessitat del plaer de la lluita i la convivència permanent amb la classe treballadora, no misàntropa ensuperbits.

El P.S.U. és un Partit monolític, bolxevic.

En el primer any de la seva existència el Partit s'ha consolidat ideològicament, s'ha enfortit la seva unitat interior, s'ha transformat en un Partit gairebé monolític, bolxevic. No som encara, on hem d'arribar. Han desaparegut els vestigis dels quatre partits que feren la unificació i les desenes de milers de vells i nous militants del nostre Partit -- s'han agrupat sobre la base d'un programa clar diàfan en -- torn del Comitè Central dirigent màxim del Partit. La unitat a part de la justesa de la seva línia política, ha estat sempre la força més important del nostre Partit. Per la unitat hem arribat on som. La unitat va ésser la força dinàmica del Partit en nèixer, i el nostre Partit s'ha fet gran i fort en enfortir la seva unitat. La seva cohesió interior, la seva col.laboració i estreta compenetració cada dia més completa, amb el Partit Comunista d'Espanya. Per tant el reforçament de la unitat, la consolidació dels seus resultats i la eliminació completa dels vestigis del passat que puguin encara sobreviure a alguna comarca o organització local, ha d'ésser una de les tasques més importants i més immediates del nostre Partit. El Partit és sòlid i, en tot cas, sbrà liquidar de manera bolxevic qualsevol maniobra esperonada, des de fora de Catalunya contra la seva indestructible unitat, car l'escionista, el fraccionista, és un traïdor!

El Partit Socialista Unificat de Catalunya, fill de la unitat, saluda el gran Partit Comunista d'Espanya, el seu Comitè Central, els seus dirigents, els nostres camarades, Josep Diaz i "Pasionaria", forjadors de la unitat del poble anti-feixista, forjadors del Front Popular, de la unitat sindical de la unitat política del proletariat espanyol, del Partit Unificat Marxista-leninista. El P.S.U. de C. saluda, des de la tribuna de la seva Primera Conferència Nacional la Internacional Comunista i el seu timoner el nostre gran camarada Dimitroff sota la bandera de la qual hem donat i guanyat batalles històriques. Sota la bandera de la Internacional Comunista, sota la bandera de Lenin i Stalin guanyarem definitivament el feixisme internacional i assegurarem la victòria de la revolució popular.. (Gran ovació i visques a la URSS - al PSU al nostre Secretari General, que durà llarga estona. Després tots els assistents, dempeus i amb el puny enlaire, entonen "La Internacional").

VERS LA UNITAT, LA LLIBERTAT DELS POBLES HISPÀNICS I LA VICTÒRIA.

Discurs de Joan Comorera al míting de cloenda de la 3ª - Conferència Nacional del P.S.U.C., Treball, Núm. 328, diu sabte, 7 d'agost del 1937.

La transcendència històrica de la I Conferència Nacional - del Partit.

La primera Conferència Nacional del Partit Socialista Unificat de Catalunya tindrà en la història d'aquesta guerra i en la història del proletariat una transcendència indiscutible. Vàrem celebrar la Primera Conferència Nacional del nostre Partit el mateix dia de l'aniversari de la fundació del Partit Unificat, i, pràcticament, aniversari de la guerra que ens ha declarat el feixisme internacional.

La primera conferència va estudiar l'any transcorregut; - va fer el balanç d'aquest any de lluita i va concloure satisfactoriament aquest balanç.

En aquest mateix local, ara fa un any, parlàvem per primera vegada dels valents de cantonada. Avui, en podem parlar, però amb la diferència de tot d'aleshores a avui, ja és tot un balanç. No és que els valents de cantonada hagin desaparegut: llavors estaven a tots els carrers de -- Barcelona i a totes les carreteres de Catalunya, i avui -- estan amagats en el si d'alguns Comitès. Encara existeixen i encara donaran molta feina. Però, el fet que hagin de treballar en la clandestinitat ja és un guany positiu, i nosaltres l'hem d'assenyalar com una victòria positiva del nostre Partit en aquest any de lluita i de sacrificis. La situació actual de Catalunya és profundament diferent de la que era abans de la Primera Conferència Nacional -- del Partit, i essencialment abans del moviment contrarevolucionari del mes de maig. Hem entrat en un període de -- realitzacions positives; hem superat el període de les -- simples consignes que no és realitzaven. Hem passat més de deu mesos llançant constantment davant del poble de Catalunya, davant de totes les masses treballadores, les -- consignes que havien de portar-nos a la victòria. I aquella lluita continuada de deu mesos no ha estat inútil. Avui a nosaltres ens diuen el "Partit de les consignes". Ens ho diuen amb to de burla. Però, nosaltres els podem replicar que som el Partit de les consignes realitzades, -- que som el Partit que dia a dia estudia, analitza les situacions; diu als treballadors allò que cal fer per a assegurar-se la victòria contra el feixisme internacional i poder desenvolupar lliurement la nostra revolució popular i si contra la nostra política de consignes clares no hi

ha cap organització ni partit que oposi unes consignes - clares i justes com les nostres, hem de concloure necessàriament, responent a aquesta burla que ens volen fer, que efectivament, som nosaltres el Partit de la guerra i de la revolució popular.

Nosaltres hem fet la nostra via i la continuarem, caigui qui caigui.

Poden cridar i poden maldar tots aquells que no han sabut complir el seu deure durant els deu mesos de lluita contra els incontrolats -controlats per gent que tots coneixem- poden maldar i cridar. Nosaltres hem fet la nostra via, i nosaltres continuarem pel mateix camí, costi el -- que costi i dolgui a qui dolgui. Nosaltres sabem que és el camí de la victòria i nosaltres el seguirem caigui qui caigui -de nosaltres o dels altres-. Sabem d'una manera clara que aquesta guerra no és un joc de criatures. Sabem que d'aquesta guerra en depèn la sort immediata de -- tota l'actual generació treballadora. Sabem que per a -- guanyar la guerra farem tot el que calgui, tot el que calgui fer i que ho escoltin aquells que sovint no volen escoltar: nosaltres no volem perdre la guerra, no volem la derrota i si per vèncer al feixisme hem de passar per damunt de la gent que a la reraguarda ajuden el feixisme, - hi passarem, costi el que costi.

Al front i a la reraguarda, la situació ha canviat. Demanàvem que hi hagués a la reraguarda un govern que governés. Ja el tenim. Demanàvem que s'acabés a la reraguarda l'impunisme. Aquest impunisme ja no existeix. Demanàvem que les armes de la reraguarda anessin al front. I - aquesta és, companys, consigna encara no realitzada perquè les armes no han anat encara al front: ara estan amagades a la immediata reraguarda del front, però, no a les línies de trinxeres (un del públic: "En queden, en queden" L'orador: sí, ja ho sabem.

Demanàvem nosaltres que a tot Catalunya és donés un impuls a la indústria de guerra que necessitem per assegurar la victòria. I aquesta consigna està a punt d'ésser plenament realitzada. Nosaltres demanàvem que hi hagués a la nostra reraguarda una forta disciplina social perquè sense disciplina social no hi havia possibilitat d'ordenar la producció, d'incrementar la producció i de distribuir aquesta producció d'acord amb les necessitats de la guerra i les exigències de la guerra i jo haig de dir que aquesta consigna està ara en camí de la seva realització; no és encara victòria començada, però que nosaltres assegurarem resoltament arribar fins a la seva fi.

Demànàvem que s'acabessin al front d'Aragó els Comitès que substituïen els estats majors, i aquesta consigna està gai rebé íntegrament realitzada. No del tot, perquè encara hi ha allí "estats majors" que fan de comitè. La cosa ha canviat aparentment. Abans es deien comitès i actuaven com a estats majors, avui es diuen estats majors i actuen com a comitès.

La situació ha canviat profundament.

La situació ha canviat profundament. Al front aquest canvi és ben visible. Tots ho podem veure. Hi ha més mobilitat, hi ha més agressivitat, es veu immediatament que hi ha una voluntat dirigent i competent i responsabilitzada - que vol fer servir l'Exèrcit de l'Est per a allò que es necessita i per a allò que esperen tots els combatents de la República: en un exèrcit d'ofensiva, no en un exèrcit de - detenció permanent en trinxeres poc fortificades i que miraven més cap a la reraguarda aragonesa, a veure com marxa ven els assaigs de "comunismo libertario", que al front, - de cara als feixistes.

Però si la conferència del Partit establí aquest balanç positiu, va comprovar que la gran quantitat de les seves colsignes estaven ja en període de plena realització, va afirmar també que la nostra lluita a la reraguarda no ha acabat i que si hem tancat en balanç positiu un altre període s'obre més feixuc que l'anterior i més ple de responsabilitat. Més feixuc perquè avui hem de treballar amb una reraguarde esgotada i de major responsabilitat perquè el nostre Partit, el moviment que nosaltres representem, ha adquirit en aquest any de lluita un major volum, un major prestigi que ens obliga a nosaltres a treballar amb més fermosa, amb més coratge i amb més abnegació. I diem ara que hem entrat en el període en què aconseguida la formació de l'exèrcit popular regular, hem de lluitar per augmentar constantment la seva eficàcia, la seva qualitat, - que hem de voler, no ja un exèrcit en nombre, en quantitat igual a l'exèrcit feixista que pugui haver-hi en qualsevol punt davant nostre, sinó un exèrcit en qualitat superior a l'exèrcit feixista. I diu el nostre Partit que aquesta qualitat del nostre exèrcit l'hem de guanyar, no solament tenint una sòlida política de quadres militars, mantenint una ferma i increbantable disciplina als seus rengles, sinó treballant a la reraguarda per a crear d'una vegada una potent indústria de guerra.

No podem perdre més temps.

Val la pena que ens aturem un moment per tal de veure la l'abast d'aquesta afirmació. Hem perdut un any, però no -

no en podem perdre un altre. Fins fa poc, podíem donar-nos el gust de perdre mesos i mesos fent assaigs; però --- avui el temps ja no és nostre i no podem perdre mesos ni setmanes ni dies. Hem de guanyar el temps perdut. Vindrà un moment durant la guerra que la República, inevitablement, s'haurà de procurar ella mateixa allò que necessita per a poder lluitar. Les reserves de la República no són pas inexhauribles i vindrà un moment que aquestes reserves no seran prou sòlides i prou fortes per a poder operar al món i comprar allò que els nostres exèrcits necessiten per tal de poder lluitar i guanyar la guerra. I serà aleshores quan la República guanyarà o perdrà si aquí nosaltres hem sabut o no guanyar el temps. Si arribat el moment que la República inevitablement no podrà concórrer als mercats exteriors per a proveir-se de l'armament que es necessita i hem creat a Catalunya allò que Catalunya pot crear, ben clarament Catalunya aleshores podrà dir orgullosa que ha guanyat la victòria decisiva per a la República. Però si en aquell moment Catalunya no ha fet allò que pot i ha de fer, podrà també afirmar-se per a vergonya nostra, que Catalunya serà responsable de la derrota de la República i de la pèrdua de les llibertats de la pròpia Catalunya i de tota la classe treballadora.

Per una poderosa indústria de guerra.

Cal adonar-se d'aquesta realitat i hem d'anar de pressa a crear aquesta poderosa indústria de guerra i amb gran ambició, no per fer unes quantes municions, ni fer unes dotzenes de fusells, ni fer quatre o cinc coses que serveixen positivament en la lluita contra el feixisme. Hem d'ésser ambiciosos i hem de voler crear a Catalunya una indústria de guerra que comenci per la fabricació de la cartutxeria i acabi fabricant poderosos avions que ens han de donar la victòria decisiva damunt del feixisme. I ho podem fer. ¿Què manca a Catalunya perquè això no sigui possible? Hi ha a Catalunya una massa obrera intel·ligent, tècnicament capacitada per a tota classe d'esforços; ho ha demostrat en el curs de la seva història. Possiblement no hi ha, comparativament, de classe obrera a classe obrera, a tot el món, en metal·lúrgia, obrers més qualificats que els nostres, més desperts d'intel·ligència per a acceptar i assimilar les coses noves que la tècnica necessita i demana. I tenint a les nostres mans aquesta base poderosa de 60.000 80.000, 90.000 obrers qualificats d'intel·ligents, que tenen desig vehement de servir amb tota llur ànima la causa antifeixista, ¿què no pot fer-se? ¿què no pot construir-se? ¿Què manca a Catalunya? màquines? De màquines se'n compren. ¿Que poden mancar fàbriques? Les fàbriques es construeixen. ¿Què pot mancar, doncs, a Catalunya, per a construir en sèrie els avions, els canons, els fusells i les -

metralladores? Que es construeixin les fàbriques en sèrie, com pot fer-se a Catalunya.

Jo us dic, companys: si en la nova etapa començada tenim tots aquesta ambició, no de realitzar un petit programa, sinó de resoldre a Catalunya el problema bàsic de l'armament de la República, nosaltres arribarem a resoldre'l.

I que ho hem de fer, no hi ha pas cap dubte. Fa un any - que venim parlant de la mateixa manera i s'han fet contra nosaltres molts atacs i molts greuges; però nosaltres insistim en allò que des del principi hem dit. Catalunya - pot contribuir d'una manera decisiva a la victòria comuna No únicament mobilitzant les lleves que la República mobilitzi, contribuint amb homes a les formacions militars -- que a les trinxeres han de guanyar cos a cos la guerra -- contra el feixisme internacional, sinó que ha de contribuir poderosament lliurant tot el seu utilitatge industrial tota la seva competència tècnica, tota la voluntat constructiva dels nostres obrers a la República, per tal que aquesta pugui extreure de nosaltres mateixos allò que necessita i que fins ara ha hagut d'anar a comprar arruïnant se, als mercats exteriors, essent molt sovint víctima -- dels especuladors i dels gangsters d'armaments que corren pels països europeus.

I si nosaltres hem de contribuir d'aquesta manera, ho hem de fer costí el que costí. Hem d'aixecar la nostra indústria de guerra. Hem de mobilitzar la nostra classe obrera metal·lúrgica, la classe obrera química, la de les indústries auxiliars, per tal que en poc temps, amb esforç intens i esforç sistemàtic, puguem oferir als combatents del front, catalans i no catalans, de tots els fronts de la República, allò que per ara espera de la misericòrdia d'alguns països democràtics, que de tant en tant deixen - passar alguna quantitat d'armament, o que passa a desgrat de la vigilància dels pirates, italians i alemanys.

La primera Conferència del Partit no solament ha dit que cal lluitar per un exèrcit de qualitat, i que aquest exèrcit l'hem de guanyar construint una poderosa indústria de guerra, sinó que cridem l'atenció dels treballadors sobre el problema bàsic de les nostres indústries. No és certament la primera vegada que nosaltres donem el crit d'alerta. Hem dit molt sovint des d'aquests mateixos micròfons i en aquesta mateixa sala que la classe obrera de Catalunya estava enganyada, que vivia de les reserves acumulades durant generacions anteriors, que estàvem vivint dels estocs de les matèries primes que havien trobat l'endemà de la guerra, i que quan aquestes s'acabessin, aleshores la classe treballadora es trobaria en situació d'angoixa,

en situació terriblement tràgica, perquè, mirant tot això en pla de revetlla, no s'havien plantejat els fonaments - d'una nova ordenació econòmica. I ara amb més motiu que mai; ara que hem arribat ja a l'esgotament d'aquestes reserves, ara que en la majoria de les fàbriques de Catalunya ja no hi ha estocs ni matèries primes, ara que ja es coneix a fons l'angoixa de la manca de combustible, ara - que ja els comptes corrents dels bancs no donen ni una - pesseta més, ara és quan nosaltres hem d'afermar més encara la nostra posició i hem de llançar amb més fermesa el nostre crit d'alerta a la classe treballadora, i dir-li: Cal rectificar a fons la conducta passada, i cal construir sobre la ruïna que nosaltres mateixos, hem creat amb les nostres incomprendions, els fonaments d'una nova economia que permeti en el futur immediat l'emancipació efectiva - integral de la classe treballadora.

Les condicions que ofereix el Partit a la classe obrera.

I per arribar a aquesta reconstrucció en plena guerra, el Partit ofereix a la classe treballadora les condicions essencials. Diu, en primer lloc, el nostre Partit: Es indispensable anar ràpidament a la creació dels consells generals d'indústria, consells generals d'indústria que permetran en cada branca industrial de les catorze que hi ha al nostre país, establir una rígida política de disciplina, política d'estalvi, de distribució i d'utilització de les matèries primes que puguin haver-hi, política que signifiqui l'increment constant, progressiu, de la producció que pugui significar també una detenció en la carrera boja de preus que s'ha establert a Catalunya i que significa per al conjunt de Catalunya un encariment integral de la vida i un augment considerable i inaguantable del cost de la vida. No són punts senzills ni simples d'ordenació pública ni de tribunal popular. Si avui els queviures -- augmenten de preu, no és únicament a conseqüència de l'especulació i de l'acaparament. Es, també, a conseqüència d'una falsa política econòmica que ha permès elevar sense control i sovint sense justificació, els preus dels articles que els pagesos necessiten per a poder treballar i - per a poder viure; i l'una cosa porta l'altra. I el desgavell econòmic i l'incontrol dels preus, i la indisciplina dintre de les fàbriques, i la minva de producció sistemàtica que hi ha en les nostres fàbriques, fàcilment ens ha via de conduir al caos actual, que no hi ha normes per a fixar preus i que l'especulació i l'acaparament tenen el terreny lliure per a totes les seves malifetes.

I amb els consells generals d'indústria podrà portar-se a terme aquesta disciplina rígida per branques industrials, es podrà incrementar la producció, controlar els preus, - permetent fer una distribució equitativa de les matèries

primes i combatre el malbarat que s'ha produït fins ara, fabricant molt sovint coses que no necessitava la República, ara, ni possiblement demà. Hi ha un cas positiu que ho demostra. Hi ha a Catalunya una forta indústria, una de les bones indústries de Catalunya, "Radiadors Roca", de Gavà i aquesta indústria poderosa de Catalunya, de gran capacitat de producció, s'ha passat deu mesos de guerra i de revolució popular fabricant banyeres, gastant ferro, que avui no n'hi ha per fer altres coses necessàries a la República, més que no pas fabricar banyeres.

Diu el Partit que a l'hora que es va a la creació ràpida dels consells generals d'indústria, és necessari lliurar a la indústria la seva base de crèdit, mitjançant la creació de la Caixa de Crèdit Industrial. Sabeu vosaltres per experiència pròpia, que avui, hi ha de fàbrica a fàbrica més distància que abans, que davant de cada una hi havia un burgès. Que no hi ha esperit de solidaritat, que no hi ha esperit d'abnegació. Que molt sovint obrers d'una fàbrica es queden sense poder treballar perquè els obrers d'una altra fàbrica no els volen lliurar articles que necessiten i que ells fabriquen, perquè no van a comprar amb els diners a la mà. I aquest desgavell i aquesta pertorbació deguda al trencament fulminant de la base de crèdit, sense el qual la nostra indústria no podria refer-se i arribar al seu desenvolupament integral, cal corregir-ho. I és això el que s'aconseguirà amb la Caixa de Crèdit Industrial.

Per una decidida regulació dels salaris.

Diu el Partit que hem d'anar resoltament i valentament a una regulació de la política de salaris, que no és possible continuar amb l'actual sistema, en què els salaris dels treballadors responen no a normes clares i conegudes i aprovades per la conveniència general, sinó a caprici dels comitès d'empresa, sistema que fa impossible, donada l'anarquia regnant en salaris, tota política de planificació de la producció i d'establiment dels preus de cost i fa indispensable afrontar aquest problema amb tot coratge per a poder arribar a establir no el salari familiar ni el salari igual. Sabeu vosaltres que els companys anarquistes han llançat aquestes dues consignes, perquè ells també en tenen de consignes, la consigna de salari familiar i la consigna de salari igual.

Diuen que l'obrer ha de guanyar amb relació a la quantitat de fills que tingui, no d'acord amb allò que produeixi sinó amb la quantitat, molt sovint de desgraciats que posa al món. Hem d'afirmar que aquesta consigna de tipus cristià, de tipus catòlic, inventada per un papa, no pas per -

Bakunin, és totalment inadmissible, en primer lloc perquè la producció de fills no és un mèrit especial, i en segon terme, perquè el fet de tenir major o menor quantitat de fills no significa ésser millor obrer, millor productor i que, seguint per aquest sistema arribaríem a la conclusió que l'obrer no qualificat, que, per raons diverses, generalment de menor cultura, és el que més procrea i, per tant, seria el que tindria major salari. I dintre el moment industrial del nostre país, en l'etapa que nosaltres estem desenvolupant aquest sistema seria tan anàrquic que la traducció acabaria per ésser completament nul·la.

I el salari igual és tan nefast i tan antieconòmic com el salari familiar. El salari igual és fruit d'una concepció sentimental en les relacions humanes, i generalment és la venjança de l'obrer no qualificat. Nosaltres volem elevar constantment el nivell de vida de l'obrer no qualificat, per a portar-lo al terreny dels obrers qualificats. Allò que no volem és la igualtat en la misèria; allò que no volem és rebaixar el nivell de vida dels obrers qualificats, indispensables a la indústria, al nivell de vida que puguin arribar a aconseguir els obrers no qualificats de la mateixa indústria. I ho volem així, no solament -- per raons clares de justícia, sinó per raons de conveniència econòmica perquè estem ara en un moment que interessa no fer assaigs literaris, sinó produir cada dia més i millor, i el salari igual va contra la major producció perquè en el fons el salari igual és convertir en peons -- tots els obrers qualificats, i el que volem nosaltres és que desaparegui el peó no qualificat i que tinguin tots -- la categoria d'obrers, de treballadors qualificats.

Regulació i revisió de salaris per tal d'establir el salari vital mínim per als obrers no qualificats de la nostra indústria. Un salari que els permeti viure amb la comoditat que la guerra consent-hi i la pròpia revolució. Demanem un salari diferencial per als obrers qualificats. Demanem un salari d'estímul per aquells obrers que més i millor produccin i demanem el salari diferencial per als tècnics que estiguin amb nosaltres per tal que amb llur intel·ligència i llurs coneixements tècnics ens puguin -- ajudar a reconstruir la nostra indústria i portar-la al -- nivell que nosaltres necessitem per a guanyar la guerra.

Demanem que no hi hagi modificacions capricioses de salaris. Que quan s'estableixi per una branca industrial un escalat de salaris, ningú no pugui tocar-lo, ni cap comitè d'empresa ni cap obrer pel seu compte.

Perquè heu de comprendre, companys, que nosaltres tenim -- una indústria que pot no ja abastir la nostra reraguarda

i la de totes les zones de la República que estan a les -- nostres mans, sinó que pot oferir al Govern de la República un estoc de matèries primes, de volum suficient per a -- poder lliurar-li una quantitat equivalent de divises que -- significa, col.locades en mans del Govern de la República, poder adquirir els elements que són necessaris per als com -- panys del front. Per a poder nosaltres disposar d'aquest estoc de producció exportable, és indispensable que desen -- volupem una política seriosa, una política de responsabili -- tat, que en tot moment ens permeti fixar la responsabili -- tat allà on sigui.

L'actual règim de fabricació.

El règim actual, el règim de fabricació actual a Catalunya el considerem catastròfic. Considerem catastròfic que a -- Catalunya la producció sigui dirigida per Comitès; i enten -- nem i afirmem de manera categòrica que aquests Comitès -- d'empresa que en l'actualitat tinguin funcions tècniques, en la direcció tècnica i econòmica de les fàbriques han de deixar el lloc que indegudament ocupen als tècnics capaci -- tats per a poder dirigir la producció. Nosaltres demanem la direcció unipersonal, tècnica de les fàbriques de Cata -- lunya. Nosaltres demanem que a cada fàbrica hi figuri un home responsable dels seus actes, que pugui amb els seus -- coneixements dirigir i portar de la millor manera la pro -- ducció d'aquella unitat fabril, que pugui ésser responsabi -- litzat en tot cas, en tota deficiència de treball. I han de desaparèixer els Comitès d'empresa en el que fa referèn -- cia a la seva actuació en aquest ordre. Considerem que -- la producció al nostre país no és un afer que pugui ésser confiat als Comitès d'empresa sinó que és un problema de -- caràcter tècnic. Per a les assemblees dels Comitès d'em -- presa, per a les assemblees del personal de fàbrica, pot -- restar molta feina, si és que volen en realitat desenvolupar una tasca eficient, una tasca veritablement pràctica.

Per als Comitès d'empresa resta la tasca de millorar consta -- tantment les condicions internes de treball, la tasca de -- controlar els sabotejadors que hi pugui haver en una còl -- lula fabril, la tasca de descobrir els emboscats que hi pu -- gui haver en cada fàbrica i ordenar la seva vida amb l'ob -- jectiu suprem de poder augmentar dia a dia la fabricació, d'augmentar dia a dia la producció, perquè avui els obrers d'una fàbrica no treballen per incrementar els guanys o -- rendes d'un burgès odiat, sinó que treballen per assegurar el major benestar de la col.lectivitat; i en aquestes con -- dicions, els majors sacrificis que s'imposin retornen en -- benefici d'ells mateixos i dels seus companys de treball. Cal amar, doncs, a la direcció unipersonal de les fàbri -- ques. Cal que cada fàbrica tingui un tècnic responsable --

que sàpiga quina és la tasca que li està confiada a les seves mans i puguin dirigir aquesta producció i al qual es pugui afusellar si traeix la causa dels treballadors.

Cal assegurar una forta disciplina industrial.

El Partit declara que és indispensable assegurar una disciplina forta en la vida industrial de Catalunya i que cal acabar amb aquest espectacle que avui dia donen obrers que no tenen interès per la producció; obrers que s'imaginen que pel fet de cobrar a final de setmana una nòmina ja tenen tots els seus problemes resolts. Cal imposar una nova disciplina; no la disciplina antiga, no la disciplina que imposava el capitalisme per a assegurar els seus guanys, per assegurar uns majors guanys o assegurar-se unes millors condicions de competència, sinó una disciplina de classe, imposada per la classe treballadora, per augmentar el seu propi benestar i consolidar les condicions de la seva lluita contra el feixisme. I declara fermament el Partit que aquell que s'oposi a la implantació d'aquesta disciplina de ferro i de classe en les fàbriques és un contrarevolucionari, és un agent provocador del feixisme internacional que cal foragitar de la fàbrica i de la convivència de la col·lectivitat perquè és un element nociu. Cal imposar una disciplina nova, que significa assegurar una planificació que hem de fer a Catalunya. Perquè, ¿no veieu el que està succeint en l'actualitat, que res no s'ha canviat? El nom de les cases es manté tal com estava abans del 19 de juliol; i totes les cases es mantenen com si no estiguéssim travessant una guerra i en període d'una revolució profunda, que canvia les relacions econòmiques dels homes i les condicions del treball. I tot es manté com si al dia següent de finida la guerra tot hagués de tornar com estava abans del 19 de juliol. Però aquesta situació, aquesta posició actual, tan contrària als interessos de la classe treballadora, ha de canviar profundament. Hi ha indústries que hauran de desaparèixer, indústries que no tornaran a existir; hi ha indústries que s'han de readaptar a les noves necessitats: n'hi ha d'altres que han de prosperar d'una manera extraordinària.

Així hi ha indústries, com la metal·lúrgica, que en l'actualitat absorbeix uns 80.000 homes, i que n'ha d'absorbir 200.000. I la indústria tèxtil ha de sofrir profundes modificacions; i la indústria química ha d'augmentar considerablement, ha de quadruplicar la seva importància i el nombre de braços que avui inclou, corresponent a les necessitats de la guerra. I perquè aquesta visió integral de la nostra vida industrial sigui una realitat, és indispensable arribar a l'establiment del pla de producció; i la base mateixa de la planificació està en una forta disciplina industrial.

Cal anar a aquesta consigna social; costi el que costi, pe-
 si a qui pesi, perquè és condició primera i fonamental per
 a assegurar el redreçament econòmic de Catalunya i per as-
 segurar la contribució efectiva i definitiva de Catalunya
 en la guerra contra el feixisme. I a la vegada, hem de --
 treballar tots per tal de millorar en tot el que sigui pos-
 sible, les condicions materials de vida del treballador.
 No és veritat que aquestes condicions de vida no puguin és-
 ser millorades. Es cert que en temps de guerra i en perío-
 de de revolució, la classe obrera no pot assolir el màxim
 de benestar i haurà d'acceptar per endavant una quantitat
 crescuda de privacions i sacrificis; però també és veritat
 que dintre les limitacions que ens imposa la guerra i la -
 revolució popular, la classe obrera, pel seu propi esforç,
 pot assolir el màxim possible de benestar en aquestes con-
 dicions. I això significa haver d'organitzar de manera se-
 riosa i sistemàtica la lluita contra l'anarquitza dels
 preus, la lluita contra els especuladors i acaparadors i -
 organitzar-la de manera intel·ligent, no de manera demagò-
 gica.

La lluita contra els especuladors, tal com s'enfoca i tal
 com cal enfocar-la.

Vosaltres llegireu sovint als diaris que es diuen defensors
 de la classe treballadora, articles de to demagògic contra
 els especuladors i els acaparadors. Nosaltres hem de llui-
 tar contra allò que signifiqui especulació i acaparament;
 però hem de fer-ho amb una organització sistemàtica i in-
 tel·ligent. En la lluita contra els especuladors i els --
 acaparadors s'ha de seguir, s'ha de respondre a un pla or-
 ganitzat, sistemàtic. Especulació no és un fenomen de ma-
 la qualitat, perquè en matèria econòmica el sentiment no -
 hi juga per a res. L'especulació és filla d'un règim eco-
 nòmic determinat, és filla inevitable del règim individua-
 lista, que determina que la distribució no sigui tan equi-
 tativa com hauria d'ésser, i cal lluitar constantment con-
 tra l'esfera d'acció dels individus que viuen de la distri-
 bució i implantar un règim col·lectiu d'aquesta distribu-
 ció. I aquest règim col·lectiu avui és la cooperació per
 al consum. Tingui's en compte que la cooperació per al --
 consum, així que arriba a un cert límit de progrés, actua
 immediatament com a mercat regulador dels preus i influeix
 d'una manera decisiva sobre tot el comerç privat i li impo-
 sa un límit de preus del qual no pot passar, perquè passar
 lo significa precipitar la seva ruïna. A això és al que -
 nosaltres hem d'anar, a l'efecte de resoldre els problemes
 de l'acaparament i de l'especulació. Aquests problemes no
 els hem de resoldre ni per la força pública ni pels tribu-
 nals populars, perquè aquests problemes no es resolen així
 com tampoc no es resolen "passejant" uns quants comerciants.

Aquests problemes es resolen a fons canviant el sistema, canviant el règim de distribució i anant a la seva solució a mesura que la nostra pròpia capacitat ens ho permeti. I hem d'afirmar en nom del Partit, que en la primera Conferència del nostre Partit s'ha tractat ja aquest tema cal tenir en compte que la classe obrera de Catalunya, i especialment la de Barcelona, és prou conscient i està suficientment capacitada per a donar una empenta colossal al moviment cooperatiu de consum. Nosaltres hem establert aquestes cinc condicions fonamentals del redreçament econòmic del nostre país. I se'ns ha acusat de demagogs! I s'ha parlat de la demagògia desfermada del PSU, que vol redreçar a fons la vida econòmica del nostre país!

Nosaltres hem de dir a tots aquells que no compreguin aquesta política, que no és política estricta del Partit, que és política del Front Popular, que aquesta política tendeix a defensar els interessos col·lectius; i això no és demagògia. El que certament és demagògia, és el treball clàssic dels demagogs que volen enterbolir el cervell dels treballadors amb frases altisonants perquè no puguin comprendre aquests problemes tan senzills.

La qüestió nacional i certes baixes campanyes.

I de la mateixa manera que la nostra Conferència ha estudiat i ha donat solucions positives al problema del redreçament econòmic, de la mateixa manera s'ha pronunciat en altres aspectes fonamentals del nostre treball; i especialment en el referent a la qüestió nacional. No sé si us haureu fixat, que a nosaltres avui dia se'ns diu "centralistes". Se'ns diu centralistes, però amb la intenció de comparar-nos amb aquells vells "Clodoaldos" que existien abans en la política de Catalunya, amb la mala intenció de presentar-nos a les masses catalanes i de fer-los creure que nosaltres a poc a poc anem retallant les llibertats de Catalunya i que en el fons volem lliurar Catalunya lligada de peus i mans a l'odiàt poder central. És clar que aquesta acusació té ben poc fonament! Generalment, aquesta acusació la llancen homes tan innocents i tan ingenus que ja comencen a "fer eleccions". Són homes que fins ara no han fet res; homes que fins ara os treien el capell davant els incontrolats...; homes que fins ara havien disfressat la seva condició per la por del famós i clàssic "passeig"; homes que varen passar la frontera en hores de perill i l'han tornada a passar quan aquest perill sembla que ha minvat; i que ara, donada la tranquil·litat d'ambient i donada la presència a Catalunya d'uns quants milers de fusells de la Guàrdia Civil, d'Assalt i Carrabiners, creuen que això ja és camp obert a totes les seves extemporànies manifestacions de color catalanista; i

creuen que tot això està tan segur, que acabant-se com ara es va acabant la vida legal del Parlament de Catalunya caldrà fer, tot seguit, eleccions. I ja volen fer campanya electoral! Imagineu-vos quins són i com són aquests homes!

Aquests homes, a nosaltres ens diuen "centralistes" per a poder anar pels pobles de Catalunya i per les barriades de Barcelona fent aquests mítings clàssics de molta expressió de sentiment català, però en definitiva de molt poc contingut català. Molta literatura catalana, però, poques realitzacions catalanes!

Nosaltres diem que no som centralistes; que no ho hem estat mai, que no ho serem mai. Nosaltres som amants de les llibertats de Catalunya i nosaltres afirmem que nosaltres defensem i defensarem la nacionalitat de Catalunya. Nosaltres afirmem que serem els primers en la defensa de les llibertats de Catalunya si algú gosés atacar-les. I essent així, hem llançat la consigna central per a la defensa de les llibertats i dels drets de Catalunya, que és la consigna de guanyar la guerra contra el feixisme.

Va arribar un moment que el nom de Catalunya va caure molt baix en els camps de batalla allunyats d'Aragó; i en aquells moments van ésser els nostres companys abnegats de les Joventuts Socialistes Unificades que tornaren a aixecar ben alta la bandera u ben alt el nom de Catalunya amb llur sang. Varen ésser companys nostres, companys abnegats nostres, que al front del Centre, al Jarama, a Brunete, en aquest Brunete de nom tan gloriós per a les armes republicanes varen posar molt alt la bandera i el nom de Catalunya, que altres havien deshonorat. I nosaltres vàrem defensar el nom de Catalunya als carrers de Barcelona el 19 de juliol. I nosaltres hem defensat de manera positiva el nom de Catalunya al front d'Aragó, sortint al pas de la vergonya que en nom de Catalunya s'imposés el terror i la misèria a la pagesia aragonesa.

Nosaltres van defensar Catalunya en les jornades de maig.

I nosaltres vàrem defensar el nom de Catalunya en les jornades vergonyoses del maig. Varen ésser els nostres companys, els més resolts, els que tingueren una actuació vertaderament gloriosa en aquelles jornades vergonyoses. I en aquella lluita vàrem perdre sang molt estimada. Entre altres, vàrem perdre el company Antoni Sosé.

I va ésser un company no fill de Catalunya qui va, amb la seva sang, defensar millor el nom de Catalunya que aquells que amb les seves vergonyes van arrossegar-lo amb dos mesos de claudicacions. I quan nosaltres diem que Catalunya no

pot ésser lliure si a Espanya vencés el feixisme, i Espanya no serà lliure sense l'ajut de Catalunya, fem l'afirmació catalana més substantiva que s'hagi pogut fer en la història del nostre país.

Demanam a tots aquells que avui comencen a treure el nas pels carrers de Barcelona i pels pobles de Catalunya, tranquilitzats pels fusells de la guàrdia d'Assalt, que estem en guerra encara i que aquesta guerra no està guanyada, i que guerra no guanyada pot ésser guerra perduda. I demanem a aquests mateixos elements que pensim per un moment quina seria la sort de Catalunya si la guerra no fos guanyada. Aleshores veuríem com haurien de posar-se al costat nostre i no destorbar més l'atenció dels homes que volen construir una Catalunya lliure.

Allò que significaria perdre la guerra.

Perdre la guerra significa per a Catalunya, no una derrota militar; significa la seva mort definitiva, perquè si els feixistes tenen un odi mortal als treballadors, pel fet d'ésser treballadors; als comunistes, pel fet de voler una societat justa; als socialistes, als republicans d'Esquerra, a tots els homes d'esperit liberal que no volen acceptar un règim d'explotació inhumana, a nosaltres ens odien, a més de per això, perquè som catalans, i ens farien pagar a nosaltres, els feixistes victoriosos, el doble delictes d'ésser un poble de treballadors lliures, i d'ésser Catalunya, i de Catalunya no en quedarien ni les arrels. Que hi pensin, que no siguin tan alegres i tan confiats. La guerra no està guanyada; la guerra no està acabada. La guerra durarà encara molt de temps, i en aquest temps de durada de la guerra, hi haurà cada dia perills més grossos, caldran totes les energies i potències de Catalunya per a poder resistir la prova que haurem de resistir, perquè significaria la derrota, la seva destrucció física; no ja perdre per moltes i moltes generacions els drets actuals de Catalunya consignats a l'Estatut; no ja perdre el dret, indiscutible avui, de la seva personalitat històrica i nacional; sinó, ultra això, perdre físicament gairebé tots els seus fills. Que no us imagineu l'espectacle dels moros i dels italians i dels alemanys i dels mercenaris de la legió estrangera i dels senyorets de Falange Espanyola entrant per terres catalanes? Que no us imagineu l'espectacle? I avui hi ha a Catalunya homes que es diuen catalanistes i obliden aquesta terrible realitat per a llançar-se a fer politiqueta electoral.

Nosaltres afirmem, doncs, que avui l'amor a Catalunya no es demostra d'una manera literària, ni recordant frases històriques, ni repassant la seva història, ni llegint tex

tos més o menys constitucionals. El que avui estima i defensa millor la personalitat de Catalunya i la seva llibertat, és aquell que contribueix d'una manera més efectiva a la victòria sobre el feixisme, perquè aquesta victòria sobre el feixisme, no solament consolida les actuals llibertats catalanes, sinó que ha de possibilitar la seva extensió fins als límits que nosaltres mateixos vulguem. Aquest és el veritable catalanisme, i nosaltres volem arborar-lo davant de tots aquells que, oblidant-se de les realitats punyents de la tràgedia que travessem actualment posen en perill tot allò que és pugui significar en la vida d'Espanya la vida pròpia i personal de Catalunya.

En tota aquesta lluita, el P.S.U.de C. ha estat l'animador i, pel fet d'haver-ho proclamat la I Conferència Nacional, se'ns fan retrets: ens diuen: sou orgullosos, perquè no heu estat sols a la lluita. Evidentment; tampoc no ho diem, tampoc no ho hem dit. Altres forces han contribuït a aquest canvi fonamental, han contribuït a produir aquest redreçament polític i econòmic de Catalunya. Allò que nosaltres afirmem és que l'esperit animador de tot aquest moviment des que va començar la guerra contra el feixisme, ha estat, a Catalunya, el P.S.U., i ningú no pot negar-ho, perquè l'evidència està davant dels ulls, i aquesta sala n'és testimoni; perquè des de l'agost de l'any passat, per etapes successives, el Partit ha anat dient la paraula justa davant vosaltres mateixos; no fa pas tant de temps per a oblidar-ho. Per això nosaltres diem que nosaltres no som els monopolitzadors de res, però que hem estat l'eix del redreçament de Catalunya, i que som nosaltres, avui encara amb més motiu que ahir, l'eix del seu redreçament integral en l'etapa començada, i és per nosaltres que Catalunya arribarà a ésser allò que volem que sigui en la lluita que menem contra el feixisme en el conjunt de la República espanyola.

Hi ha una ofensiva a fons contra nosaltres.

Se'ns ha atacat durament. Hi ha ara una ofensiva a fons contra nosaltres. L'ofensiva que es mena a Espanya contra el Partit Comunista, es mena a Catalunya contra nosaltres. De tots costats, d'aquest costat de Front Popular i del costat del davant, on hi ha enemics irreconciliables nostres. Se'ns ataca des d'ací i des de fora. Som odiats dels incontrolats d'ací i de València. Els uns i els altres tenen comptes pendants amb nosaltres. Però, quina classe de comptes!

Hi ha homes que no ens perdonen d'haver construït a Catalunya una UGT majoritària; quan aquests homes representen o simbolitzen una organització que n'ha estat perjudicada

és natural que ens ataquin i que es queixin, però el que no és comprensible és que homes que diuen pertanyer a la mateixa organització i que mal, en cinquanta anys de lluita no havien pogut aconseguir a Catalunya una UGT puixant -- com ara, es queixin del nostre èxit i ens culpin del delictes d'haver creat ací un poderós moviment sense el seu consentiment. Hem creat a Catalunya una poderosa UGT, -- sense anar a cavall d'ella o sense ella anar a cavall nostre. Hem creat una puixant UGT que compta avui amb més de mig milió de militants, que és avui la central sindical majoritària de Catalunya, que serà demà la indiscutible central sindical de Catalunya.

Però en aquesta lluita el Partit ha deixat molta sang. Centenars de companys del Partit hi han deixat les seves vides. Militants de primer rengle com Sesé, Roldan han deixat la seva vida. I en aquesta lluita per a construir a Catalunya aquest moviment que abans ningú no havia sabut contribuir. I se'ns vol fer ara a nosaltres el greuge -- d'atacar-nos per haver sacrificat els millors militants -- en aquesta lluita per a construir a Catalunya un moviment sindical inspirat en el marxisme. Aleshores ¿què es proposen, què cerquen els homes que actuen i reaccionen més per sentiments personals que per interessos col·lectius -- en dirigir a nosaltres atacs com ho fan i destorbar el nostre creixement? ¿Què es proposava Zancajo, quan parlava del P.S.U.C. a cavall de la U.G.T.? Què vol dir sinó misèria interior?

El pacte U.G.T. - C.N.T.

Nosaltres seguim el nostre camí. Nosaltres, a desgrat de tot, seguirem el nostre camí, i oferirem, encara que no sigui agraït, el nostre exemple de creació a aquells que no van saber-lo crear a Catalunya. I per això tenim el dret de preguntar per què sense consultar el Comitè Nacional, sense consultar el Secretariat de Catalunya, a València s'ha signat un pacte -U.G.T.-C.N.T.- No ens delictes el pacte i què allí hagin fet un Comitè d'enllaç. Hem de dir primer que a València en fer el pacte i el Comitè d'enllaç no han descobert la Mediterrània, perquè aquesta Mediterrània la van descobrir nosaltres el mes de setembre de l'any passat. Fórem els primers a demostrar amb un fet que volíem: la unitat d'acció amb la C.N.T. signant el mes de setembre de l'any passat el pacte conegut i constituint el primer Comitè d'enllaç, que encara avui funciona, si bé bastant malament. Per a aquell pacte nostre del setembre de l'any passat hi havia un programa clar d'actuació -programa que, és clar, després no es va realitzar- però no per culpa nostra; però hi havia un programa clar d'actuació. Començava aquell pacte signant

que les quatre organitzacions U.G.T.-C.N.T.-F.A.I. i P.S.U. es comprometien a obeir i a fer obeir a tothom els acords que prenguéss el Consell de la Generalitat. I seguia després un programa d'actuació on es deia com volien que fos aquest Govern de la Generalitat les quatre organitzacions signants. Però nosaltres hem vist amb sorpresa que en el pacte signat a València no hi ha cap programa. Aleshores ¿què, és aquest pacte? ¿Es un pacte que deixa en llibertat la C.N.T. de Catalunya per agrdir la U.G.T.? En aquest pacte s'ha tingut en compte la quantitat d'obrers de la U.G.T. de Catalunya llançats a la misèria pel sindicat de la C.N.T.? ¿S'ha tingut en compte a aquest pacte la manera d'indemnitzar els centenars de famílies proletàries que han perdut els seus homes assassinats pels carrers de Barcelona? ¿Ha tingut en compte els obrers acomiadats del Metro, els obrers acomiadats del Port de Barcelona? Potser que no, perquè després de signat el pacte en una fàbrica de Barcelona amb majoria de C.N.T. van ésser expulsats tots els obrers de la U.G.T. Aleshores -- ¿quin valor i quina significació pot tenir aquest pacte? Si és d'agressió, contra qui és? ¿Es que s'ha anat a la signatura d'aquest pacte d'agressió contra el Govern de Front Popular? Cal saber-ho. O agressió contra el Govern de la Generalitat? Cal saber-ho també. Nosaltres, que som militants de la U.G.T. i hem treballat tant per la U.G.T., que hem vessat tanta sang per enfortir la U.G.T. tenim dret de saber on volen portar-nos els homes que s'atribueixen una representació que no tenen. ¿On volen anar? ¿Contra el Govern del Front Popular? Volem saber-ho. I caldrà que segons sigui la naturalesa de la resposta s'atenguin també a la nostra conducta perquè nosaltres hem de dir que no admetrem de cap de les maneres cap acció, vingui d'on vingui, que porti perturbacions a la marxa de la guerra i posin en perill la victòria per més que es disfressin d'ultrarevolucionarisme. Volem saber per on ens volen portar.

Els propòsits "putchistes" no han desaparegut.

Nosaltres ho veiem clar això. Perquè els propòsits "putchistes" de certs sectors no han desaparegut: perquè ens consta d'una manera positiva que encara hi ha gent avui -- que està treballant per a repetir un segon mes de maig; -- ens consta que hi ha gent que parla de la segona volta -- del mes de maig. La primera la van perdre i voldrien guanyar la segona. Però la guanyaria Franco, companys, no pas ells.

I com que això existeix, i com que les armes no han estat lliurades, tenim el dret de preguntar als homes que avui,

amb dret o sense, ostenten la representació de la U.G.T., on volen portar la U.G.T.

Hi havia a Catalunya més de 30.000 fusells. A Catalunya, a la reraguarda. D'aquests 30.000 fusells se n'han trobat una misèria. Els altres no són al front, els altres estan amagats. Fusells amagats, metralladores amagades, bombes de mà amagades, i canons amagats també. Per què ha de servir tot això? Contra els feixistes, allí a la línia de foc? Per repetir un segon "putchs". I aleshores caldrà saber que contra aquests que obeïnt al seu despit personal, que portats del seu egoisme personal o seguint sense donar-se'n compte o adonant-se'n els consells i provocacions dels elements feixistes, volem saber on porten la U.G.T. I tenim la convicció que el 90% almenys o el 95% de la U.G.T. no voldrà seguir pels camins de derrota i sabotatge a la nostra victòria encara que els despitats ho vulguin o encara que facin els possibles per assolir-ho els buròcrates de què us parlava Jesús Hernández.

Volem que es parli clar i que s'actui clar i en afirmar que la nostra conducta serà condicionada per la d'ells, afirmem que nosaltres per damunt de tot aspirem a ésser el Partit de la unitat proletària, el partit de la Unitat antifeixista, el Partit de Front Popular. No volem discòrdia, no volem lluita entre nosaltres i en anunciar que combatrem de la manera més implacable tot intent de subversió a la nostra reraguarda, afirmem a la vegada el nostre desig que els homes de responsabilitat d'allà on sigui facin amb nosaltres contacte de colzes per a poder arribar a aquesta unitat d'acció, preludi indispensable per a la unitat orgànica.

I prediquem amb l'exemple en demanar als companys del P.S.O.E. i als companys del P.C.E. que prenguin el nostre exemple i que constitueixin com més de pressa millor el partit únic del proletariat d'Espanya, perquè ho demanem no únicament per a demostrar amb un fet el nostre desig d'unitat, sinó perquè aquesta unitat política de la classe treballadora és una de les condicions essencials de la victòria.

La guerra és més dura del que molts es pensen.

Companys, la guerra nostra és més dura del que molts eviuen es pensen. No és una guerra curta. És una guerra llarga. En tenim encara per un any de guerra almenys. Hi haurà en el curs d'aquest any situacions difícils, passarem un hivern ple de grans dificultats de constants sofriments i caldrà que en la direcció del país hi hagi forces que -

tinguin el màxim de prestigi moral i el màxim de força material per tal de sostenir la moral de la rera guarda i -- per tallar totes aquelles provocacions d'aquells que valent-se dels perills o dificultats col·lectives volgues-- sin afeblir la voluntat de lluita del nostre país contra el feixisme internacional. I aquesta força moral i aquesta força material s'ha d'aconseguir mitjançant la unitat dels partits polítics. Si nosaltres arribem a l'agreujament de les condicions de la nostra lluita pel fet de la seva durada, sense realitzar aquesta unitat política, hem de dir, companys, que les condicions de lluita, inevitablement havent-hi diversos partits i havent-hi enfront -- d'ells forces enemigues mortals que aprofiten totes les -- desgràcies col·lectives per tal d'enfonsar el prestigi -- dels seus enemics, fatalment aquests partits per comptes d'enfortir la seva unitat d'acció el que farien seria voler-se treure la responsabilitat del damunt seu i contribuir en major o menor grau a l'agreujament general de la situació moral i psicològica de la nostra rera guarda, i posar per tant en perill la nostra victòria.

S'imposa el Partit Únic del proletariat.

I diem als companys d'Espanya: És indispensable, costi -- el que costi i siguin els que siguin els sacrificis que -- això exigeixi, que abans de l'agreujament de les condi-- cions de la nostra guerra per la seva durada, s'ha de -- crear el Partit únic del proletariat que pugui, per la seva força moral, per la seva força material, per la seva -- força al front, que pugui aguantar, portar a pols aquesta rera guarda nostra saltant les dificultats i poder arribar a la primavera esclatant vinent de la nostra victòria decisiva sobre el feixisme.

Que pugui crear amb la seva unitat amb el seu valor, amb la confiança i l'optimisme que donarà a la classe treballadora, les condicions de moral a la rera guarda, d'efectivitat combatent al front, que permetin, una vegada retornada l'hora de les grans iniciatives, llançar-se al -- Centre, a Aragó, a Andalusia, a una ofensiva fulminant -- contra els traïdors que estan a sou del feixisme internacional i poder liquidar a Espanya aquesta aventura, construint com a instrument homogeni del proletariat aquesta unitat de la classe treballadora, i amb el nostre esforç poder construir allò que nosaltres sempre hem somiat: un món lliure, una Catalunya lliure dintre d'una Espanya -- lliure i plena de treballadors també emancipats com nosaltres. Juntament a crear, a l'esdevenidor lluminós que -- ens espera si sabem aguantar fermament la nostra lluita, la federació de repúbliques socialistes per aconseguir el màxim de la nostra vida. He dit.

DISCURS
DE
JOAN COMORERA

CONSELLER D'ECONOMIA DEL GOVERN
DE LA GENERALITAT

III CONGRÉS DE LA U. G. T. A CATALUNYA
13-18 NOVEMBRE DEL 1937

EDICIONS U. G. T.
BARCELONA
1937

El Secretariat de Catalunya de la U. G. T., ha invitat als Consellers del Partit Socialista Unificat a prendre part en aquest magnè Congrés, per tal d'informar de la seva tasca en el Consell de la Generalitat.

Aquesta invitació ha estat per a nosaltres un veritable goig i per mi, personalment, ha estat una autèntica alegria. Jo he estat Conseller de la U. G. T. directament, i en l'actualitat sóc Conseller del Partit Socialista Unificat i, indirectament, també ho sóc vostre. I, per tant, és en el caràcter de Conseller del Govern de Catalunya, en representació dels altres companys que amb mi laboren en el Consell, en representació del Partit Socialista Unificat, i en la meua qualitat ben provada d'afiliat a la U. G. T., que vaig a fer ús de la paraula i vaig a donar compte de la nostra gestió.

Abans d'analitzar, el més ràpidament possible, perquè l'hora és avançada, l'obra realitzada pel Govern de Catalunya, m'interessa definir aquest propi Govern, perquè sense comprendre quina és la veritable naturalesa del Govern de la Generalitat, no podríem formar un judici exacte de l'obra que aquest Govern porta a cap.

El Govern de la Generalitat és un Govern de Front Popular. Per la seva composició representa avui la immensa majoria dels catalans. Formen part d'aquest Consell, el Partit Socialista Unificat, que porta la vostra representació. El Partit més fort en el camp republicà, que és Esquerra Republicana de Catalunya. Un Partit de mitjà en el camp republicà, que és Acció Catalana, i la més forta organització camperola de Catalunya, que és la Unió de Rabassaires.

Però no hi han únicament en aquest Consell representacions directes de Partits i organitzacions de Front Popular, sinó que compta, a més, amb la col·laboració, i per consegüent amb la responsabilitat, d'organitzacions que directament no estan en el Govern. Els companys de la C. N. T. no formen part del Govern de la Generalitat per un error de tàctica incomprensible que varen sofrir després de la crisi de maig, però si no estan directament en el Govern de la Generalitat, col·laboren en els seus òrgans més genuïns, més representatius. Estan al Consell d'Economia; estan al Consell d'Agricultura; estan a la Junta de Defensa Passiva; estan a l'Institut d'Adaptació Professional de la Dona. Estan en tots quants organismes crea el Govern de la Generalitat i estan avui a tots els Ajuntaments, òrgans avui essencialment governatius.

Per consegüent, el Consell de la Generalitat actual, ultra representar la immensa majoria dels catalans, compta, a més, amb la col·laboració de l'altra organització sindical, que d'una manera indirecta li presta el seu suport.

Valia la pena de fer aquests aclariments, perquè si és cert que és un Govern de Front Popular, essencialment, la seva obra ha d'ésser també de Front Popular. Es a dir, que en judicar l'acció que portem a cap en el Consell, s'ha de tenir en compte que nosaltres no tenim tots els vots, que tenim un poder compartit, o sigui, que formem part d'un Govern de coalició, en el qual, ultra els punts bàsics de coincidència que varen permetre constituir-lo, hi ha el compromís mutu de cedir nosaltres unes vegades i cedir, altres vegades, els altres.

Està clar que nosaltres hem de fer ara una afirmació categòrica, i és que ens fem plenament solidaris de l'obra que fa el Govern, en conjunt. Que som responsables d'allò que es fa amb el nostre ple assentiment o per la nostra pròpia iniciativa i d'allò que es fa àdhuc contra la nostra opinió.

Fets aquests aclariments, que jo considerava necessaris, entro a analitzar l'obra positiva que ha fet el Consell de la Generalitat, començant per Economia.

La tasca del Departament d'Economia

Quan ens vàrem fer càrrec de la Conselleria d'Economia, ens trobàrem que hi havia un Decret de Collectivitzacions, que no és obra estranya de ningú, sino que va ésser obra de col·laboració en el Consell d'Economia durant els mesos de setembre i d'octubre de l'any passat, gairebé no aplicat en les seves línies generals. Aquell Decret va ésser portat pels companys de la C. N. T. al Consell de la Generalitat, no pas perquè respongués a les seves intimes conviccions i conveniències en aquell moment, sino perquè s'hi veieren emposos per l'acció conjunta de la U. G. T., del Partit i del Front Popular i per les exigències de la situació.

Però, més que altra cosa, ho varen fer per donar un estat legal a la situació creada, a les incertituds que fins aleshores s'havien fet i no s'ocuparen de les possibilitats que conté el Decret de Collectivitzacions. I això explica que, malgrat els llargs mesos que regentà d'una

manera absoluta la Conselleria d'Economia la C. N. T. el Decret de Collectivitzacions estés encara en els seus principis.

En començar la nostra feina havíem de triar-nos, a nosaltres mateixos, una línia econòmica a seguir, línia econòmica a seguir que vosaltres coneixeu perfectament i que seguim amb posició ferma i amb èxits indissectibles.

Calla, en primer lloc, posar fi a la desarticulació absoluta de la nostra vida industrial. Les nostres fàbriques eren totes elles compartiments estancs, era cada una d'elles un poder especial, deslligat dels altres poders i en competència, molt sovint suïcida i molt sovint irresponsable. Aquest defecte fonamental feia totalment impossible la més mínima coordinació, no ja de la producció en el seu conjunt, sinó dels salaris, dels preus i del cost de producció.

El primer pas per aconseguir aquesta coordinació consistí en la creació dels Consells Generals d'Indústria, previstos en el propi Decret de Collectivitzacions i que fins aquella data els companys de la C. N. T. no havien volgut crear. S'han creat els Consells Generals d'Indústria amb facultats importants, amb una tendència de centralització dintre de cada grup industrial, amb facultats extraordinàries de reorganització, de readaptació i àdhuc d'agrupament industrial. I ara s'inicien ja, amb força èxit, les Federacions Econòmiques dintre de cada Consell General, instruments de segon ordre indispensables, perquè els Consells Generals puguin portar a cap tota l'obra econòmica, tota la tasca econòmica que han de realitzar.

Preus i salaris

Creats els Consells Generals d'Indústria, se'ns presentà un problema d'extremada gravetat i que calia resoldre, i era l'anarquia, que encara subsisteix, de preus i l'anarquia de salaris. Va ésser aleshores que creàrem la Comissió de Preus i la Comissió Reguladora de Salaris, dos organismes paral·lels que han de treballar conjuntament, que han de treballar, recolzant-se sobre el mateix aparell de caràcter tècnic, per tal que preus de cost i salaris estiguin continuament en relació íntima.

¿Quina era la situació, i quina és encara avui? ¿Per què aquests organismes tècnics creats per nosaltres no han po-

gut, per manca de temps i per manca de col·laboracions tècniques, cada dia més difícils de trobar, portar a cap la seva missió? En els preus de cost no hi han normes de cap naturalesa. Generalment és el caprici de cada Consell d'Empresa el que fixa els preus de cost d'una fàbrica determinada. No hi ha visió econòmica de conjunt dintre del nostre país, ni molt menys hi ha direcció en allò que ha d'ésser l'economia en relació a la competència internacional en els mercats universals.

Per consegüent, la primera tasca de la Comissió de Preus, en col·laboració íntima amb els Consells Generals d'Indústria, ha de consistir en ordenar aquesta situació actual i establir a cada Federació Econòmica, en el conjunt de cada un dels grups industrials en què està dividida la nostra economia, quins són els preus justos de cost i imposar aquests preus a totes les fàbriques, sigui quin sigui el caprici del seu Consell d'Empresa.

Però aquesta política de regulació de preus, no solament es fa necessària i cada dia més urgent per a poder ordenar el caos econòmic de la nostra producció industrial, sinó que és totalment indispensable per a poder vèncer els problemes anginosos que fan molt difícil la vida a la reraguarda.

Fins ara hi ha hagut la tendència unilateral i, per consegüent, fonamentalment injusta, d'imposar, o voler imposar, preus de taxa, preus oficials a la producció agrària, i com que això s'ha fet d'una manera unilateral, no tenint una visió de conjunt de la nostra economia, ha conegut el que d'aquesta manera no podia evitar-se, i és que les taxes no s'han complert. I no s'han complert perquè el procediment era injust; perquè el pagès deia, i tenia raó: A nosaltres ens imposeu uns preus determinats, ens impediú la concurrència als mercats lliures, que en aquests moments de gran carestia significaria una alça extraordinària dels seus preus unitaris, i, en canvi, no us atreviu a imposar la mateixa política de preus als obrers industrials.

L'argument és fort i, per consegüent, nosaltres l'havíem de recollir. Jo avui, per exemple, escoltava alguns companys que es queixaven de les dificultats de la vida, que han lluitat contra especuladors i contra acaparadors. Però jo he de dir-vos: és que els obrers industrials no ho han estat d'especuladors i d'acaparadors? És evident que també en són d'especuladors i d'acaparadors; no individualment, sinó en virtut de l'orientació econòmica.

que fins ara hi ha hagut. Les fàbriques han acaparat producció, i encara avui en trobaríem moltes, i les trobarem, que tenen existències amagatzemades amb fins especulatius. I és natural: l'especulació d'uns comporta l'especulació dels altres; i tots plegats amb aquesta acció provoquen aquesta carrera folia de preus elevats que fa impossible la vida ordenada de la classe treballadora. I el que és més important: la convivència cordial del camp i la ciutat, sense la qual nosaltres no podríem guanyar la guerra. Per consegüent aquesta política de preus, no ha de tendir únicament a fixar els preus de cost i el percentatge a guanyar per la venda al detall dels articles industrials, sinó que, a més, ha de taxar els preus de venda dels productes agrícoles, perquè sigui una política justa, integral, que ens permeti saber quan es poden modificar. Naturalment, sense aquesta base científica respecte als preus que ens permeti conèixer en qualsevol moment quin ha d'ésser el preu de cost d'un article —el que sigui— no pot existir una política justa en ordre a salaris.

Què passa en l'actualitat amb els salaris? Hi ha una desigualtat irritant, profundament irritant, injusta. Així, tenim que encara subsisteix el salari diferencial dels sexes tot i havent transcorregut un any i mig de revolució, o sigui que la dona guanya la meitat que l'home. Hi ha salaris a certes indústries que vénen a representar el doble del salari real d'altres sectors de la mateixa indústria. I encara hi ha quelcom pitjor: i és que els obrers que tenen la sort d'haver hereditat una indústria rica, s'han pogut repartir grans riqueses, i els obrers que han tingut la dessort d'heredar indústries d'un burgès trovat, no s'han pogut repartir més que misèria. I naturalment, així les coses, ¿com pot la classe obrera de Catalunya sentir-se íntimament satisfeta de l'obra revolucionària realitzada fins ara, si està trepitjant cada dia aquesta injustícia? I això no solament disminueix la moral combativa dels nostres lluitadors, sinó que des del punt de vista econòmic és ruïnós. Perquè, ¿què ocorre? Els obrers que han pogut heredar bones reserves amb fàbriques que per la seva naturalesa poden treballar a plena producció perquè són indústries directes de guerra, no per això donen un major rendiment a la col·lectivitat. Aquests obrers en la generalitat dels casos s'han acostumat a anar a cavall de les reserves bancàries i la producció disminueix. ¿I què ocorre amb els obrers que no han hereditat aquestes fabuloses rendes per virtut de la pròpia misèria de la seva indústria? Doncs percebeixen jornals petits i viuen en la inseguretat de cobrar-los.

Per tant, aquesta política de salaris que ha imperat a Catalunya, ha estat una de les causes de la caiguda general de la producció; i una altra de les conseqüències ha estat la desarticulació de tot el sistema econòmic, com a resultat de l'egoisme individual. Des del moment que els obrers d'una fàbrica es reuneixen en assemblea, passen balang, comproven que hi ha tantes pessetes de guany i prenen l'acord d'augmentar-se els salaris sense pensar que aquella indústria en la que ells treballen ha d'estar solidaritzada necessàriament a les altres indústries del país, perquè totes formen la gran xarxa, tota ordenació econòmica cau per si mateixa. I aquest exemple, és desencorajador, perquè els obrers no poden augmentar-se els salaris per si mateix. Això significa l'afèbliment de les reserves acumulades que impedeix la deguda reposició de màquines, de matèries primes, de combustible, etc. Cal, doncs, pronunciar-se contra aquesta política absurda de salaris i dictar les normes. I a això obeeix la creació de la Comissió Reguladora de Salaris que té, entre altres obligacions, la d'establir el salari mínim, vital, d'acord amb les condicions de vida, i establir el salari d'estímul que l'ha de percebre el treballador no d'acord amb els fills que tingui —que a aquests efectes el tenir més fills no pot representar un títol— sinó d'acord amb la producció d'aquell obrer. Aquesta Comissió ha d'establir escales de salaris, tipus mínims de salaris, revisables periòdicament segons siguin els augments o baixes i condicions del cost de vida per arribar a establir un sistema coordinat, econòmic, que permeti que el salari correspongui al cost de la vida.

L'atur forçós

I, naturalment, ens havem preocupat del problema anomenat de l'atur forçós. Ah!, però jo us diria que, avui, —encara que sembli dit amb certa brutalitat—, el que està en atur forçós en l'actualitat, fetes excepcions limitades, és perquè és un paràsit de la collectivitat. Dic això, perquè, avui, en les condicions actuals, el que no treballa és perquè no vol o perquè s'ha acostumat massa a cobrar el salari de l'Oficina Reguladora, sense que correspongui a aquest salari un rendiment.

Jo afirmo aquí que la millor manera de combatre l'atur forçós a Catalunya és tancar l'Oficina Reguladora del Pagament de Salaris. I a això anem, si vosaltres ho approveu —i jo crec que sí que ho aprovaren.

Cal tenir en compte que avui a Barcelona no es poden fer els refugis que estan projectats perquè no es compta amb braços per a treballar i cada dia es perden vides de proletaris, d'infants, de dones i de vells. I al front no es poden fer les degudes fortificacions amb el ritme desitjat, amb el ritme absolutament necessari, perquè no es compta amb prous braços per a treballar en aquesta tasca de fortificacions. I en aquestes condicions, ¿què ha de fer l'Oficina Reguladora del Pagament de Salaris? Mantenir gent que no vol treballar per la guerra? Recordeu que a la revolució russa es va dir: «Qui no treballa no menja». I nosaltres avui hem de dir també: «Qui no treballa per a la guerra, no menja.»

Hi ha treball per a tots; hi ha treball per a tothom que vulgui treballar. I si tots els Consells d'Empresa i especialment els Consells d'Empresa de Serveis Públics, acaben amb el seu egoisme i entren resoltament per la via de l'acceptació de braços per a cobrir les vacants dels homes que van als fronts, es veurà, aleshores, com hi ha manca de braços. No atur forçós, sinó manca de braços! Però per a combatre l'atur forçós és indispensable que tots complim amb el nostre deure en relació amb la guerra. Es parla, per exemple, de la crisi de la construcció. ¿Es que els treballadors de la construcció no poden fer refugis amb un ritme accelerat? ¿Es que no us recordeu de l'ocorregut a la Barceloneta? L'ocorregut a la Barceloneta és una senyal, i certament de les més tràgiques. En bombardejar la Barceloneta, els avions feixistes volaren sobre una escola i varen deixar caure bombes que causaren la mort d'un crescut nombre de nens. Per a efectuar els treballs necessaris, d'extracció de cadàvers i neteja de runes dels llocs sinistrats, calia portar brigades d'obriers, per a salvar, en primer terme, allò que es pogués salvar o almenys per a extreure d'entre les runes les restes de les dissortades criatures. I què va ocórrer? Doncs va ocórrer que les brigades d'obriers anaran a treballar al lloc d'aquesta tragèdia i en arribar la tarda del dissabte volgueren complir amb la festa pròpia de la setmana anglesa. I aquell dissabte a la tarda, malgrat que encara hi havia cadàvers de nens entre les runes dels edificis sinistrats, els obrers varen deixar de treballar. I quan ocorre això, pot parlar-se de manca de treball? Això és sabotejar la guerra; i jo us dic que tots aquells nuels obrers que avui en les tasques relacionades amb la guerra no donen el màxim de rendiment, són uns sabotejadors, quan no són uns traïdors a la nostra causa.

Naturalment, cal evitar que casos així es repeteixin.

Cal restablir la jornada de vuit hores en la construcció de refugis. Els refugis són avui indispensables a Barcelona. Passarem dies i dies molt angoixosos i moltes vides perillaran i per això s'ha d'accelerar el ritme de treball en la construcció de refugis i s'han de disposar tres torns de treball per aquesta mena de construccions. Aleshores veurem qui té esperit de proletari i qui té esperit de sabotejador i aleshores, davant de la realitat, veurem qui parla d'atur forçós.

Els Consells d'Empresa

Un altre problema, certament molt greu, és el que representa la dificultat de trobar tècnics per a poder regularitzar la nostra indústria. Cal l'esforç precís per a formar tècnics amb la major rapidesa possible i en aquest sentit convé no desatendre les qüestions relacionades amb l'aprenentatge. I en aquest aspecte, podem veure fins a quin punt ha arribat l'aburgesament de certs nuclis obrers que va fer necessari que jo dictés un decret, imposant als Consells d'Empresa l'obligació de deixar als minyons en llibertat perquè poguessin concórrer a l'Escola del Treball sense minya del seu salari. Cal tenir en compte que aquest benefici havia estat concedit per la burgesia; i s'ha donat el cas que una cosa concedida per la burgesia en els nostres dies s'havia d'imposar per decret de la Generalitat. Una altra qüestió que cal estudiar degudament és la relativa a la institució de la Caixa de Crèdit Industrial i Comercial, institució que representa un pas molt seriós en l'organització econòmica del nostre país. A la Caixa de Crèdit Industrial i Comercial, es poden realitzar grans coses, sobretot si aquesta Caixa compta amb el vostre entusiasta ajut; perquè sinó fracassarà; i fracassarà, per coses que vosaltres prou sabeu i també per coses que podrien sorgir, que podrien, presentar-se en el dia de demà.

Des de fa uns dies han ocorregut coses veritablement criminals, que hauran de merèixer, el dia en què sigui possible, sancions molt dures. Moltes fàbriques riques, potents, vinculades de manera estreta a la producció directa de guerra i ocupades quasi totes elles o en gran majoria per companys de la C. N. T. s'han repartit les reserves. És aquesta una obra de sabotatge, una veritable obra de sabotatge conscient. No és l'obra de la C. N. T. És l'obra d'aquells que nosaltres ja coneixem prou, d'aquells que abans se'n deien incontrolats i que avui, com que no existeixen incontrolats no saben com

anomenar-los. Però ja trobarem la paraula. Això representa una obra conscient de sabotatge. I ens fa tèmec que aquest repartiment de les reserves pot ésser imitat per altres fàbriques i cal evitar-ho, costi el que costi. És indispensable que ara que la Caixa de Crèdit Industrial i Comercial està creada, ara que es va a la seva organització ràpida i tenint en compte que aquesta Caixa s'ha de nodrir, s'ha de dotar, no exclusivament amb diners de la Generalitat, sinó, a més, amb el cinquanta per cent dels guanys de les empreses, és indispensable que les empreses no puguin fer sabotatge d'aquesta mena perquè del contrari la Caixa de Crèdit Industrial i Comercial no podria funcionar. I tots vosaltres deveu procurar que la Caixa de Crèdit Industrial i Comercial pugui desenvolupar la tasca beneficiosa que d'ella es pot esperar.

Ocorre amb llastimosa freqüència que es celebren assemblees pels obrers d'una empresa. I aquests obrers, si l'empresa disposa d'un milió de pessetes, acorden repartir-se-les o poc menys, dient: «Ens toquen tantes pessetes a cada un.» Això representa un egoisme inconscient, que no pot acceptar-se, entre altres motius, perquè no significa solament impedir el desenvolupament de la indústria aquella, sinó que representa destruir tota la vida econòmica del nostre país. Aquestes línies polítiques que nosaltres hem exposat, no tenen encara completa realització; però podem anar més enllà i el més ràpidament possible, perquè aquestes manifestacions de sabotatge, de no sortir-hi al pas, no foren certament les úniques que es produirien.

Cal anar ràpidament a establir la direcció tècnica, unipersonal, responsable, de fàbriques, o sigui, cal anar a posar terme el més ràpidament possible a la direcció parlamentària de les nostres fàbriques, que és una direcció d'irresponsabilitat i que permet aquests sabotatges a la nova economia. I hem d'anar també a establir els fonaments de la nova disciplina; de la disciplina social que no és la disciplina imposada per l'egoisme d'un burgès, sinó la disciplina imposada per la conveniència de la col·lectivitat. I hem d'anar a establir a les fàbriques els tribunals de camarades, de forma que siguin els propis companys de les fàbriques els que sancionin els mals obrers, als obrers que sabotegen i als obrers que no rendeixen el que han de rendir.

Cal importar primeres matèries

Nosaltres tenim com aspiració de conjunt, la nacionalització; però tota aquesta ambició d'organització econòmica del nostre país, caurà a plom si no es resol un problema que és la base de la tasca econòmica. És el problema del combustible i de les matèries primes. No n'hi ha prou en afirmar que els obrers, per les raons que siguin, han disminuït els seus esforços individuals. S'ha d'analitzar per què s'ha donat aquest fenomen, per què aquest fet ha estat possible. I jo afirmo que mentre duri el sistema actual i no existeixi un pensament econòmic de previsió, que vol dir un sistema d'establir plans, no per un dia ni una setmana, sinó per un major temps, per tot el temps que calgui, i es digui quines són les necessitats de combustibles i de matèries primes de la indústria del transport — posem per exemple —, per a donar el major rendiment, no estarà resolt el problema; perquè mentre els obrers d'una fàbrica vegin al seu magatzem un petit stock de matèries primes, no hi haurà manera d'augmentar la producció com nosaltres volem, perquè la visió d'aquella manca de matèries primes li fa perdre a l'obrer tota la moral. Si, mentre l'obrer veu que tan sols es disposa de combustible per a pocs dies i les perspectives siguin incertes, el seu treball anirà disminuint i no hi haurà manera humana d'aixecar la seva moral.

Nosaltres, per exemple, som partidaris fervents d'organitzar les brigades de xoc als tallers per a estimular en el nostre país el moviment stajanovista. Però jo afirmo que les brigades de xoc i els stajanovistes no podran al nostre país anar endavant, mentre no sigui resolt el problema d'importacions planificades de combustibles i matèries primes. Lamoneda i Miñe, que tenen representacions directes al Govern de la República, que pressionin els seus partits perquè puguin obtenir aquesta planificació d'importació que assegurï al nostre país un mínim de treball, que permeti assegurar tot el rendiment que cal esperar dels nostres obrers i consolidar el règim econòmic que hem exposat molt lleugerament i que, com veieu, té com aspiració mínima aixecar la moral de la classe treballadora en ordre a la lluita contra el feixisme.

El problema dels proveïments

Naturalment, que no tota l'obra dels Consellers de la Generalitat es limita a aquesta obra econòmica. Podem parlar també de la política de proveïments, que és una de les més difícils i desagradables de les tasques. Sí; és de les més desagradables, perquè és la que posa al Conseller cada dia davant de les multituds excitades. En el problema de proveïments cal analitzar aspectes essencials: el problema de la quantitat i el de la taxa dels articles alimentosos.

La quantitat d'articles alimentosos a repartir no la poden determinar els Consellers de la Generalitat. Els Consellers de la Generalitat poden saber quina és la producció del nostre país i poden intervenir aquesta producció. Però com que resulta que la producció del nostre país és deficitària en articles alimentosos, el dèficit ha de cobrir-se mitjançant la importació. I la importació dels queviures fonamentals, està a mans del Govern de la República. La política de preus, ja és qüestió diferent. La política de preus pot tenir una acció més eficaç; i majorment si es pot aconseguir que tots els companys comprenguin quin és el camí que hem de seguir tots per a poder arribar a una política de preus justos.

Jo he sentit avui les intervencions dels companys en el debat sobre el GEPCI i considero molt justos els atacs que s'han dirigit contra els especuladors i contra els acaparadors. Més justos no poden ésser-ho, ni més justa la solució que s'ha aprovat, que jo comparteixo plenament. Es a dir: que el comerciant petit o gran — però comerciants grans no n'hi ha ara —, que els comerciants petits que es trobin en manament de les seves obligacions i deures siguin separats fulminantment del seu comerç perquè així s'ho mereixen per sabotejadors. Haurem de convenir, però, companys, que aquesta no és la solució d'un problema de preus, perquè l'origen d'aquesta carestia i d'aquesta alça extrema dels preus, està en el sistema de distribució. I si nosaltres no podem resoldre el sistema de distribució no recírem en aquesta política.

En matèria de preus, no pot esperar-se la solució de les mesures d'ordre públic. En matèria de preus les solucions d'ordre públic i fins la pròpia justícia, són factors de col·laboració, però no resolen el problema.

¿Quin és el camí a seguir, doncs? Nosaltres, per a poder arribar a establir la política justa de preus, hem de canviar el sistema de distribució, o sigui que hem d'anar substituïnt el sistema individualista de distribució pel de cooperació, col·lectiu. Naturalment, no podem incórrer nosaltres en l'error simplíssim i contraproduent que varen sofrir en començar la guerra certs companys anarquistes quan varen creure que per a resoldre el problema del petit comerç la solució bona era «passejar» al petit comerciant, interpretant així la dita castellana que diu «Muerto el perro, se acabó la rabia». Els comerciants, en lluita aferrissada per a sostenir-se com a classe, varen crear el seu GEPCL. ¿Se'ns pot fer retret, si el GEPCL està aixoplugat a la U. G. T.? Cap, perquè els comerciants afiliats a la C. N. T. tenen també el seu GEPCL.

El problema de proveïments consisteix en el preu, la quantitat i la distribució. La quantitat, tenint en compte que la nostra producció és deficitària, depèn de la importació i aquesta està totalment a mans del Govern de la República. La qüestió dels preus depèn principalment del sistema de distribució. Hi ha raons d'alta política en aquests moments que ens obliguen a marxar junts amb la petita burgesia, perquè conjuntament amb ella hem de guanyar la guerra contra el feixisme. La solució està en oposar el sistema de distribució col·lectiva (cooperatives de consum) al sistema individual (petit comerç). La solució col·lectiva no és difícil, perquè ningú no ens priva que, en acabar el Congrés de la U. G. T., els 500.000 membres de la nostra Organització ingressin a la Cooperativa de consum més a prop de casa seva. No és cap esforç; és simplement omplir un full i fer-se cooperador actiu. I si tenim aquesta capacitat de cooperació, per l'acció de les nostres forces, individualment i col·lectiva, com a Sindicats, i per una política oficial d'ajut públic, no clandestí, a les cooperatives de consum, veureu com en el curs de pocs mesos, tota aquesta anarquia de preus serà tallada en sec, perquè quan les cooperatives de consum arriben a un cert grau de desenvolupament, el primer que provoquen és un nivellament de preus, siguin quins siguin els preus, i tallen l'abús dels comerciants, i quant més s'avança en el camí del des-

envolupament, arriba un dia que aquell comerç privat s'ha incorporat al cooperativisme, per convenciment o per honradesa.

Aquest és el camí per a poder resoldre a fons el problema dels preus en matèria de proveïments. Si no podem, o no volem, per timidesa, o pel que sigui, acabar amb l'especulació i amb l'acaparament mitjançant l'organització cooperativa, no podrem sortir-ne, perquè els mateixos enemics d'una ordenació econòmica en matèria de preus, quan hi ha una anarquia en la distribució, som nosaltres mateixos, sou vosaltres mateixos, són els propis consumidors que, pel desig de portar a casa seva el que li manca, paguen, no per la taxa, sinó al preu que li demana el botiguer, i encara agraeix el favor que li fan.

De manera que el problema té una solució. Nosaltres l'hem de seguir amb la màxima energia, i fer que el Congrés de la U. G. T. prengui una decisió categòrica en aquest aspecte, de com resoldre el problema de preus i de la distribució dels queviures a la població civil. Però, naturalment, el sistema o el procediment per a arribar al canvi de sistema, en la distribució dels queviures, exigeix un termini, exigeix un temps. I durant aquest temps en què el nou sistema va prenent cos fins a dominar el sistema individualista, seguiran les souffrances del treballador. Cal, per tant, que nosaltres vegem la manera, durant aquest període transitori fins arribar al nou sistema de distribució, cal que vegem la manera de combatre l'especulació i l'acaparament. Per això nosaltres, des de la Conselleria de Proveïments, hem mareat la doble tasca d'organitzar amb l'ajut de la FOSIG, cent menjadors populars, a Barcelona, i estendre'ls a les ciutats industrials de Catalunya, perquè la classe treballadora pugui menjar. Aquests menjadors populars han d'estar en relació estreta amb la Conselleria de Proveïments: I la d'organitzar, a cada Grup Escolar de Barcelona, els restaurants escolars, per tal d'assegurar als nostres infants un menjar nutritiu i sà. Això deslligarà a les nostres dones de la tortura moral que per elles significa no saber si els seus fills podran menjar allò que necessiten aquell dia.

Si recixim en aquesta doble tasca, si establim els restaurants populars en el veïnatge de les grans fàbriques de guerra, i establim els restaurants escolars, per tal d'assegurar als nostres infants el mínim d'alimentació que necessiten per la seva constitució física, és indiscutible que haurem resolt el problema sentimental dels proveïments, que és el que més mal fa a la causa que estem defensant i que dona més matèria per a fer tasca derrotista, que és aprofitat pels provocadors.

La tasca del Govern de la Generalitat

El Govern de la Generalitat ha realitzat una obra interessantíssima en matèria de cultura, en la qual em assenyalar el primer període del CENU i el segon període en què s'ha restablert l'autoritat deguda al Conseller de Cultura de la Generalitat. Malgrat l'organització de la guerra i els trasbalsos de la transformació econòmica, la Generalitat ha resolt pràcticament el problema escolar de Barcelona i desenvolupa arreu de Catalunya una gran activitat en la construcció i arranjanament d'escoles.

Aquesta obra cultural portada a cap per la Generalitat, amb la col·laboració intel·ligent i abnegada de la nostra FETE (a la qual mai no retrem prous elogis), és un triomf positiu de la Catalunya autònoma. Triomf positiu que justifica la posició del nostre Partit en demanar el traspàs de Pensenyament a Catalunya, i en demanar que si aquest traspàs, per les raons que siguin, avui no és possible, que almenys hi hagi un òrgan de coordinació entre l'Estat central i la Generalitat, que eviti la guerra d'escoles i de cultures.

La Generalitat ha realitzat una obra fecunda d'ajut als refugiats, un problema que ultra el seu caire moral, és un problema econòmic de gran envergadura. Ha desarticulat completament les finances de la Generalitat. Són ja més de mig milió els refugiats i encara en vénen més. Naturalment, en matèria de refugiats i d'ajut degut a aquests refugiats, no hi ha d'haver únicament l'ajut individual que pugui prestar cadascun de nosaltres per propi impuls de solidaritat humana i ideològica, sinó l'acció coordinada de l'individu, del Sindicat, dels Ajuntaments, del Govern de la Generalitat i del Govern Central, per tal de poder ajudar i assistir els que aquí